

ПЛЕН КЪМЪ

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Хрониките на Черния отряд IV

Първи рунд на една смъртоносна игра,
която Черният отряд не може да си позволи
да изгуби или да се надява на победа...

Сенчести игри
Първа книга на юга

ГЛЕН КУК
СЕНЧЕСТИ ИГРИ
ПЪРВА КНИГА НА ЮГА

Превод: Симеон Цанев

chitanka.info

След разрушителната битка при Чар Знахаря повежда силно намалелия Черен отряд на юг в търсене на изгубените Анали. Те трябва да бъдат върнати в Катовар — град, отдалечен на осем хиляди мили, който може би съществува само в легендите, родното място на първите Свободни наемници.

Всяка стъпка от пътя на отряда е следвана от мрачните сенки на черни гарвани. Колкото повече напредват на юг, през бъркащата от буболечки джунгла, през завардените от жадни за кръв пирати реки и градове — полуживи или мъртви, преследвани от спомена за някогашния кървав преход на отряда на север, толкова повече броят на наемниците нараства. Но те са неизменно наблюдавани от Господарите на сенките — смъртоносен нов враг, който заплашва да завладее свободните градове на север. Тамошните предводители виждат във възвръщания се Черен отряд единствения си шанс да не попаднат под влиянието на Сенчестите... и някогашните велики магьосници — Покорените...

1.

КРЪСТОПЪТ

Само седмица все още стояхме на кръстопътя и наблюдавахме прахоляка, носещ се от източния път. Дори иначе неконтролируемите Едноок и Гоблин стояха като поразени от окончателността на момента. Кобилата на Мускуса изцвили нервно. Той покри ноздрите ѝ с една ръка и я потупа по врата с другата, за да я успокои. Беше време за размишления, последният крайпътен камък на цяла една епоха.

След това прахолякът се слегна. Бяха си отишли. Птичките запяха отново — толкова неподвижни бяхме. Аз извадих стара тетрадка от дисагите, подпрени до пътя, и с трепереща ръка написах:

Краят дойде. Раздялата е факт. Мълчаливецът, Глезанка и другите отцепили се братя поеха по пътя за Мъжеград. Черният отряд вече не съществува.

И все пак аз ще продължавам да водя Аналите, дори само заради това, че двадесет и петгодишен навик трудно се изкоренява. А и кой знае? Тези, на които съм задължен да ги предам, може да сметнат разказа за интересен. Сърцето е спряло, но трупът продължава да се тътри напред. Отрядът в действителност е мъртъв, но не и като име.

А ние, безмилостни богове, сме свидетели на мощта на имената.

Върнах тетрадката обратно в дисагите.

— Е, това е всичко.

Изтупах праха от гърба на раницата и отправих поглед към собствения ни път през утрешния ден. Ниска линия от зелени хълмове

образуваше преграда срещу хоризонта, над която кръгли туфи суха трева се носеха на вятъра.

— Пътуването започва. Имаме време да изминем първите дванадесет мили.

С което оставаха само още седем или осем хиляди.

Огледах спътниците си.

Едноокия беше с около век по-стар от всички останали — сбръчкан и черен като прашна сушена слива. Магьосник отвсякъде. Носеше превръзка на едното си око и провиснала черна шапка. Въпросната шапка сякаш беше преживяла всяка несполука, която може да хрумне и на най-извратения ум, но все пак изстрадала някак всички несправедливости и оцеляла.

Също така Мускуса — съвсем обикновен човек. Раняван стотици пъти, но все още жив. Вероятно се смяташе за галеник на боговете.

Спътникът на Мускуса — Хагоп — още един човек без запомнящи се черти. И също толкова добър в оцеляването. Погледът ми наруши уединението на самотна сълза по бузата му.

И, разбира се, Гоблин. Какво може да се каже за него? Името обяснява всичко и едновременно нищо. Още един магьосник — дребен, докачлив, вечно в спор за нещо с Едноокия, без чиято враждебност просто ще се свие на кравай и ще умре. Той трябва да е изобретателят на жабешката усмивка.

Петимата сме неразделни вече двадесет и пет години. Остаряхме заедно и може би се познаваме дори твърде добре. Ние сме като крайниците на умиращ организъм — последните останки от величествена и легендарна поредица хора. Страхувам се, че с външността си по-скоро на разбойници, отколкото на най-добрите войници в света, опетняваме името на Черния отряд.

И още двама. Мъргън, когото Едноокия понякога нарича Палето, беше на двадесет и осем. Най-младият в отряда. Присъедини се към нас след отстъпничеството ни от империята. Тих мъж с много неизказани терзания, без никой извън Отряда, когото да нарече свой. Но въпреки това самотен, дори в него.

Както и всички ние. Както и всички ние...

И на последно място Господарката. Която някога е била Господарката. Изгубената Господарка, красивата Господарка — моята фантазия и ужас. По-мълчалива от Мъргън, но по съвсем друга

причина — отчаяние. Някога е имала всичко, след това се е отказала от него. Сега няма нищо.

Нищо, което да е ценно за нея.

И сега, след като прахолякът по пътя към Мъжеград изчезна, отнесен от студения вятър, някои от най-обичните ми хора бяха напуснали живота ми завинаги.

Нямаше никакъв смисъл да се застояваме.

— Пристягайте ремъците — казах и дадох пример. След това проверих и каишите на товарните животни. — По седлата. Едноок, ти поемаш водачеството.

Най-накрая някакъв намек за живот у Гоблин — той измърмори:

— Какво, аз трябва да дишам *неговия* прахоляк? — Ако Едноокия държеше водачеството, за Гоблин оставаше ариергардът. Като всички магьосници, и те не бяха подходящи за движение в планината, но имаше и някаква полза от тях. С единия отпред и другия в края на групата се чувствах много по-спокойно.

— Крайно време да е негов ред, не мислиш ли?

— Неца като това не заслужават право на ред — отвърна Гоблин. После се опита да се изкикоти, но успя само бегло да имитира обичайната си жабешка усмивка.

Заплашителният поглед на Едноокия също не беше кой знае колко убедителен. След това той просто потегли мълчаливо.

Мъргън го последва на петдесетина стъпки разстояние, високо вдигнал дългата си пика. Някога на нея се развяваше знамето ни. Сега там висеше само прокъсана черна дрипа.

Мисля, че символизмът има много лица.

Ние знаехме кои сме. И по-добре, че другите не знаеха. Отрядът има твърде много врагове.

Хагоп и Мускуса последваха Мъргън, водейки със себе си товарните животни. Следвахме ги аз и Господарката — също с допълнителни юзди след себе си. А на петдесетина стъпки назад беше Гоблин. Винаги пътувахме така, защото воювахме със света. А може би обратното...

Щеше ми се да поставим и наблюдатели, и съгледвачи, но възможностите на седмина човека си имат предел. Така или иначе двама магьосника почти се приравняваха със скаути.

От нас буквално стърчаха оръжия. Надявах се да изглеждаме също толкова лесни за евентуалния наблюдател, колкото таралеж за лисица.

Източният път скоро изчезна от поглед и аз единствен се обърнах назад с надеждата, че Мълчаливия е открил празнината в сърцето си. Но това беше напразна фантазия и аз прекрасно го осъзнавах.

Емоционално се разделихме с Мълчаливия и Глезанка още преди месеци, наред пропитото с кръв и омраза бойно поле на Могилните земи. Място, където беше спасен цял един свят и изгубено стократно повече. Ще изживеем остатъка от живота си в мисъл за платената от нас цена.

Различни чувства, различни пътища...

— Изглежда ще вали, Знахар — каза Господарката.

Забележката ѝ ме изненада. Не че казаното не беше вярно — наистина изглеждаше, че всеки момент ще завали, — но това беше първото ѝ гласно наблюдение след онзи ужасен ден толкова далеч на север.

Може би все пак някога ще се съвземе...

2. ПЪТЯТ НА ЮГ

— Колкото по-напред отиваме, толкова повече изглежда като пролет — отбеляза Едноокия. Беше в добро настроение.

В очите на Гоблин напоследък също мярках спорадичен пакостнически блясък. Не след дълго тези двамата щяха да намерят извинение да подновят древната си вражда. Магически искри ще прелитат наоколо и ако не друго, останалите от групата ще можем да се забавляваме.

Дори настроението на Господарката се подобри, макар че не говореше много повече от преди.

— Почивката свърши — казах. — Мускус, изгаси огъня. Гоблин — ти водиш.

Загледах се в пътя напред. След около две седмици щяхме да приближим Чар. Още не им бях казал какво трябва да правим там.

Забелязах лешояди, кръжаци във висините. Някъде напред и в близост до пътя имаше нещо мъртво.

Не обичам поличбите. Карат ме да се чувствам неудобно. А тези птици определено ми причиняваха неудобство.

Посочих натам и Гоблин кимна.

— Ще отида — каза той. — Пораздалечете се.

— Добре.

Мъргън го изчака да напредне още петдесетина стъпки, а Мускуса и Хагоп на свой ред изостанаха малко повече. Едноокия обаче продължаваше да се притиска към Господарката и мен, опитвайки се да се надигне в седлото, за да държи Гоблин под око.

— Имам лошо предчувствие, Знахар — каза ми. — Много лошо предчувствие.

Въпреки че Гоблин не вдигна тревога, Едноокия беше прав. Мършоядите наистина бяха знак за беда.

Луксозна карета лежеше преобърната до пътя. Два от конете бяха умрели във впряга, вероятно от рани, а останалите два липсваха.

Около каретата бяха разпръснати телата на шестима униформени стражи и кочияша, както и на един ездитен кон. В купето имаше мъж, жена и две деца — всички убити.

— Хагоп — казах, — виж какво можеш да разчетеш по знаците, които са ни оставили. Господарке, познаваш ли тези хора? Разпознаваш ли герба? — посочих инкрустацията на вратата.

— Соколът на Рейл. Проконсул на империята. Но той не е никой от тези. Доста по-стар и дебел е. Може би тези са семейство.

— Движели са се на север — каза ни Хагоп. — Бандитите са ги нападнали изневиделица. — Той вдигна парче мръсен плат. — Но и те не са се измъкнали безнаказано.

Когато не отвърнах нищо, той привлече вниманието ми върху плата.

— Сиводрешковци — промърморих. Това бяха имперски войски от северните армии. — Малко далеч от територията си.

— Дезертъори — отвърна Господарката. — Разпадането е започнало.

— Вероятно...

Лошо. Бях се надявал, че хаосът ще се забави достатъчно, за да успеем да наберем преднина.

— Само преди три месеца да пътуваш из империята беше безопасно дори за самотна девица — промърмори Господарката.

Преувеличаваше, разбира се, но не прекалено. Преди битката в Могилните земи да ги погълне, могъщи сили, наречени Покорените, надзираваха провинциите и бързо и свирепо наказваха престъпленията. И все пак във всяка страна, независимо от епохата, винаги има хора, достатъчно смели или глупави, за да се опитват да преодоляват бариерите на закона. И други — достатъчно напористи, за да ги последват. Сега този процес се засилваше в една империя, останала без защитата на Покорените и техния спояващ законността ужас.

Надявах се, че за смъртта им все още не се е разчуло, защото планирах да навлечем някои стари одежди.

— Да започваме ли да копаем? — попита Мускуса.

— След минута — отвърнах. — Преди колко време се е случило?

— Няколко часа, не повече.

— И никой не се е навъртал наоколо?

— Напротив. Но те просто са си продължили.

— Явно са доста сериозна сбирщина бандити — промърмори Едноокия. — Щом като могат да си позволят да оставят разпръснати навсякъде тела.

— А може би се е очаквало да бъдат видени — отвърнах. — Може би се опитват да си създадат собствено баронство.

— Възможно е — каза Господарката. — Движи се внимателно, Знахар.

Вдигнах вежда въпросително.

— Просто не искам да те загубя — каза тя.

Едноокия се разхили, а аз се изчервих. И все пак беше хубаво да видя в нея искрица живот.

Погребахме телата, но оставихме каретата. И след като бяхме изпълнили дълга си на цивилизовани люде, продължихме нашето пътешествие.

Два часа по-късно Гоблин се върна. Мъргън беше застанал на завоя, където се забелязваше и от двете посоки. Намирахме се сред гора, но пътят изглеждаше добре поддържан, а дърветата около него — разчистени. Път, пригоден за придвижване на войска.

— Има странноприемница напред — каза Гоблин. — Но не ми харесва предчувствието за нея.

Нощта щеше да се спусне скоро, а следобеда изгубихме в погребване на мъртвите.

— Поне прилича ли на обитавана? — Местността, през която се движехме от погребението насам, изглеждаше много странно. Не срещяхме никого по пътя, а фермите около гората бяха абсолютно изоставени.

— Предостатъчно. Двадесет души в постройката, други двадесет из гората. Още петима в конюшните, както и четиридесет коня и доста добитък.

Усложненията бяха достатъчно явни — да ги подминем или да налетим на опасността с рогата напред? Спорът стана доста буен. Мускуса и Хагоп искаха да отидем да проверим. В края на краищата разполагахме с Гоблин и Едноокия, ако нещата станеха грозни. Двамата магьосници обаче не им хареса да ги набутват в опасността,

без да ги питат, и аз настоях да гласуваме. Мъргън и Господарката се въздържаха. Мускуса и Хагоп искаха да спрем, а Гоблин и Едноокия си хвърляха злобни погледи в очакване другият да избере позиция, за да може да заеме противоположната.

— Значи отиваме право там — казах аз. — Тези палячовци ще се разделят, но пак ще имаме мнозинство за... — И двамата магьосници се втурнаха да гласуват да спрем, само за да ме изкарат лъжец.

Три минути по-късно успях да зърна странноприемницата. Едър мъжага подпираше вратата и изучаваше Гоблин. Още един бабаит седеше върху разнебитено столче и дъвчеше слама. Мъжът на вратата се оттегли навътре.

Хагоп нарече бандитите, чието ръководение срещнахме по пътя, Сиводрешковци. А сивото беше цветът на униформите там, откъдето идвахме. На Наречието на Защитника, най-типичния за далечния север език, попитах мъжа на стола:

— Отворено ли е?

— Да. — Очите му се присвиха.

— Едноок, Мускус, Хагоп. Погрижете се за животните. — След това прошепнах тихо: — Улавяш ли нещо, Гоблин?

— Някой тъкмо излезе отзад. Вътре са на крак. Но не ми изглежда като непосредствена опасност.

На седящия на столчето не му хареса да си шепнем.

— Колко смятате да стоите? — попита ме. Забелязах татуировка на едната му китка — още един издайнически знак, че е емигрант от севера.

— Само за тази нощ.

— Претъпкано е, но ще ви сместим някак. — Самоуверен тип.

Тези гадове бяха като Паяци-вълци^[1]. Странноприемницата явно представляваше база, където набелязваха жертвите си, но мръсната работа вършеха на пътя.

В самата сграда цареше пълна тишина. Разгледахме мъжете вътре, както и няколкото жени, които изглеждаха похабени от прекомерна употреба. Никак не бяха убедителни. Странноприемниците извън градове обикновено се ръководят от семейства, изобилстващи от

деца и стара рода, с всичките им разправии и странности. Нищо от това го нямаше в картинката. Само сурови мъже и долнопробни жени.

До кухненската врата имаше голяма маса. Седнах на нея с гръб към стената, а Господарката се настани до мен. Усещах гнева ѝ. Не беше свикнала да я гледат по начина, по който го правеха тези мъже. Оставаше си невероятно красива въпреки мръсотията от пътищата и дрипите, така че не се учудвах на погледите.

Поставих длан върху нейната — по-скоро за да я усмиря, отколкото собственически.

Закръглено момиче на около шестнадесет години с кравешки и изпълнени с мъка очи дойде, за да ни пита колко сме, какво искаме да ядем, какви са предпочитанията ни за стая, дали да ни стоплят вода за къпане, колко смятаме да останем и какъв е цветът на парите ни. Направи го апатично, но безпогрешно, сякаш без да се надява на каквото и да е, просто се страхуваше от последствията, ако сбърка. Предположих, че е част от семейството, на което принадлежеше по право странноприемницата.

Подхвърлих ѝ златна монета. Имахме много, защото преди да напуснем Могилните земи, ограбихме някои определени съкровищници. Блясъкът на въртящата се монета разпали доста неприятни, но познати искри в очите на мъжете, които се преструваха, че не гледат.

Едноокия и останалите влязоха и си придърпаха столове. Малкият черен мъж прошепна:

— В горите е настанало голямо оживление. Имат планове за нас. — В лявото ъгълче на устата му се оформи така познатата ми жабешка усмивка. Предположих, че той си има собствени кроежи. Много обича да кара лошите момчета сами да си правят засада.

— Има си планове и планове — отговорих. — Ако тези наистина са бандити, ще ги оставим да се обесят сами.

Той поиска да разбере какво имам предвид, защото моите собствени машинации често бяха по-гадни дори от неговите. Така е, защото губя всякакво чувство за хумор и просто ставам максимално отвратителен.

Станахме преди зората. Едноокия и Гоблин използваха една от любимите си магии, за да приспят всички останали в странноприемницата — дълбок, непробуден сън. След това се

измъкнаха, за да повторят номера и в гората. Останалите подготвихме животните и екипировката си. Имах малка разправия с Господарката. Тя настояваше да направя нещо за жените, които бандитите държаха в плен.

— Ако се опитвам да поправа всяка злина, на която попадна, никога няма да стигнем до Катовар.

Тя не отговори и след минути вече бяхме на път.

Едноокия твърдеше, че вече сме близо до края на гората.

— Това място изглежда не по-лошо от кое да е друго — казах аз. Тримата с Мъргън и Господарката тръгнахме към дърветата на запад от пътя. Хагоп, Мускуса и Гоблин поеха на изток. Едноокия просто се обърна и зачака.

Не правеше нищо очевидно. Гоблин също беше зает да се приготвя.

— А ако не дойдат? — запита Мъргън.

— Значи предположението ни е грешно и те не са престъпници. Ще им изпратим извинение по вятъра.

После за известно време настана мълчание. След малко отидох да проверя пътя. Едноокия вече не беше сам. Половин дузина конници стояха зад гърба му. Сърцето ме заболя, защото призраците бяха все мъже, които бях познавал — стари другари, отдавна мъртви.

Оттеглих се обратно сред дърветата, по-разтреперан, отколкото очаквах да бъда. Но емоционалното ми състояние не се подобри, защото слънчев лъч проби през покривката на дървесните корони, за да разкрие навсякъде около мен още мъртви приятели. Те чакаха с готови оръжия и щитове, както подобава на призраци.

Всъщност това не бяха истински привидения, освен в собствения ми ум. Просто илюзии, създадени от Едноокия. А от другата страна на пътя Гоблин рисуваше свой собствен сенчест легион.

Ако им се предоставеше време, тези двамата ставаха доста добри артисти.

Сега нямаше съмнение дори коя е Господарката.

— Чувам копита — казах ненужно. — Идват.

Стомахът ми се обърна. Дали не заложих всичко само на вътрешното си чувство? Сгрешил ли бях? Ако решаха да се бият...

Или стъпеха ли Гоблин и Едноокия погрешно...

— Твърде късно за премисляне на плана, Знахар.

Погледнах към Господарката, а в главата ми ярко изгря споменът какво представляваше тя някога. Усмиваше се — прекрасно познаваше ума ми. Та нали самата тя многократно бе гостувала там, макар и на много по-голямо игрално поле.

Бандитите се появиха и спряха на място, объркани от гледката на чакащия ги Едноок.

Аз потеглих напред и навсякъде около мен сред дърветата препуснаха призрачни коне. Шумяха юзди, тела се отъркваха в листата. Добра работа, Едноок. Както сам би се изразил — пълна правдоподобност.

Бандитите бяха двадесет и пет и всичките изглеждаха ужасени. Но пребледняха още повече, когато видяха Господарката в пълния ѝ блясък и зърнаха призрачното знаме на пиката на Мъргън.

Черният отряд беше доста известен.

Двеста призрачни лъка се огънаха. Петдесет ръце се опитаха да намерят някой облак, който да подпрат.

— Бих предложил да слезете от седлата и да хвърлите оръжията си — казах на техния капитан. Той пое глътка въздух, претегли шансовете си, след което изпълни заповедта.

— А сега се отдалечете от конете. Лоши момчета такива!

Те се раздвижиха. Господарката направи жест с ръка и животните се обърнаха до едно и се втурнаха към Гоблин, който направляваше действията им. Той ги остави да препуснат към странноприемницата, където ужасът им да утихне.

Хлъзгаво, колко хлъзгаво! Без нито една грешчица. Така правехме нещата в старите дни. Маневри и измама. Защо да се нараняваш, когато можеш просто да ги смажеш с извъртане и заучени реплики?

Завързахме затворниците си с въже в редица, за да ги контролираме лесно, след което поехме на юг. Бандитите бяха изключително засегнати, когато Гоблин и Едноокия прекратиха илюзията. Смятаха, че е не честно от наша страна.

Два дни по-късно стигнахме Вест. Господарката, подпомагана отново от илюзиите на двамата магьосници, които ѝ придадоха някогашния ѝ блясък, предаде дезертъорите на гарнизонния командир.

А за да ги замъкнем там, се наложи да убием само двама...

Малко отклонение от пътя. Сега нямаше нищо друго и Чар ставаше все по-близък с всеки изминал час. Трябваше да се изправя лице в лице с факта, че просто си плачехме за неприятности.

Основната част от Аналите, която спътниците ми си мислеха, че е у мен, оставаше в имперски ръце. Заловиха ги на Кралския мост — старо поражение, от което още болеше. Бяха ми обещали да си ги получа обратно точно преди кризата в Могилните земи, но тя предотврати това. Така че нямаше какво друго да направя, освен да отида и да си ги прибера сам.

[1] *Trapdoor Spider* (англ.) — вид от семейство *Ctenizidae*, който се среща основно в Средна Азия, но има представители и у нас. Известен с това, че причаква жертвите си в тунели, покрити с капак от паяжина, и когато отминат, ги атакува в гръб. — Б.пр. ↑

3.

ТАВЕРНАТА В ТАЛИОС

Уилоу се намести по-удобно в стола си. Момичетата се разкикотиха, предизвиквайки се една друга да пипнат меката му като свила коса. Тази, чиито очи обещаваха най-много, протегна ръка и прокара пръсти по цялата ѝ дължина. Уилоу хвърли поглед през стаята и смигна на Бесния Корди.

Това беше живот — поне докато братята и бащите на момичетата не се усетеха. Мечтата на всеки мъж, комбинирана с все същите смъртоносни рискове. Ако продължеше така и неприятностите не ги застигнаха, скоро щеше да тежи над четиристотин кила и да е най-щастливият охлюв в Талиос.

Кой би предположил? Скромна таверна в пуритански град като този. Обикновена дупка в стената — същата като стотици други, които човек можеше да намери на всеки ъгъл в родното му място. Нещо дотолкова непознато тук, че нямаше как да не забогатеят. Ако свещениците не се усетеха и не бръкнеха с пръчка в спиците.

Естествено, помагаше им и фактът, че са екзотични пришълци, които целят град искаше да види. Дори въпросните свещеници. И техните малки женички. А особено дъщерите им.

Дълго и опасно пътуване, докато стигнат дотук, но си струваше всяка мъчителна стъпка.

Той скръсти ръце на гърдите си и остави момичетата да си позволяват каквато дързост пожелаят. Можеше да се справи с тях. Да ги *изтърпи*, така да се каже.

Видя, че Корди отваря нова бъчва от горчивата третокласна зеленикава бира, която приготвяше. А глупаците плащаха три пъти повече, отколкото струваше. Що за извратено трябваше да е място, където никога досега не се е вясвала бира? Ад. Мечтата на момчета без особени умения, които не ги свърта на едно място.

Корди донесе нова халба и каза:

— Лебед, ако това продължава, ще се наложи да намерим някого за варенето на бирата. След няколко дни ще свърши.

— Е, и? Да не мислиш, че ще се застояваме? На тия свещеници вече започна да им прикипява. Ще си намерят оправдание да ни затворят. Тревожи се как ще си намерим отново толкова доходен бизнес, не кой ще ти помага за бирата. Какво?

— Какво какво?

— Защо така помрачня изведнъж?

— Пратеникът на съдбата току-що влезе през входната врата.

Уилоу се обърна, за да види новодошлия. Кинжала се беше прибрал. Висок, слаб и черен като абаносово дърво, с обръсната до блясък глава, а здравите му мускули помръдваха и при най-лекото движение. Изглеждаше изваян като статуя. Огледа се наоколо с очевидно неодобрение, след което отиде до масата на Уилоу и седна. Момичетата го зазяпаха — той беше не по-малко екзотичен от Уилоу Лебеда.

— Идваш да си прибереш дела и да споделиш колко е отвратително от наша страна да покваряваме децата ли? — попита Уилоу.

Кинжала поклати глава.

— Старият мръсник Пушека пак е имал видения. Жената ви иска.

— Мамка му! — Лебеда свали краката си на пода. Проклетата муха в кацата с меда. Жената не искаше да ги остави на мира. — Какво е този път? Какво е направил пак? Прекалил е с някоя забранена трева ли?

— Той е магьосник. Няма нужда да прави каквото и да е, за да е противен.

— Мамка му — повтори Лебеда. — Какво си мислиш, че сме тук само за ден-два, колкото да продадем тая пикня от плъхове, дете Корди я вари, а после да се омитаме обратно по реката?

Бавна широка усмивка озари лицето на Кинжала.

— Твърде късно, момче. Избрани сте. И не можете да тичате достатъчно бързо. Пушека може би ще е смешен, ако се опита да отвори магазин там, откъдето идвате, но тук той е големият-зъл-мръсник-с-амбиции. Опитай се да го прескочиш и ще ти завърже пръстите на краката на фльонга.

— Това официално ли е?

— Е, не го казаха така, но това им беше мисълта, да.

— И какво е сънувал пак? За какво сме му ние?

— Господари на сенките. И още отгоре им. Голямо събрание в Сенчестия затвор, така казва той. И скоро ще спрат да плямпат и ще започнат да действат. Казва още, че Лунна сянка се е отзовал на повикването. Не след дълго ще ги видим тук, в Талиос.

— Голям праз. Това ни го пробутва буквално откак сме дошли.

От лицето на Кинжала изведнъж изчезна всяка следа от хумор.

— Този път е различно, човече. Има страх, а има и *страх*, нали ме разбираш? А при Пушека и Жената тоя път е второто. И проблемът не са само Сенчестите. Каза да ти предам, че Черният отряд идва. Знаел си какво означава това.

Уилоу изстена, все едно му бяха забили лакът в стомаха. Изправи се и излочи на един дъх бирата, която Корди му беше донесъл. Огледа се трескаво наоколо, все едно не вярваше на очите си.

— Най-идиотското нещо, което някога съм чувал, Кинжал! Черният отряд? Да идва тук?

— Пушека твърди, че това е разстроило Господарите на сенките, Уилоу. И то здраво. Това е последната свободна страна на север от тях под реката. А знаеш какво има отвъд Сенчестия затвор.

— Не мога да повярвам. Знаеш ли колко дълъг път трябва да измине отрядът?

— Горедолу колкото вие двамата с Корди. — Кинжала се беше присъединил към Уилоу и Бесния Кордууд две хиляди мили след началото на пътуването им на юг.

— Да, ти ще знаеш, Кинжал. И кой освен нас тримата би бил толкова побъркан, че да издаяни толкова път без причина?

— Но те си имат причина. Поне според Пушека.

— И тя е?

— Идея нямам. Отиваш там, както поиска Жената. Може би тя ще ти каже.

— Отивам. Всички отиваме. Колкото да им замажем очите. И при първа възможност се омитаме колкото можем по-бързо от Талиос. Ако наистина Господарите се раздвижват на юг и Черният отряд приближава, нямам намерение да се мотая наоколо, когато пристигнат.

Кинжала се облегна назад, за да позволи на едно от момичетата да се приближи по-близо. Изражението му беше въпросително.

— Още у дома разбрах на какво са способни тези копелета — каза Лебеда. — Видях какво направиха в Розоград и... По дяволите, просто го приеми на доверие, Кинжал. Голяма, много голяма гадост. Ако наистина идват и ние още сме наоколо, когато се появят, може да ти се прииска да те бяхме оставили за закуска на крокодилите.

Кинжала така и никога не обясни точно поради що са го хвърлили на крокодилите, но пък и самият Уилоу не беше съвсем наясно защо накара Корди да го спасят. При все това човекът се беше оказал достатъчно точен и изплати дълга си.

— Мисля, че трябва да им помогнеш, Лебед — каза Кинжала. — Това градче ми харесва, а и хората са добри. Единственият им недостатък е, че не им стига акълът да изгорят всички храмове.

— Да му се не види, не съм аз човекът, който може да помогне!

— Вие двамата с Корди сте единствените наоколо, които разбират каквото и да е от войниклък.

— Бях в армията за два месеца. Дори не се научих да марширувам в строй. А на Корди вече не му стиска. Единственото, което желае, е да забрави тази част от живота си.

Приятелят му, подочул по-голямата част от казаното, сега се приближи.

— Не съм толкова зле, Уилоу. И не отказвам, ако каузата си струва. Просто тогава бях в грешната компания. Но съм съгласен с Кинжала. Харесват ми и градът, и хората. И съм готов да помогна, за да не ги обработят Сенчестите.

— Ти чу ли какво каза човекът? Онова за Черния отряд?

— Чух, да. Както и че Пушека и Жената искат да си поговорим. Мисля, че трябва да отидем и да видим какво ще кажат, преди да плямпаме каквото и да било.

— Добре, добре — предаде се Уилоу. — Променям се на мига. Ще опазя крепостта и така нататък. Ще ви извадя кестените от огъня. Толкова отвратително добричък съм! — След което отпраши навън.

Бесния Корди се ухили.

— Май си почнал да хващаш цаката на Уилоу, а, Кинжал?

— Ако това продължи така, както си мисля, няма да има нужда да се оправям с него. Той ще бъде на фронтовата линия, когато се опитат да спрат Сенчестите. Можеш да го въртиш на шиш и пак няма да си признае, но и на него му допада Талиос.

Другият се засмя.

— Прав си. Най-накрая си намери дом. И никому няма да позволи да го изселят. Нито Господарите на сенките, нито дори Черният отряд.

— Толкова ли са лоши, колкото твърди?

— По-лоши. Много по-лоши. Вземи всички легенди, които някога си чувал, и всичко, дето се разправя наоколо. Сега добави най-страшното, което можеш да си представиш, удвои го и може би ще си близо. Те са зли, здрави и много добри в занаята си. И най-лошото е, че са по-хитри, отколкото можеш да си въобразиш. Има ги от четирипетстотин години, а нито една наемническа група не би просъществувала толкова време, освен ако не е толкова проклета, че дори боговете да не смеят да се занимават с нея.

— Майки, пазете децата си — обобщи Кинжала. — Пушека и неговите сънища.

Лицето на Корди помрачня.

— Да. Чувал съм, че магьосниците карат някои неща да се случват, като първо ги сънуват. Може би е уместно да прережем гърлото на Пушека.

— А може би — каза влезлият в момента Уилоу, — първо е редно да разберем какво става, преди да режем каквото и да е.

Корди се разхили, Кинжала също се усмихна. След това започнаха учтиво да изхвърлят гостите на таверната, като същевременно всеки си уреждаше среща с една или повече от младите дами.

4. ТЪМНАТА КУЛА

Местих си го из крачолите още пет дни, докато събирах смелост за скромно съвещание за след закуска. Изтърсих си плана с най-сладкодумната директност, на която бях способен:

— Следващата ни спирка е Кулата.

— Моля?

— Да не си полудял, Знахар?

— Знаех си, че трябва да го наглеждаме след залез. — Разбиращи погледи се насочиха към Господарката. Тя ги игнорира.

— Мислех си, че *тя* ходи с *нас*, а не обратното.

Само Мъргън отказа да членува в клуб „Гадняр до дупка“. Свястно момче, този Мъргън. Самата Господарка беше наясно, че е уместно да си затрае.

— Сериозен съм, момчета.

И щом аз бях сериозен, Едноокия също щеше да бъде.

— Защо да го правим? — попита той.

При този въпрос се спаружих.

— За да прибера Аналите, които изоставихме при Кралския мост.

Добре ни наредиха тогава. Само защото бяхме най-добрите, а също и порядъчно отчаяни и невероятно хитри, успяхме да пробием имперския кръг, обградил ни от всички посоки. С цената на половината отряд. В онзи момент имахме малко по-сериозни притеснения от няколко тетрадки.

— Мислех, че вече си ги прибрал.

— Поисках си ги и ми отвърнаха, че ще ги получи. После обаче бяхме малко заети, помните ли? Властелина? Хромия? Псето Жабоубиец? Цялата сбирщина? Нямах кой знае каква възможност да ги взема.

Господарката ме подкрепи с кимване. Беше дълбоко отдадена на каузата ми, спор няма.

Гоблин си сложи най-свирепото изражение. Изглеждаше като саблезъба жаба.

— И ти си знаел за това още преди дори да напуснем Могилните земи?

Признах си чистосърдечно.

— Ах ти, шиб... гадино! Главата си залагам, че си прекарал цялото това време в съчиняване на някой бездарен половинчато нескопосан план, който гарантирано да ни изтреби до крак.

Наложи се и това да си призная чистосърдечно.

— Ще яздим натам все едно Кулата е наша. А ти ще направиш така, че гарнизонът да повярва, че Господарката е все още *Господарка*.

Едноокия изсумтя и затрополи към конете. Гоблин се изправи и ме изгледа. После го направи отново. След това изсумтя.

— Значи просто ще изприпкаме дотам, ще влезем нагло и ще си ги вземем, а? Както казваше Старецът, безочие и още безочие.

Така и не зададе истинския си въпрос, но при все това Господарката му отговори:

— Дадох думата си.

Гоблин премълча и следващия си въпрос. Никой не се осмели, но този път Господарката го остави да виси...

Лесно би й било да ни изменти. Можеше да удържи на думата си и после да ни изяде за закуска. Ако иска. Моят (болен) план, погледнато реално, висеше изцяло на доверието ми към нея. Доверие, което другарите ми не споделяха.

Но те продължават, напук на здравия си разум, да имат доверие на *мен*.

Кулата на Чар е най-колосалната постройка в света, безличен черен куб над петстотин стъпки висок и широк. Първото начинание на Господарката и Покорените след завръщането им от гроба преди толкова много време. Мястото, откъдето Покорените бяха излезли със своите армии, за да завладеят половината свят. Сянката й все още надвисваше над завладените земи, защото малцина знаеха, че сърцето на империята е било пожертвано в името на победа срещу още по-древна и тъмна сила.

Има само един приземен вход към Кулата. Пътят към него е прав като мокрия сън на геометрик. Минава през няколко паркови площи, за които само свидетел на случилото се може да повярва, че са били мястото на най-кървавата битка в историята.

Аз бях свидетел. И помнех.

Гоблин, Едноокия, Хагоп и Мускуса също помнеха. И най-вече Едноокия. На това поле той унищожил чудовището, отнело живота на брат му.

Спомнях си трясъците и глъчката, писъците и ужаса. Ужас, създаден от магьосници, воюващи помежду си. И не за първи път се зачудих:

— Наистина ли всички измряха? Толкова лесно си отидоха...

— За кого говориш? — настоя да разбере Едноокия. Нямаше нужда от кой знае каква концентрация, за да задържи илюзията върху Господарката.

— Покорените. Понякога си мисля колко нечовешки трудно беше да се отървем от Хромия. После се чудя как толкова много от тях паднаха така лесно, цялата сбирщина само за дни. И винаги на място, където аз поне не можех да ги видя. Затова понякога си мисля, че е имало дори повече измама, отколкото предполагаме, че поне двама-трима от тях още са някъде наоколо.

— Имаше поне шест заговора вътре в заговорите, Знахар — каза Гоблин. — Те си забиваха един на друг ножове в гърба през цялото време.

— Но аз видях само двама от тях да умират. Никой от вас не е наблюдавал в действителност смъртта на останалите. Всички само чухме за това. Може би е имало още една конспирация зад всички останали. Може би...

Господарката ме изгледа особено, сякаш самата тя не беше мислила много за това и не ѝ харесваше насоката на мислите ми.

— За мен си умряха достатъчно убедително, Знахар — отвърна Едноокия. — Видях много тела. Виж там — гробовете им са маркирани.

— Което обаче не означава, че има някой в тях. Гарвана умря два пъти в ръцете ни, но обърнеш ли се само за момент, той отново е жив. Винаги недозаклан.

— Имаш позволение ми да ги изровиш, ако те влече, Знахар.

Един бърз поглед ми показва, че не е сериозна. Дразнеше ме.

— Прекрасно. В първия момент, в който ми е спокойно и скучно и нямам друго за правене, освен да зяпам разложени трупове, няма да пропусна да го направя.

— Да му се не види! — извика Мъргън. — Не можете ли да говорите за нещо друго?

Грешка.

Мускуса се разхили, а Хагоп затананика. Към мелодията му се присъедини Мускуса и запя:

— Червеите плъзват, а после изпълзват. В муцуната ти мравки с гайда си припяват.

Гоблин и Едноокия се присъединиха. Мъргън заплаши, че ще се засили и ще наниже някого на пиката.

Вкратце, търсихме си нещо, което да ни разсее от неприятностите, очертаващи се в непосредственото ни бъдеще.

Едноокия спря да пее и каза:

— Нито един от Покорените не беше от типа, който може да се закрати някъде и да се покрива през всичките тези години, Знахар. Ако някой беше оцелял, досега да сме видели фойерверките. А и ние с Гоблин щяхме да подочуем.

— Предполагам, че си прав. — Но при все това продължавах да се съмнявам. Може би пък някаква частица от мен просто не искаше Покорените да са мъртви.

Приближавахме наклона, водещ към Кулата. Чак сега видяхме и признаци на живот. Мъже, облечени в ярки цветове като пауни, се мотаеха по високите парапети на сградата. Неколцина излязоха навън в изключително набързо скалъпен опит за церемониално посрещане на Господарката. При вида на облеклата им Едноокия се подсмихна подигравателно.

Едва ли би посмял да направи същото предния път, когато бяхме тук.

Наведох се към него и прошепнах:

— По-кратко. Тези униформи тя ги е измисляла.

Надявах се, че наистина искат само да я посрещнат, а нямат нещо по-злокобно наум. Всичко зависеше от новините, дошли от севера. Понякога гадните слухове пътуват по-бързо и от вятъра.

— Безочие, момчета — казах на глас. — Не забравяйте — бъдете смели и нагли, не ги оставяйте да се осъзнаят. — Погледнах към тъмния вход и добавих: — Тук ме познават.

— Точно това ме безпокои — изписка Гоблин, след което се изкикоти.

Кулата изпълваше все по-голяма част от света около нас. Мъргън, който никога досега не я беше виждал, се предаде на възхищението с широко отворена уста. Мускуса и Хагоп се правеха, че постройката изобщо не ги впечатлява, а Гоблин и Едноокия бяха твърде заети, за да ѝ обърнат внимание. Господарката просто не можеше да бъде впечатлена — тя беше създала това място във време, когато представляваше нещо много по-велико и по-нищожно от сегашната си личност.

Самият аз бях отдаден на каузата да създам около себе си излъчването, което ми трябваше. Разпознах командира на посрещащата ни група. Видяхме се предишния път, когато се наложи да стъпя в Кулата. Отношенията ни в най-добрия случай бяха колебливи.

Той също ме разпозна и очевидно не знаеше какво да предприеме. Дватамата с Господарката напуснахме Кулата преди почти година.

— Как я караш, полковник? — попитах и се усмихнах приятелски. — Най-сетне успяхме да се доберем дотук. Мисията завърши успешно.

Той се обърна към Господарката. Аз също, макар и само с крайчеца на окото си. Сега бе шансът ѝ.

Беше си лепнала най-арогантната физиономия. По дяволите, аз можех да се закълна, че наистина е демонът, който обитава тази кула. Е, тя си и беше... преди време. Тази личност не бе умряла със загубата на силите ѝ. Нали?

Изглежда щеше да играе театъра. Въздъхнах тихо с облекчение и затворих очи за секунда, докато войниците посрещаха водачката си. Вярвах ѝ. Но човек никога не може да е наистина сигурен. Няма как да предвиждаш хората около себе си, не и всеки път. Особено тези, които нямат надежда. Винаги е възможно тя да се опита да възстанови империята си, да се скрие дълбоко в Кулата си и да накара слугите ѝ да

вярват, че не е променена. И нищо не би ѝ попречило да опита. Можеше да продължи с ужасите веднага след като ми върне Аналите.

Или поне така вярвах спътниците ми. И много се страхувах от първата ѝ заповед, превърне ли се отново в сенчестата императрица.

5. ВЕРИГИТЕ НА ИМПЕРИЯТА

Господарката спази обещанието си. Анализите бяха в ръцете ми броени часове след влизането ни в Кулата, докато нейните обитатели още бяха обхванати от треската на завръщането ѝ. Но...

— Искам да продължа с теб, Знахар. — Гледахме залеза от един от парапетите на сградата. Беше втората ни вечер тук.

Отговорих, разбира се, със сладкодумието на продавач на коне.

— Ъъ... ъ... но... — Точно така. Господар на словото и свободното изразяване. Защо, по дяволите, би могла да иска такова нещо? Тук в Кулата тя имаше всичко! Малко по-внимателно планиране и можеше да прекара остатъка от живота си като най-могъщото същество на света. За какво ѝ е да язди нанякъде с нас? Банда стари и изморени мъже, които дори не знаят накъде отиват, нито защо, а само че трябва да продължават да се движат, защото иначе нещо — вероятно съвестта им — ще ги застигне.

— Тук вече няма нищо за мен — каза тя. Сякаш това обясняваше каквото и да било. — Искам... просто искам да разбера какво е да си обикновен човек.

— Няма да ти хареса. Дори наполовина, отколкото ако си Господарката.

— Но аз така или иначе никога не съм обичала кой знае колко тази роля. Не и след като наистина разбрах какво представлява. Няма да ми кажеш, че не мога да дойда, нали?

Шегуваше ли се? Не, естествено, че нямаше да ѝ го кажа. Това беше първата ѝ реакция при създаденото положение, очаквах я. Но тя щеше да отmine и да изчезне, след като Господарката укрепи властта си в Кулата.

Тези усложнения ме притесняваха.

— Мога ли да дойда?

— Ако наистина това искаш...

— Има един проблем.

О, не е ли винаги така, когато е замесена жена?

— Не мога да замина веднага. Нещата тук са доста объркани. Трябват ми няколко дни да оправя всичко. За да мога да напусна с чиста съвест.

Не бяхме се изправяли пред нито един от проблемите, които очаквах да ни сполетят. Никой от хората ѝ не смееше да я огледа отблизо. С такава публика усилията на Гоблин и Едноокия в тънкостите на илюзията около нея отиваха на вятъра. Слухът се беше разпространил навсякъде — Господарката се е върнала. И Черният отряд — отново сред приятелските редици под нейна протекция. За народа ѝ това бе достатъчно.

Прекрасно. Но Опал чакаше само на няколко седмици разстояние. А оттам пътят до Морето на страданията бе съвсем кратък. А после — пристанища извън империята. Искеше ми се да се измъкнем, докато късметът ни още работи.

— Разбираш, Знахар, нали? Само няколко дни. Честно. Само колкото да оправя нещата. Империята е добра машина, която може да работи гладко, стига проконсулите да са сигурни, че някой командва отгоре.

— Добре, добре. Ще изтраем няколко дни. Ако задържаш хората на разстояние. А и ти стой далеч от тях поне през повечето време. Нека не те виждат твърде добре.

— Не възнамерявах така или иначе. О, да. Знахар?

— Да?

— Защо не ходиш да продаваш краставици на друг краставичар?

Разсмях се, изумен. С всеки изминал ден Господарката се превръщаше все повече в човек. И все по-способна да се смее над себе си.

Намеренията ѝ бяха добри. Но всеки, който управлява империя, неизменно става жертва на администрацията. „Няколкото“ дни минаха и заминаха. След това още „няколко“. И още „няколко“.

Забавлявах се, като се ровех из библиотеките на Кулата в търсене на редки текстове от времето на Владичеството и преди това. Опитите да разплета усуканите нишки на северната история ме спасяваха от скуката, но за останалите беше наистина тежко. Нямаха какво друго да

правят, освен да се крият от погледа на околните. И да дразнят Едноокия и Гоблин, въпреки че го правеха доста неуспешно. За тези от нас, които нямахме талант, Кулата бе просто голяма тъмна купчина камъни, но за онези двамата тя представляваше огромен генератор на магическа енергия, все още пълен с извратеняци, практикуващи черна магия. Живееха в постоянен ужас.

Едноокия се справяше по-добре от Гоблин. Успяваше да избяга от време на време, като отиваше до старото бойно поле, за да се отдава на спомени. Понякога се присъединявах към него, изкушен да приема поканата на Господарката и да поразровя гроб-два.

— Още не си съвсем спокоен, нали? — запита Едноокия един следобед, докато стоях и се вирах в надгробната плоча, носеща името и герба на един от Покорените на име Безликия. Тонът му беше толкова възможно най-сериозен.

— Не напълно — признах. — Не знам кое точно ме притеснява, а и вече няма голямо значение, но, като помислиш какво *наистина* се случи тук, нещата някак просто не се връзват. Искам да кажа, тогава всичко изглеждаше неизбежно. Голямо клане, което избави света от Бунтовниците и повечето от Покорените, а също и от Властелина. Но спрямо последвалите събития...

Едноокия беше тръгнал бавно напред, повличайки ме със себе си. Така стигнахме до място, което не беше маркирано никъде, освен в паметта му. Тук беше унищожено създание, наречено форвалака. Твар, която *може би* беше заклала брат му в началото, когато за пръв път се обвързахме с Ловеца на души — легатът на Господарката в Берил. Форвалака представляваше някакъв кръвосмучещ леопардлак, произхождащ от родните джунгли на Едноокия някъде на юг. Повече от година отне на магьосника да го догони и да си отмъсти.

— Мислиш си колко трудно се отървахме от Хромия — каза той. Звучеше замислено. Знаех, че си спомня неща, които смятах, че е изхвърлил от паметта си.

Така и не можахме да разберем със сигурност дали форвалака, който бе убил Тъпана, е същият, платил за смъртта му. Защото тогава Ловеца на души работеше заедно с друг Покорен, наречен Променливия.

А се твърдеше, че Променливия бил в Берил през съдбовната нощ. За да използва облика на форвалака и да избие управляващото

семейство, подsigурявайки лесното приобщаване на Берил към империята.

Дори и Едноокия да не бе отмъстил на когото трябва, времето за сълзи отдавна беше отминало. Променливия се числеше сред многобройните жертви от битката при Чар.

— Да, наистина мисля за него — признах. — Убих го в странноприемницата, Едноок. Сигурен съм, че го утрепах. И ако не се беше появил отново, изобщо нямаше да се усъмня, че е мъртъв.

— А съмнения за тези?

— За някои.

— Искат ли да се промъкнеш по нощите и да изровиш някой от тях, нали?

— Да, но за какво? В гроба ще има труп и никой не би могъл да отрече или потвърди, че това е един от Покорените.

— Те бяха избити от други Покорени и членове на Кръга. Доста различно е от бездарен смотаняк като теб.

Подозирах, че не говори за талант в магията.

— Знам. Само това ме спасява от пълно вманиачаване по темата. Вярата, че тези, които евентуално са ги убили, наистина имаха силата да го направят.

Едноокия отново обърна поглед към мястото, където някога стоеше кръст с прикования към него форвалак. След малко потрепери и се върна в настоящето.

— Е, вече няма значение, нали? Беше много отдавна, ако не и много далеч. А „много далеч“ е място, където ще се окажем достатъчно бързо, ако някога се измъкнем от тая дупка.

Той придърпа смачканата си черна шапка напред, за да предпази очи от слънцето, и погледна към Кулата. Наблюдаваха ни.

— Защо иска да идва с нас? Все за това мисля. Каква полза има тя?

Едноокия ме погледна много странно. Бутна шапката обратно нагоре, сложи ръце на хълбоците си, поклати глава и след малко проговори:

— Знахар, понякога просто не мога да те разбера. Защо изобщо стоиш и я чакаш, вместо вече да ви разделят мили?

Добър въпрос — избягах го всеки път, когато мислите ми се насочеха към него.

— Ами, аз я харесвам и мисля, че заслужава шанс за нормален живот. Всъщност е сваятна. Наистина.

Мернах бегла усмивка, преди магьосникът да се обърне обратно към безименния гроб.

— Животът не би бил и наполовина толкова забавен, ако те нямаше теб, Знахар. Да те гледам колко си несръчен е почти обучение. Кога ще можем да се махнем? Мястото не ми допада особено.

— Нямам представа. Още няколко дни. Трябвало да се погрижи за някои неща...

— Каза го и предния...

Страхувам се, че станах малко остричък.

— Когато — тогава, няма да пропусна да те уведомя.

„Тогава“ сякаш никога нямаше да дойде. Дните отминаваха. Господарката не успяваше да се измъкне от паяжината на административния паяк.

После от всички провинции на империята започнаха да се стичат съобщения по повод едиктите, излезли от Кулата. Всички настояваха за незабавен отговор.

Вече две седмици стояхме затворени в това ужасно място.

— Искам да се махаме оттук, Знахар — настоя Едноокия. — Нервите ми не издържат вече това място.

— Виж, има неща, които тя трябва да свърши...

— Има неща, които *ние* трябва да свършим, поне според теб. Кой е казал, че нейните отговорности са с приоритет?

Гоблин също ми скочи. И с двата крака.

— Търпим твоето увлечение вече двадесет години, Знахар — преувеличи той. — Защото е забавно. Нещо, с което да те бъркаме, когато стане скучно. Но *не* и с цената да бъда убит, абсо-мам-ка-ти-лютно ти го гарантирам! Пък ако ще да ни направи всичките фелдмаршали!

Озаптах внезапен пристъп на гняв. Доста усилия ми костваше, но Гоблин беше прав. Нито имах работа тук, нито беше честно да подлагам останалите на такъв риск. Колкото повече стояхме забутани в Кулата, толкова по-голяма ставаше опасността нещо да се размърди. Все по-трудно ни беше да се разбираме със стражите, които не можеха

да понесат факта, че сме толкова близо до повелителката им, срещу която се борихме толкова много години.

— Ще потеглим утре сутрин — казах накрая. — Съжалявам. Бях избран да водя отряда, а не само себе си. Забравих го и ви моля да ми простите.

Хитрият стар Знахар. Гоблин и Едноокия изглеждаха порядъчно смутени. Позволих си мимолетна усмивка.

— Така че си пригответе багажите. Потегляме със зората.

Тя ме събуди посред нощ. За момент си помислих... после видях лицето ѝ. Беше чула.

Помоли ме да остана само още един ден. Или два, най-много два. Не искаше да остава повече, отколкото ние, заобиколена и сякаш осмивана от всичко, което е загубила. Желаше да замине, да тръгне с нас. С мен — единствения приятел, когото изобщо бе имала.

Сърцето ми се късаше.

Звучи много захаросано, когато го напишеш, но понякога просто трябва да постъпиш правилно, каквото и да ти коства. По някакъв начин се гордеех със себе си — не отстъпих изобщо.

— Това няма край — казах ѝ. — Винаги ще има само още едно нещо, което трябва да се свърши. Катовар не става по-близо, докато аз седя и чакам. Смъртта обаче се приближава. Аз също те ценя. И не искам да те изоставя... Но смъртта броди във всяка сянка на това място. В сърцето на всеки мъж, ненавиждащ влиянието, което мислят, че имам върху теб.

Империята ѝ просто беше такава, а и на много хора съм давал повод да ме мразят дълбоко.

— Но ти ми обеща вечеря в Градините на Опал.

„Обещах ти толкова повече от това“, крещеше сърцето ми, но на глас отвърнах:

— Така е. И обещанието остава. Но трябва да изведе хората си оттук.

Замислих се, докато тя ставаше все по-нервна — нетипично за нея. Виждах огънчетата на машинации и планове да блещукат в очите ѝ. А също и как ги потушава. Имаше си начини да ме манипулира, и

двамата го знаехме. Но Господарката никога не ги използваше, за да печели надмощие. Поне не с мен.

Предполагам, че всеки от нас в даден момент от живота си намира човек, с когото изпитва необходимост да бъде абсолютно откровен. Личност, чието добро мнение за нас се превръща в заместител на това, което светът си мисли. И това мнение в един хубав момент се оказва по-важно от всичките ни дребни, подмолни и подли планчета, алчност, страст или самообожествяване — всичко, към което се стремим, докато се опитваме да убедим света около нас, че сме просто обикновени и добри хорица. Аз бях нейната истина, а тя — моята. Имаше едно-единствено нещо, което криехме един от друг, защото се страхувахме, че излезе ли наяве, ще промени всичко и с откровеността ще се свърши веднъж и завинаги.

Нима любовниците изобщо са честни?

— Ще ни отнеме три седмици да стигнем до Опал. Още една, докато намерим капитан, на когото да се доверим, както и да накараме Едноокия да прекоси Морето на страданията. Така че точно след двадесет и пет дни, броено от днес, ще отида в Градините. Ще резервирам Стаята с Камелиите за вечерта.

Потупах подутина до сърцето си. Това бе красиво изработена кожена кесия, в която се намираха документите, обявяващи ме за генерал на имперските войски и легат, отговорен единствено пред самата Господарка.

Безценно, наистина безценно. И още една добра причина старите й слуги да ме мразят неистово.

Не знам точно как се случи. Някаква шега по време на един от кратките моменти, когато тя не беше заета да раздава заповеди и да подписва укази. После се оказах обкръжен от армия шивачи и оборудван с пълен набор имперски униформи. Вероятно никога няма да разкрия истинското предназначение на всичките тия шнулове, значки, копчета, медали, джаджи и финтифлюшки. Чувствах се безкрайно глупаво с целия този хаос върху себе си.

Обаче не ми трябваше много време, за да видя някои новосъздадени възможности в новата ситуация, която в началото приех за някаква много сложна шега.

Понякога тя има такова странно чувство за хумор — невинаги да взема мракобеснически лишена си от веселие империя съвсем

насерiously. И съм сигурен, че е видяла приложенията преди мен.

Така или иначе, говорехме за Градините на Опал и Стаята с Камелиите — върхът на снобския елит в града.

— Ще вечерям там — казах ѝ. — Добре дошла си да се присъединиш към мен.

В очите ѝ пробягаха следи за нещо скрито.

— Добре — каза само. — Ако съм в града.

Това беше един от тези моменти, в които се чувствам ужасно неудобно. Когато каквото и да кажеш, не е правилно и в общи линии каквото и да имаш предвид, излиза нещо съвсем погрешно. Не ми дойде друго на ум, освен типичния подход — запазена марка на Знахаря.

Започнах да отстъпвам.

Така се разбирам с жените — тичам за прикритие при първия намек за притеснение.

Почти успях да стигна до вратата, но тя можеше да ме настигне, когато пожелае. Прекоси дялящото ни разстояние и ме прегърна, облягайки глава на гърдите ми.

А ето как те се разбират с мен, бедния сантиментален глупак. С джобен романтизъм. Така де, не е нужно дори да ме познават, за да проработи номерът им. Когато искат да ме подкопаят, просто пускат кранчето.

Държах я, докато не беше готова да бъде пусната. Не посмяхме да се погледнем в очите и аз просто излязох. Ясно. Не беше обърнала внимание на тежката артилерия.

Е, играеше честно. Почти. Трябва да ѝ го призная. Дори когато беше *Господарката*. Хлъзгава и измамна, но повече или по-малко честна.

Професията на легата носи всякакви интересни права над придобиването на собственост и разграбването на съкровищници. Събрах глутницата шивачи и ги насъсках срещу моите хора. Раздадох пълномощия и изведнъж Гоблин и Едноокия се оказаха полковници. Хагоп и Мускуса превърнах в капитани. Добавих малко блясък дори на Мъргън, като го направих лейтенант. Раздадох на всички ни тримесечни надници в аванс.

Момчетата обаче бяха все така нервни. Мисля, че една от причините Едноокия толкова да бърза да се махне от Кулата беше откриването на кротко местенце, където на воля да злоупотребява с привилегиите си. За момента се задоволяваше да спори с Гоблин чие пълномощие носи по-голяма тежест. И двамата не попитаха за внезапната смяна на късмета ни.

Най-странната част беше моментът, когато Господарката ме извика, за да ми раздаде пълномощията, и настоя да ѝ дам истинско име, което да впише в документите. Отне ми известно време да си спомня как в действителност се казвам.

Напуснахме Кулата според плана. Само че не го направихме като разпуснатата хайка, която беше влязла.

Пътувах в черна желязна карета, теглена от шест яростни и също толкова черни коня. Мъргън управляваше, а Хагоп и Мускуса яздеха от двете ми страни като стражи. Едноокия и Гоблин не харесаха каретата и препускаха съответно зад и пред нея върху по-малко нахъсани и прекрасни жребци от онези, които теглеха впряга. Заедно с двадесет и шест души конна стража за ескорт.

Конете, които тя ни даде, породисти, диви и невероятно красиви, се предоставяха само на истинските първенци в империята. Бях яздил някога такъв, по време на битката при Чар, когато двамата с нея преследвахме Ловеца на души. Тези животни можеха да тичат сякаш вечно и без умора. Магически зверове — дар, по-ценен, отколкото някой от нас можеше да си представи.

Как става така, че подобни идиотщини се случват точно на мен?

Само преди година живеех в дупка в земята, намираща се под цирей на задника на света, наречен Равнината на Страх, треперейки заедно с още петдесет мъже в непрестанен ужас, че империята ще ни открие. Не бях виждал нови дрехи от около десетилетие, а банята и бръсненето бяха не по-малко редки и ценни неща от диамантите.

На срещуположната седалка лежеше черен лък — първият подарък, който Господарката ми даде още преди години, преди отрядът да я изостави. И той беше безценен по свой си начин.

Как се върти колелото...

6. ОПАЛ

Когато спрях да се контя, Хагоп ме зяпна с широко отворена уста.

— Богове! Наистина *изглеждаш* като благородник, Знахар.

— Смайващо е на какво са способни една баня и бръснене. Мисля, че думата е „изискан“ — добави Мускуса.

— На мен ми се вижда свръхестествено.

— Може ли *по-саркастично*, момчета?

— Сериозен съм — отвърна Мускуса. — Наистина изглеждаш добре. Ако имаше и някое парцалче да прикриеш как линията на косата ти се спуска назад към задн...

Наистина го мислеше.

— Добре тогава — измърморих с неудобство и смених темата: — Говорех сериозно. Дръжте онези двамата да стоят мирно. — Намирахме се в града само от четири дни, а вече два пъти измъквах Гоблин и Едноокия от беда. Имаше си граници дори за това, което един легат може да прикрие, замаже и законспирира.

— Ние сме само трима, Знахар — запротестира Хагоп. — Какво да направим, след като *те* не искат да мируват?

— О, познавам ви, момчета. Все ще измислите нещо. И докато сме на темата, пригответе тия боклуци. Трябва да стигнат до кораба.

— Да, сър, ваше превелико легатство, сър!

Точно щях да изстрелям един от моите огнени, остроумни, сразяващи коментари, когато Мъргън показа глава през вратата и каза:

— Каретата е готова, Знахар.

А Хагоп се зачуди гласно:

— Как пък ще ги държим под око, като дори не знаем къде са? Никой не ги е виждал от вечерята насам.

Излязох към каретата със скромната надежда, че няма да умра от язва преди да сме се измъкнали от империята.

Изтресяхме през улиците на града — аз, в моята желязна карета с черните жребци, и конната стража. Около копитата на конете и стоманените колела хвърчаха искри. Драматично, без съмнение, но пък да стоиш вътре в каретата беше като да си затворен в стоманена кутия, блъскана неуморно от ентузиазирани гиганти-вандали. Профучахме през портата на Градините, разритвайки по пътя си по-непохватните. Слязох по стълбичката, може би малко по-вдървено, отколкото ми се искаше, и с небрежен жест (изкопиран вероятно от някой принц, когото съм мернал някога) разкарах нападналите ме веднага слуги. След това влязох през набързо отворената порта.

Тръгнах директно към Стаята с Камелиите, надявайки се древните спомени да не ме подведат. Работещите в Градините джавкаха около мен. Игнорирах ги.

Пътят ми мина покрай малко езерце — толкова гладко и чисто, сякаш бе сребърно огледало. Заковах се на място с увиснало чене.

След банята и с изтънченото облекло наистина бях внушителен. Но това трудно обясняваше факта, че очите ми представляваха огнени кръгове, а устата — сякаш отвор на пещ.

— Тия двамата ще ги удуша в съня им — промърморих.

Дори по-лошо от огъня, сянката ми беше променена. Странно привидение, плътно прилепено за мен, което даваше да се разбере, че легатът е просто илюзия, създадена от нещо много по-тъмно.

Гръм да ги порази онези двама кретени и шегичките им!

Когато продължих пътя си, забелязах, че Градините са претъпкани, но тихи. Гостите до един ме наблюдаваха. Бях чул, че мястото вече не е чак толкова популярно, колкото преди.

Естествено, всички те бяха тук, за да ме видят. Новият генерал. Неизвестният легат, излязъл от тъмната Кула. Вълците искаха да опознаят тигъра. Трябваше да го очаквам, разбира се. Ескортът ни разполагаше с четири дни да разправя из града небивалици.

Вкарах в действие цялата арогантност, която можех да симулирам. А вътре в себе си се чувствах като хлапе със сценична треска.

Настаних се в Стаята с Камелиите, далеч от погледите на тълпата. Около мен танцуваха сенки. Един слуга дойде да се

поинтересува от нуждите ми. Сервилността и подмазвачеството им бяха отвращаващи.

Една дребна и гнусна частица от мен обаче се наслаждаваше на всичко това. Дребничка наистина, но достатъчна, за да покаже защо някои хора се стремят толкова усилено към властта. Но не и аз, благодаря. Твърде съм мързелив. И освен това, боя се, ставам злостастна жертва на чувството си за отговорност. Сложиш ли ме да командвам, се опитвам да постигна точно това, за което е предвидена длъжността. Предполагам, че просто страдам от липса на истинската социопатия — нужна, за да станеш *голям*.

А как да изпълниш номера с различните гозби, когато си свикнал да посещаваш места, където или изяждаш всичко в паницата, или умираш от глад? С майсторлък, ето как. Възползвах се от това, че персоналът се страхуваше да не изям *тях*, ако ме ядосат. Разпитах за това и онова, използвайки лекарската интуиция за намеците и премълчаните неща, и скоро разбрах всичко. Изпратих ги в кухнята с указание да не бързат много, защото може да имам гост.

Не че наистина очаквах Господарката. Просто спазвах процедурата. Възнамерявах да изпълня ритуала на срещата, пък ако ще и без другата половина.

Останалите гости непрестанно си намираха повод да минат край входа, за да видят новодошлия. Прииска ми се да бях докарал и ескорта си.

Изведнъж нещо, сякаш далечна гръмотевица, изтрещя, последвана от удар с чук наблизко. Вълна от шепот премина през Градините, а после настана гробна тишина. След това и тя отстъпи на ритмичното потропване на стоманени подметки, кънтящи в унисон.

Не можех да повярвам. Дори докато ставах да я посрещна, пак не вярвах.

Пред входа се появили стражи от Кулата, после спряха и се разделиха. Между тях изприпка Гоблин, наперен като барабанчик, макар че в действителност изглеждаше точно като създанието, отстъпило му името си, което е изпълзяло от някой особено огнен ад. Светеше. От него се излъчваше подобна на пламъци мъгла, която изчезваше няколко крачки по-назад. Пристъпи в Стаята и я разгледа критично, а на мен намигна. След това измарширува до стъпалата в далечния край и застана с лице навън.

Какво правеха, по дяволите? Дообогатяваха и без това претрупаната си шега?

Тогава се появи Господарката — безмилостна и сияеща като излязла от фантазия, красива като сън. Почуках токовете на ботушите си и се поклоних. Тя се спусна, за да се присъедини към мен. Наистина изглеждаше като видение. Протегна ръка. Маниерите ми не ме предадоха въпреки дългогодишните ми упорити усилия.

Богове, какъв шок щеше да е това за клюкарите в Опал!

Едноокия я последва, обгърнат в тъмни мъгли, из които пълзяха сенки с живи очи. Той също огледа мястото.

Докато се обръщаше, за да заеме поста си, прошепнах:

— Тази шапка ще я изгоря, кълна се. — При всички илюзии, с които се беше окичил, продължаваше да я носи.

Той се изхили и застина неподвижно.

— Поръча ли вече? — запита Господарката.

— Да, но само за един.

Малка орда слуги се втурна покрай Едноокия, изпълнени с чист и неподправен ужас. Самият господар на Градините ги ръчкаше напред. Ако с мен бяха дразнеци, с Господарката се държах абсолютно отвратително. Извинявам се, но дори аз никога не съм бил чак толкова впечатлен от когото и да било, независимо от властта му.

Беше бавна и дълга вечеря, която премина основно в тишина, докато аз хвърлях учудени погледи през масата, без да получавам отговор. Запомнящо се преживяване, макар и Господарката да намекна, че е присъствала на по-интересни вечери.

Проблемът ни бе, че сме прекалено много на показ, за да се наслаждаваме истински на вечерта. Не само пред тълпата, но и един пред друг.

По някое време си признах, че не съм очаквал наистина да успее. Тя отвърна, че внезапното ми напускане на Кулата я накарало да осъзнае, че ако просто не захвърли всичко, няма да се откъсне от веригите на империята, докато някой не я убие и не я избави от тая мъка.

— Значи просто си тръгна? Но така всичко ще се разпадне...

— Не. Взех някои предпазни мерки. Предоставих власт на хора, на които имам доверие. По начин, който бавно ще им дава все по-

голяма и стабилна власт над империята, докато не станат пълноправните ѝ господари. Преди да осъзнаят, че съм дезертирала.

— Надявам се. — Бляскав представител съм на философската школа, според която, ако нещо може да се прецака, то неизменно ще се прецака.

— Е, за нас няма значение, нали? Ние вече ще сме достатъчно далеч от всичко това.

— От морална гледна точка ни засяга, ако половин континент е хвърлен в гражданска война.

— Странно, струваше ми се, че съм направила достатъчно големи морални жертви. — Облъхна ме студен вятър. Защо, по дяволите, не мога да си държа скапаната голяма уста затворена?

— Извинявай — казах. — Права си. Не мислех какво приказвам.

— Извинението се приема. Трябва да ти призная нещо. Позволих си лека волност с плановете ти.

— Тъ? — Един от по-интелектуалните ми моменти, да.

— Отмених плаването ти с онзи търговец.

— Моля? Защо?

— Не би било подходящо за легат на империята да пътува на продупчена баржа със зърно. Твърде евтино го даваш, Знахар. Галерата, която Ловеца на души построи — „Тъмните Криле“, е на кея. Наредих да я подготвят за пътуване до Берил.

Богове! Същият чудовищен кораб, който толкова отдавна ни отведе на север.

— Не сме твърде много на почит в Берил.

— В момента градът е имперска провинция. Сега границите на империята са на три хиляди мили отвъд брега на морето. Или си забравил собственото си участие в тези събития?

Не бях. Само много ми се искаше.

— Не. Но през последните десетилетия ме занимаваха други неща.

Ако границата наистина беше толкова далеч навътре в сушата, значи имперските ботуши тропаха и по асфалтираните улици на собствения ми роден град. През ум не ми беше минало, че южните проконсули може да решат да разширяват територията отвъд крайморските градове-държави. Мислех, че само Градовете на скъпоценните камъни имат някаква стратегическа стойност.

— А сега кой е язвителен?

— Кой? Аз? Да, права си. Нека се радваме на цивилизования момент. Скоро няма да има много такива. — Погледите ни се срещнаха. За миг в нейния проблеснаха предизвикателни искри. Аз отклоних очи. — Как успя да вербуваш двамата клоуни в шарадата си?

— Със скромно дарение.

Развихлих се. Естествено. За пари правим всичко.

— И кога „Тъмните Криле“ ще е готов да отплава?

— След два дни. Най-много три. И не, няма да се занимавам с никакви имперски дела, докато съм тук.

— О! Добре. — После добавих: — Натъпках се до пръсване. Така угоен направо съм готов за набучване на шиш. Да излезем да се поразходим, а? Има ли достатъчно сигурно място, където да отидем?

— Вероятно познаваш Опал по-добре от мен, Знахар. Никога преди не съм идвала тук.

Предполагам, че изглеждах изненадан.

— Не мога да бъда навсякъде. По едно време бях твърде заета на север и на изток. После бях заета да умъртвавам съпруга си. После пък се захех да те ловя. Но никога не съм разполагала със свободно време за разходки из провинцията.

— Да благодарим на звездите.

— Извинявай?

— Възнамерявах да е комплимент. Колко младолика изглеждаш. Тя ме изгледа преценяващо.

— Няма да отговоря. Ще вземеш да го набуташ в Аналите си. Завихлих се. Облачета дим пропълзяха между зъбите ми. Заклевам се, ще ги пипна ония двамата!

7.

ПУШЕКА И ЖЕНАТА

Уилоу беше на мнение, че човек веднага ще разпознае какъв е Пушека дори в многолюдна тълпа. Малък, сбръчкан и кльоцав смотаняк, който изглеждаше така, сякаш някой се е опитал да го намаже с черна боя от орехови черупки, но е пропуснал някои места. По вътрешната страна на дланите му, едната ръка и половината лице имаше розови петна. Сякаш някой го е поразил с киселина, убила цвета навсякъде, където напръска.

Пушека всъщност не бе сторил нищичко на Уилоу. Все още. Но въпреки това Лебеда не го харесваше. Бесния Корди казваше, че още не си е изградил мнение. На Кинжала пък просто не му пукаше. Самият Уилоу прикриваше антипатията си заради онова, което всъщност Пушека представляваше, а и защото се мотаеше с Жената.

Тя също ги чакаше. Беше по-кафява от партньора си, а също и от останалата част на града, доколкото знаеше Уилоу. Имаше зловни черти, които правеха гледането към нея трудна задача. Средна на ръст по местните стандарти, тоест неособено висока по неговите. И нямаше да изпъква в каквато и да е среда, ако не беше държанието ѝ в стил „Аз съм шефът“. Не се обличаше по-добре от старите жени по улиците. Черни врани, така ги наричаше Корди. Изцяло в черни одежди като старите селянки, които виждаха по пътя си през земите на Градовете на скъпоценните камъни.

Все още не бяха разкрили *коя* точно е Жената, но беше ясно, че е важна. Имаше връзки в двореца на Прабриндраха — на самия връх. Пушека работеше за нея. Продавачките на риба нямат наемни магьосници под ръка. И двамата се държаха като по служба и се опитваха да го прикриват. Сякаш не знаеха как да бъдат обикновени хора.

Мястото, където се срещаха, беше нечия къща. Някой важен, но Уилоу още не беше разгадал кой. Класовите различия и йерархията в Талиос бяха напълно нелогични. Религията извърщаваше всичко.

Той влезе в стаята, където вече ги очакваха, и се настани на един стол. Искаше да им покаже, че не е някое хлапе, което могат просто да привикват, когато им скимне. Корди и Кинжала бяха доста по-предпазливи. Корди направи гримаса, когато Уилоу без предисловие изтърси:

— И така, Кинжала казва, че сте искали да се оплачете от кошмарите на Пушека. Наркотични видения може би?

— Чудесно знаете с какво ни интересувате, господин... Лебед — отговори Жената. — В Талиос от векове цари мир и сме забравили изкуството на войната. Не ни е било необходимо. Съседите ни бяха също толкова разтърсени от преминаването...

— Тя говори ли Талиански? — прекъсна я Уилоу, обръщайки се към Пушека.

— Както желаете, господин Лебед. — Стори му се, че съзира пакостнически светлинки в очите ѝ. — Когато Свободните братства са минали през териториите ни, са ни наритали толкова здраво, че в продължение на триста години всеки, който дори погледне меч, толкова издивява от страх, че си повръща червата.

— Да — захили се Уилоу. — Правилно. Можем да разговаряме значи. Какво искате?

— Искаме помощ, господин Лебед.

Уилоу започна да разсъждава гласно:

— Да видим. Според това, което чувам, преди около седемдесет и пет-стотина години хората тук най-накрая са започнали да играят военни игри. Стрелба с лък и подобни. Но никога човек срещу човек. И тогава изведнъж идват Господарите на сенките, за да завземат Трагевек и Киалун. После променят имената съответно на Светлосянка и Сенчестия затвор.

— Киалун означава „Сенчеста Порта“ — отвърна Пушека. Гласът му бе същият като кожата — неравен и чудат. Изпълнен с пискливи звуци, които караха Уилоу да изтръпва. — Така че не са променили кой знае какво. Да. Дойдоха. И точно както Кина от легендата освободиха поквареното знание. А в случая — как се прави война.

— След което веднага започнали да си устройват империя и ако не се сблъскали с проблемите в Затвора и не били толкова заети да се

избиват един друг, да са пристигнали преди петнадесет години. Знам историята. Душа наоколо, откак вие двамата започнахте да ни ръчкате.

— И?

— И в продължение на въпросните петнадесетина години сте наясно, че ще дойде и вашият ред. И за все същото това време не сте си мръднали пръста. И сега, след като най-накрая знаете едва ли не точната дата на нашествието, искате да грабнете три момчета от улицата и да ги накарате да си мислят, че могат да сторят някакво чудо. Съжалявам, сестро. — При тези думи той се обърна към Жената: — Уилоу Лебеда не се връзва на такива номерца. Човекът с чудесата е отсреща. — И посочи към магьосника. — Нека Пушека да вади гълъби от шапката си.

— Не ни трябват чудеса, господин Лебед. Чудото вече стана и Пушека го сънува. Трябва ни само време, за да има и ефект от него.

Уилоу изсумтя.

— Достатъчно реалистично виждаме нещата, господин Лебед, за да знаем колко е отчаяна ситуацията, в която се намираме. Наясно сме откак Сенчестите изобщо се появиха. Не сме стояли с главата в пясъка, както си мислите. Правихме това, което изглеждаше най-практично, предвид културната среда тук. Насърчавахме масите да приемат колко важно и славно дело ще бъде отблъскването на нашествието, когато дойде.

— Голяма работа сте свършили — промърмори Кинжала. — Сега с готовност ще отидат да умрат.

— И в общи линии само това ще свършат — добави Уилоу. — Ще мрат.

— Защо? — попита Жената.

— Няма организация — обясни Корди. — А и организацията не би била възможна. Никой от главните водачи на култове няма да търпи заповеди от някой от другите.

— Точно така. Религиозните конфликти правят създаването на армия невъзможно. Може би три армии. Но пък така висшето духовенство вероятно ще се изкуши да ги използва, за да „пооправи“ нещата у дома.

— Трябва да изгорят храмовете и да удушат всички свещеници — изсумтя Кинжала.

— Мнение, което брат ми поддържа — отвърна спокойно Жената. — Дватамата с Пушека смятаме, че хората, включително и духовенството, биха последвали чужденци с доказани умения, които не са свързани с нито една група.

— Моля? Ще ме правиш генерал?

Корди се засмя.

— Ако боговете имаха дори наполовина толкова високо мнение за теб, колкото ти самият, щеше да си крал на света. Да не мислиш, че ти си чудото, което магьосникът е видял? Не си и никой няма да те прави генерал. Не и наистина. Освен за заблуда, за да печелиш време.

— Какво?

— Кой беше оня, дето твърдеше, че е прекарал само два месеца в армията и дори не се е научил да марширува в строя?

— О. — Уилоу помълча за минута. — Мисля, че разбирам.

— Всъщност наистина ще бъдете генерали. И ще се наложи сериозно да разчитаме на опита на господин... хмм... Бесен. Но последната дума ще има Пушека.

— Трябва да спечелим време — продължи магьосникът. — Много време. Не след дълго Лунна сянка ще изпрати смесена армия от пет хиляди човека да завземе Талиос. Не бива да допускаме да ни победят. Ако изобщо има някакъв начин, длъжни сме да отблъснем силите, изпратени срещу нас.

— Нищо по-хубаво от доброто пожелание...

— Готови ли сте да платите цената? — сериозно попита Корди, сякаш наистина вярваше, че е възможно.

— Да, цената ще бъде платена — отговори жената. — Независимо каква е.

Уилоу я погледа известно време, докато накрая просто не удържа и изплю въпроса, който напираше да излезе:

— Коя все пак сте вие, госпожо? С тези обещания и планове?

— Аз съм Радиша Драг, господин Лебед.

— Мамка му! — измърмори той. — По-голямата сестра на принца. За която хората казваха, че е истинският господар на тези земи. — Знаех си, че сте важна, но... — Беше разтърсен чак до ноктите на краката си. Но нямаше да се казва Уилоу Лебеда, ако не направеше това, което в крайна сметка и стори. Облегна се назад, скръсти ръце пред гърдите си, изхили се мазно и попита:

— И какво ще спечелим ние от цялата работа?

8.

ОПАЛ: ГАРВАНИ

Въпреки че империята все още създаваше повърхностно впечатление за цялост, слабости и пропукване на дисциплината се промъкваха от тъмните дълбини. Усещаш го, когато вървиш по улиците на Опал. Чуваха се подхвърлени остри забележки за новата реколта повелители. Едноокия каза, че и черният пазар неимоверно се е разраснал, а той е специалист в областта от повече от век. Престъпността също растеше.

Всичко това сякаш изобщо не засягаше Господарката.

— Империята се стреми към равновесие. Войните приключиха и структурите на миналото вече са ненужни.

— Казваш, че е време да се отпуснем?

— А защо не? Ти ще си първият, който ще се развика каква висока цена платихме за мира.

— Да. Но относителният ред, строгото налагане на законите за безопасност... тази част ми харесваше.

— Много си сладък, Знахар. Казваш, че не сме били *съвсем* лоши?

Прекрасно знаеше, че винаги съм мислел така.

— Знаеш, че не вярвам да има такова нещо като абсолютно зло.

— О, има. И се разлага някъде на север в сребърен кол, който приятелите ти забучиха в ствола на дърво, син на божество.

— Дори Властелинът все по някое време е имал някакво хубаво качество. Може да е бил добър към майка си?

— Не, подозирам, че по-скоро е изтръгнал сърцето ѝ и го е изял. Сурово.

Искаше ми се да кажа нещо като „Ти все пак се омъжи за него“, но не желях да ѝ давам извинения да си промени намерението. Беше достатъчно притисната.

Но започнах да се отклонявам. Говорех за промените в живота на Господарката. Това, което донякъде компенсирало нещата беше, че

изведнъж се оказахме с една дузина мъже, които искаха да се присъединят към Черния отряд. Всичките бяха ветерани. Което напоследък значи просто мъже на възраст да носят оръжие и без пукната пара в джоба си. Във военно време наемници не се намираха. Ако не се числяха към Сиводрешковците, мъжете бяха в лагера на Бялата роза.

Отхвърлих шестима моментално и приех един — мъж, чиито предни зъби бяха позлатени. Гоблин и Едноокия, самотитуловали се за кръщелници, го нарекоха Блясъка.

Измежду останалите трима ми допаднаха, а двама — не, но не можех да намеря причини да отхвърля или приема който и да е от тях. Затова ги излъгах, че всички са приети и трябва да рапортуват на борда на „Тъмните Криле“ преди да сме отпътували. След това обсъдих положението с Гоблин. Той обеща да се погрижи двамата, които не ми допадат, да пропуснат отплаването ни.

Чак тогава обърнах внимание на гарваните. Не им придадох специално значение, просто се зачудих, защо ли където и да отидем имаше гарвани.

Едноокия ме помоли да си поговорим на четири очи.

— Душил ли си из мястото, където е отседнало гаджето ти?

— Не бих казал. — Отказах се да споря дали Господарката ми е гадже.

— А би трябвало.

— Малко е късно. Очевидно си го направил вместо мен. Какъв е проблемът?

— Не е нещо точно, което да посоча, Знахар. Като да бодеш мъгла с нокът. А и ми е малко трудно да огледам сериозно при цялата армия, която си е довела. И смея да добавя, вероятно си въобразява, че ще я влачи след себе си където и да отидем.

— Не, не възнамерява. Може и да управлява половината свят, но не и Черния отряд. Няма човек, който да носи тази униформа и да не отговаря *само* пред мен.

Едноокия изръкопляска.

— Чудесно, Знахар! Почти успях да чуя гласа на Капитана. Дори си усвоил начина, по който стоеше — като мечка, която всеки момент ще се хвърли върху нещо.

Не се смятах за оригинален, но и не очаквах да съм чак толкова прозрачен в заемките си.

— И каква е идеята, Едноок? С какво те е наплашила този път?

— Не ме е наплашила. Просто съм внимателен. Багажът ѝ ме притеснява. Носи достатъчно неща да напълни цяла карета.

— Жените имат такъв навик.

— Да, но това не са женски принадлежности. Освен ако бельото ѝ не е магическо. Но ти по-добре би трябвало да знаеш.

— Магическо?

— Каквото и да има в тия сандъци, то е заредено до пръсване с магия.

— И се очаква аз да направя нещо по въпроса?

Той сви рамене.

— Откъде да знам? Просто сметнах, че трябва да си в течение.

— Е, щом е магическо, значи е по твоето направление. Хвърляй му едно око. — Изхилих се гадно. — И ми кажи, ако намериш нещо полезно.

— Чувството ти за хумор е крайно умряло, Знахар.

— Знам. Сигурно е от хората наоколо. Майка ми ме предупреждаваше за момчета като теб. Наричаше ви „утайка“. Отивай да помагаш на Гоблин да разкара ония двамата или нещо подобно. И не се забърквай в неприятности. Или ще стигнеш до другия край на морето в малка люшкаца се гребна лодчица, която удобно ще влачим след кораба.

Иска се известен талант черен човек да стане зелен. Едноокия го притежаваше.

Заплахата проработи. Дори опази Гоблин от проблеми.

Без да се придържам към последователността, тук ще отбележа четиримата нови членове на отряда. Това са Блясъка, Кофата (не питайте защо, човекът си дойде с името), Червения Руди и Свещаря, който също си носеше прякора отпреди. Историята как се е сдобил с него е доста дълга, но не и много смислена, нито пък особено

интересна, така че няма да ви занимавам с нея. Като всички новобранци, те си мълчаха през повечето време и не се пречкаха, пращаме ги на разузнаване и ги учехме за какво всъщност се „борим“. Лейтенант Мъргън беше много щастлив да има около себе си някой нисшестоящ.

9. ПРЕЗ МОРЕТО НА СТРАДАНИЯТА

Черните ни железни карети фучаха по улиците на Опал, изпълвайки зората със страх и грохот. Гоблин направо беше надминал себе си. Сега Черните жребци издишаха огън и дим, а от чаткащите им копита искряха пламъци, които гаснеха доста след отминаването ни. Гражданите стояха под прикритие.

Едноокия лежеше разплут до мен, завързан с предпазни ленти. Господарката седеше срещу нас със скръстени в скута ръце. Клатушкането на каретата не я безпокоеше изобщо.

Двата впряга се разделиха. Нейният потегли към северната порта и оттам — към Кулата. Целият град, надяхахме се, вярваше, че тя се намира именно в тази карета. По-късно впрягът щеше да изчезне нейде из необитаваните равнини по пътя. Кочияшите — стабилно подкупени — трябваше да се отправят на запад и да започнат нов живот сред далечните градове на океанския бряг. Надяхахме се следата отдавна да е изстинала, преди някой дори да помисли да се тревожи.

Господарката носеше дрехи, с които изглеждаше като куртизанка — моментната прищявка на легата.

Всъщност това беше постоянната ѝ роля за пред хората. Каретата се пръскаше по шевовете от вещите ѝ, а Едноокия ми докладва, че голяма част вече пътува към кораба с друг впряг.

Споменатият Едноок беше полузаспал, защото го дрогирахме. Изправен пред перспективата за морско пътешествие, го беше хванало шубето. Винаги така става. Обаче като добър познавач на стария си най-добър враг, Гоблин се беше подготвил. Конска доза успокоително в сутрешното бренди на Едноокия свършиха работа.

Трополяхме през събуждащите се улици към бреговата линия, хвърляйки в смут тепърва пристигащите пристанищни хамали. Насочихме се към флотския док и самия му край, където се изкатерихме по широк мост, водещ към кораба. Копитата зачаткаха по дъските на палубата. Най-накрая спряхме.

Слязох от каретата. Капитанът ме посрещна с подobaващото на ранга ми уважение и достойнство. След това ме изгледа свирепо заради изпотрошената палуба. Огледах се. Четирите нови попълнения бяха тук. Кимнах им. Капитанът изкрещя. Екипажът се защура наоколо. Част от моряците се хвърлиха да помагат за разтоварването на багажа. На върха на мачтата забелязах гарван.

С помощта на малки влекачи, управлявани от осъдени гребци, „Тъмните Криле“ се измъкна от кея. Собствените гребла на кораба бяха изкарани. Барабаните започнаха да отмерват ритъм. Носът се насочи към открито море. След час вече бяхме доста напред по канала, носейки се с отлива. Попътен бриз издуваше платната ни. Самият кораб изглеждаше непроменен от пътуването ни на север, въпреки че Господарката собственоръчно унищожи Ловеца на души скоро след битката при Чар.

Гарванът си стоеше на мачтата...

Беше най-добрият сезон за плаване през Морето на страданията. Дори Едноокия призна, че пътуването е бързо и лесно поносимо. На третата сутрин видяхме светлините на Берил и влязохме в пристанището със следобедния прилив.

Пристигането на „Тъмните Криле“ оказа цялото очаквано въздействие, от което се страхувах.

Миналия път, когато това чудовище пусна котва в Берил, последният свободен „доморасъл“ тиранин на града умря в ръцете на чудовище от приказките. Наследникът му, избран от Ловеца на души, беше марионетка на империята, а *неговите* наследници — имперски губернатори.

Местните имперски функционери се завтекоха от всички страни, докато корабът се наместваше до кея. Гоблин ги наричаше „термити“. „Събирачи на данъци и дребни чиновници. Малки нещица, които живеят под камъните и се крият от светлината на честната работа“.

Някъде в миналото му сигурно имаше причина за такава сериозна омраза към събирачите на данъци. Разбирам го по някакъв интелектуален начин. Така де, не може да има по-нисша форма на живот — с евентуалното изключение на сводниците — от тази, която процъфтява в състояние на дадената ѝ от друг власт да унижава,

тормози и генерално да вгорчава живота на други хора. Такива твари ме карат да се отвращавам от собствения си вид. Но при Гоблин граничи с истинска страст. На няколко пъти се опита да подкокороса хората около него да отидат и да причинят малко чудовищна болка на намиращите се наоколо данъчни, а защо не и някоя и друга трагична смърт.

Термитите бяха силно притеснени. Не знаеха как да тълкуват внезапното ни и зловещо появяване. Пристигането на имперски легат може да значи много неща, нито едно от тях добро за дребната бюрокрация.

Навсякъде наоколо ни работата замря. Дори псуващите главатарии на уличните банди спряха тирадите си за момент, за да погледнат кораба.

Едноокия обобщи ситуацията:

— По-добре ни измъкни от града, Знахар. При това бързо. Или цялата работа ще стане като онази в Кулата, но тоя път с твърде много хора, задаващи твърде много въпроси.

Каретата беше готова. Господарката вече чакаше вътре. Жребците — и големите, и обикновените — бяха впрегнати и оседлани. По-малката и лека карета с багажа на Господарката стоеше плътно затворена в очакване да тръгнем. Бяхме готови да потеглим, когато капитанът на кораба ни пуснеше.

— По седлата! — наредих аз. — Едноок, когато мостът се спусне, искам адски вой. Мускус, разкарай тази карета оттук все едно Хромия е зад гърба ти. — Обърнах се към командира на конната стража. — Вие ще ни проправите път. Не позволявайте на онези хора долу да ни забавят.

След това се приближих към каретата.

— Мъдро, Знахар — каза Господарката отвътре. — Или се измъкваш бързо, или рискуваш да попаднеш в капана, който ме задържа в Кулата.

Точно от това се страхувам. Мога да симулирам цялата тая работа с легата само ако никой не ме гледа отблизо.

Много по-добре щеше да е просто да преминем през града като буря и да ги оставим да си мислят, че съм някой от Покорените — в лошо настроение, надменен и арогантен. С мисия на юг, която не влиза в работата на управителите на Берил.

Мостът се спусна. Едноокия вкара в действие адския вой, който си бях поръчал. Малката ми армия потегли. Дребните хорица и привилегированите се разпръснаха по съвсем еднакъв начин пред олицетворението на огъня и мрака, каквото сигурно изглеждахме. Профучахме през Берил така, както бяхме преминали през разбуждащия се Опал преди три дни, разпръсквайки ужас около себе си. Зад нас „Тъмните Криле“ щеше да отплава с вечерния отлив със заповеди да продължи към Гранатовите пътища, където да патрулира неопределено време срещу пирати и контрабандисти. Излязохме през Боклукчийската порта. Въпреки че обикновените ни коне бяха изтощени, продължихме, докато не се спусна пълен мрак.

При все бързината, с която се измъкнахме от града, не бяхме спрели достатъчно далеч, за да избегнем изцяло вниманието му. Когато се събудих, Мъргън ме чакаше заедно с трима братя, които искаха да се присъединят към нас. Имената им бяха Клетус^[1], Лонжинус и Лофтус. Казаха, че били още деца, когато за последен път минавахме през Берил. Нямам представа как ни бяха разпознали при скоростта, с която се движехме. Твърдяха, че са дезертирали от Градските кохорти, за да тръгнат с нас. Не бях достатъчно на кеф да водя кръстосан разпит, затова приех на доверие мнението на Мъргън, че изглеждат свестни.

— Щом са толкова глупави, че искат да се присъединяват, без да знаят каква е ситуацията, нека. Дай ги на Хагоп.

Вече имах два леко кекави отряда. Мускуса и четиримата новаци от Опал, а сега и Хагоп с тези тримата. Така се гради историята на Черния отряд. Взимаш човек тук, вписваш още двама оттам и просто продължаваш да *продължаваш*.

На юг и все на юг. През Ребоса, където бяхме минали за кратко — там се записаха Хагоп и Мускуса. Те двамата откриха града си безкрайно променен и при все това съвсем същия. Не им беше трудно да го изоставят повторно. Прибраха със себе си още един човек. Племенник, който бързо си спечели името Щастливия заради постоянната си начумереност и саркастичен начин на изразяване.

След това Падора и отвъд, към големия кръстопът на търговски пътища, където бях роден и където се присъединих към Черния отряд скоро преди той да напусне службата си там. Бях млад и глупав, когато го направих. Но пък видях далечните краища на света, все е нещо.

Дадох на хората ден почивка в огромния лагер извън стените около западния път. Самият аз влязох в селището и си доставих мимолетното удоволствие да повървя по улици, които бях трамбовал като хлапе. Също както Мускуса и Хагоп казаха за Ребоса, градът изглеждаше непоправимо различен, но въпреки това съвсем същият, какъвто го помнех. Естествено разликата беше станала вътре в самия мен.

Минах през стария си квартал и някогашното ми жилище. Не видях никой, когото да познавам. Само една жена, която можеше да ми е баба, но вероятно беше сестра ми. Не се спрях да я заговоря. За тези хора съм мъртъв от години.

Завръщането ми като имперски легат няма да го промени.

Намирахме се пред последния имперски знак. Господарката се опитваше да убеди лейтенанта на стражите ѝ, че мисията им е свършила, а имперски войници отвъд границата могат да бъдат сметнати за провокация.

За съжаление понякога хората ѝ са твърде лоялни.

Няколко войници — разделени поравно от двете страни на границата, но облечени еднакво и очевидно дългогодишни приятели — стояха на разстояние и ни обсъждаха разпалено. Междувременно ние шавахме притеснено на едно място.

Сякаш бяха минали векове, откак за последно се намирах извън пределите на империята. Мисълта ме караше да се чувствам неуютно.

— Знаеш ли какво правим в момента, Знахар? — попита ме Гоблин.

— Не, какво?

— Движим се назад във времето.

Назад във времето... Назад в собствената ни история. Лесно за изричане, ала толкова важна мисъл!

— Да. Може би си прав. Нека отида да разритам кошера, иначе няма да тръгнем никога.

Присъединих се към Господарката, която ме изглежда лошо. Залепих си най-сладката усмивка и казах:

— Вижте. Намирам се от другата страна на линията. Има ли проблем, лейтенант?

Той поклати глава. Беше по-впечатлен от титлата ми на легат, колкото и незаслужена да е, отколкото от жената, която се очакваше да го командва. Защото вярваше, че има задължения към нея, които дори тя не може да отмени.

— Отрядът винаги е отворен за група добри мъже с военен опит — казах аз. — Сега, след като сме извън империята и нямаме нужда от позволенията ѝ, мисля да започна активно да набирам доброволци.

Той много бързо схвана концепцията и пресече чертата, за да застане до мен. След това се ухили широко към Господарката.

— Има обаче една подробност. Присъедините ли се към отряда, трябва да положите клетва за вярност и да отговаряте *само* пред него, също както всички останали. Което значи, че с предаността ви към всичко друго се приключва.

Господарката му се усмихна гадно. Той прескочи обратно линията, очевидно решил, че трябва сериозно да помисли, преди да се хвърли в устата на лъва.

Обърнах се към повелителката му:

— Важи за всички. Преди не можех да го искам, но ако престъпиш чертата, трябва да спазваш същите условия като всички останали.

Тя ме погледна по *онзи* начин.

— Но аз съм жена...

— Случвало се е и преди, боя се. Не е често срещано явление, наистина. На този свят няма много място за авантюристски, но и преди в отряда са постъпвали доброволки. — Обръщайки се към лейтенанта, казах: — И ако се запишеш, клетвата ти ще трябва да бъде искрена. В първия момент, в който получиш заповед и се обърнеш към нея за позволение — и посочих Господарката, — ще изхвърчиш. Сам в непозната земя.

Днес ми беше ден за самоизтъкване.

Господарката промърмори някои много *неженствени* неща под нос, после се обърна към лейтенанта:

— Отиди да го обсъдиш с хората си. — И веднага след като той се отдръпна достатъчно ме погледна: — Това значи ли, че ако се обвържа с глупавата ви клетва ще спрем да бъдем приятели?

— Смяташ ли, че след като ме избраха за Капитан не съм приятел с останалите?

— Признавам, че не съм чувала много „да, сър“, „не, сър“ или „ваше височество, сър“, да.

— Което не им пречи да изпълняват заповедите ми, когато знаят, че наистина го мисля.

— През повечето време.

— Да, понякога Гоблин и Едноокия имат нужда от известно убеждаване. Е? Ще ставаш ли войник?

— Имам ли избор, Знахар? Голямо копеле си понякога.

— Естествено, че имаш. Можеш да се върнеш обратно с хората си и да бъдеш Господарката.

Лейтенантът говореше с мъжете и явно идеята за пътуване на юг се оказа по-малко популярна, отколкото и двамата бяхме очаквали. Повечето от хората започнаха да оседлават конете си за обратния път още преди да е спрял да говори.

Най-накрая човекът се върна, водейки със себе си шестима, които искаха да се присъединят към нас. Той самият не се включи в групата. Явно съвестта му беше намерила начин да заобиколи това, което допреди минути смяташе за свой дълг.

Разпитах мъжете за няколко минути. Изглеждаха сериозни. Отведох ги отвъд линията и ги заклек, правейки представление за Господарката. Не си спомням някога преди да съм официалничил толкова за когото и да е.

Разпределих шестимата между Мускуса и Хагоп, а единствената жена оставих при себе си. По-късно щях да впиша имената им в Аналите, когато решаха как искат да ги наричаме.

Господарката реши, че ѝ харесва да си запази титлата. Така или иначе на всички езици освен един звучеше като име.

Гарвани наблюдаваха цялото шоу от близкото дърво.

[1] *Cletus* — *Clearly Lacking Educational Testing, Utility, or Sense* (англ.) — Акроним, означаващ приблизително „Напълно лишен от образование, полза или пък смисъл“. — Б.пр. ↑

10. ГОСПОДАРИ НА СЕНКИТЕ

В стаята, където *Мракът* се събираше, цареше тъмнина, въпреки че слънчевите лъчи се прокрадваха през дузина прозорци.

Басейн, пълнен с разтопена скала, бълбукаше в центъра на широката зала и хвърляше кървави отблясъци върху четирите фигури, седнали във въздуха на няколко стъпки от пода. Бяха обърнати с лица един към друг над басейна, оформяйки равноностранен триъгълник с двама, намиращи се на върха му. Те по-често бяха съюзници, отколкото противници. И сега беше така.

Дълго време между четиримата бушуваше война, без да печелят нищо от нея, като всеки поддържаше някаква връзка с другите. Но в момента цареше примирие.

Сенките се плъзгаха, вихреха и подскачаха около тях. Фигурите им бяха неразличими, с изключение на смътни контури. Всеки се криеше зад черна роба и черна маска.

Най-дребният, един от двойката, наруши тишината, която цареше от един час:

— Започнала е да се придвижва на юг. Тези, които ѝ служиха някога и все още носят неоспоримия ѝ знак, също я съпровождат. Прекосили са морето и идват към нас, носейки могъщи талисмани. А пътят им е осеян с други, които ще споделят съдбините си с черното знаме. Включително и един — с толкова голяма сила, че ще сме пълни глупци да я пренебрегнем.

Единият ъгъл на триъгълника изсумтя презрително. Другият каза:

— А този на север?

— Великият още е на сигурно място. По-дребният, който лежеше в сянката на затворилото го дърво, вече не е. Той също се движи на юг, но е толкова луд и жаден за мъст, че не бива да се страхуваме. И дете може да се справи с него.

— Имаме ли причина да се боим, че присъствието ни тук им е известно?

— Не. Дори в Трого Талиос само неколцина изобщо вярват, че съществуваме. Отвъд Първия Водопад не сме нищо друго, освен слух, а от другата страна на Втория никой не е и чувал за нас. Но онзи, който е станал господар във великите блата, може би е доловил раздвижването ни. Вероятно подозира, че става нещо повече, отколкото знае.

Сподвижникът на докладващия добави:

— Те идват. Тя идва. Но зависят от скоростта на хората и конете, които я съпровождат. Имаме поне година, а може би и повече.

Повторно презрително изсумтяване, после и глас:

— Блатата са чудесно място за тяхната смърт. Погрижете се за това. Можете да впечатлите тамошния господар с величието и ужаса на Името ми. — След това се зарея назад.

Останалите го изгледаха. Натрупаният в залата гняв стана почти осезаем.

Той спря.

— Знаете какво спи неспокойно на южната ми граница. Не смея да отслабя бдителността си.

— Освен за да намушкаш някого от нас в гърба. Забелязвам, че опасността отстъпва по важност, когато ти скимне да опиташ.

— Имате думата ми. Кълна се в Името си. Мирът няма да бъде нарушен от мен, докато тези, които носят опасността от север, са живи. Можете да смятате, че съм с вас, когато протягате ръце от сенките. Но не мога, не смея да ви дам повече.

След което продължи да се отдалечава.

— Така да бъде — каза жената. Триъгълникът отново се намести, за да запълни мястото на оттеглилия се. — Поне едно от нещата, които той каза, е истина. Блатата ще бъдат добро място за смъртта им. Ако Съдбата не се погрижи за тях по-рано.

Един от другите се засмя. Сенките панически се разпръснаха наоколо му, защото смехът ги измъчваше.

— Наистина, прекрасно място за тяхната гибел.

11.

ПОХОД КЪМ ВЧЕРАШНИЯ ДЕН

В началото имената бяха ехо от детските ми години. Кейл. Фратер Грей. Уийкс. На места отрядът беше служил, а срещу други бе воювал. Светът се променяше и ставаше по-топъл, а градовете — поразпръснати. Имената им избледняваха до легенди и спомени от Аналите. Тайър. Раксъл. Слайт. Наб и Нод. Преминахме отвъд картите, които познавах, през градове, споменавани единствено в Аналите, където само Едноокия е пребивавал. Борос. Териес. Вийдж. Ха-Джа.

Продължавахме право на юг и все още бяхме само в началото на дългото си пътешествие. Гарваните ни следваха. По пътя събрахме още четири нови попълнения — професионални пазачи на кервани, произхождащи от номадско племе, наречено Рои. Бяха дезертирвали, за да се присъединят към нас. Започнах да оформям отряд за Мъргън. Той не беше въодушевен от идеята. Харесваше му да бъде носител на знамето, а и се надяваше да поеме Аналите от мен, защото аз имах страшно много работа като Капитан и лекар на отряда. Не смеех да го обезкуражавам, защото единствената ми друга възможност беше Едноокия. А той не ми се връзваше с писането на хроники.

Още по на юг, а дори не бяхме достигнали родното място на Едноокия — джунглите на Д'лок-Алок.

Магьосникът се кълнеше, че никога през живота си извън Черния отряд не е чувал името Катовар. Трябва да се намира далеч отвъд екватора.

Но плътта си има предели.

Дългите мили път не бяха леки. Черната железна карета и тази на Господарката привличаха вниманието на бандити и лордове, а също и на лордове-бандити. През повечето време Гоблин и Едноокия ни прокарваха път с измама. Иначе се справяхме с малки дози правилно насочен ужас. Ако тия двамата са научили нещо през всичките си години в отряда, то това е умението да правят представление. Когато създадат илюзия, можеш да усетиш лошия ѝ дъх от седемдесет стъпки.

Иска ми се да не хабяха толкова много енергия един срещу друг.

Реших да спрем за няколко дни. Трябваше да си възстановим жизнерадостния вид.

— Малко по-надолу по пътя има едно място, наречено Храмът на Пътника — каза Едноокия. — Подслоняват странници. Правят го вече две хиляди години. Мястото е подходящо да си отдъхнем и да направим някои проучвания.

— Проучвания?

— Разказите на пътешественици създават доста внушителна библиотека за две хиляди години, Знахар. А историите са единственото заплащане, което монасите искат.

Беше ме хванал в капан. Изхили се доволно. Старият мошеник ме познаваше твърде добре. Нищо друго не би могло да затвърди толкова силно желанието ми да стигна до Катовар.

Казах на останалите. След това се върнах при Едноокия.

— Това означава, че ще свършиш малко честна работа.

— Каква?

— Кой, мислиш, ще превежда?

Той изстена и подбели очи.

— Кога ще се науча да си държа проклетата уста затворена?

Храмът представляваше леко укрепен манастир, разположен на нисък хълм. На светлината на късното следобедно слънце изглеждаше златен. Гората отвъд и полята пред него бяха толкова наситено зелени, колкото никога през живота си не съм виждал. Мястото *наистина* изглеждаше подходящо за отмора.

Когато влязохме, ни заля вълна от мир и спокойствие. Усещане за „дойдох си у дома“. Погледнах Господарката. Видях собствените си чувства, сияещи по лицето ѝ и това стопли сърцето ми.

На втория ден от престоя ни казах на Господарката, че бих могъл да се пенсионирам тук. След първата си баня от месеци насам вървахме през градина, в която никога не се случваше нещо по-сериозно от кавгите на врабчетата.

Тя се усмихна мило и ми достави удоволствието да не споделя отношението си към болните фантазии.

Тук имаше всичко, което мислех, че искам. Спокойствие. Тишина. Изолация от нещастията, ширещи се по света. Цел. И предизвикателства пред историческите ми търсения и желанието да *знам* какво е било преди.

Но най-вече предлагаше защита срещу отговорностите ми. Всяко ново попълнение към отряда сякаш удвояваше товара ми и тревогите да бъдат нахранени, здрави и в безопасност.

— Гарвани — промърморих.

— Моля?

— Където и да отидем, винаги има гарвани. Започнах да ги забелязвам през последните няколко месеца. Но наистина са навсякъде, където попаднем. И не мога да се отърся от чувството, че ни гледат.

Господарката ме погледна озадачено.

— Виж. Ей там, в акацията. Два гарвана, които просто крещат „лош късмет“.

Тя се обърна към дървото, после пак ме изгледа.

— Виждам само двойка гълъби.

— Но... — Един от гарваните полетя нагоре, размаха крила и се скри зад стената на манастира. — Това не беше...

— Знахар! — Едноокия тичаше през градината като разритваше по пътя си птици и катерички напук на всякакво спокойствие. — Хей! Знахар! Виж какво намерих! Копие на Аналите от времето, когато сме минали оттук на път за севера!

Прекрасно. Умореният старчески ум не може да намери подходящи думи. Вълнение? Със сигурност. Екстаз? Повярвайте, така е. Моментът беше зареден с почти сексуално напрежение. Умът ми се фокусира по начина, по който го прави, когато особено желана жена изведнъж започне да изглежда достъпна.

Няколко по-стари тома на Аналите бяха загубени или повредени през годините. Имаше и такива, които никога не съм виждал, нито пък се надявах.

— Къде? — Задъхвах се от вълнение.

— В библиотеката. Един от монасите реши, че може да те заинтересуват. Не си спомням да сме ги оставяли тук, когато вървахме на север, но тогава не обръщах внимание на такива неща. Дватамата с Тъпана бяхме твърде заети да гледаме дали не ни преследват.

— *Може* и да ме интересуват! — казах задъхано. — *Възможно* е. Маниерите ми напълно ме изоставиха, а аз пък напълно изоставих Господарката без дори едно „Извини ме“.

А може би тази мания не е била толкова голяма, колкото се самонавивах. Почувствах се като пълен задник, когато осъзнах какво съм направил.

Четенето на копията изискваше отборна работа. Записани бяха на език, който вече никой освен монасите в храма не използваше. А те не говореха наречие, което аз да разбирам. Така че четецът ни превеждаше на езика на Едноокия, а той от своя страна предаваше думите на мен.

Това, което излизаше като краен резултат, беше адски интересно.

Имаха Книгата на Чо, унищожена петдесет години преди аз да се запиша в отряда и само частично възстановена. И Книгата на Те-Лар, само бегло споменавана в един от по-късните томове. Книгата на Скете, за която никога не бях чувал. И още половин дузина също толкова безценни. Но не и Книгата на Отряда. Нито Първа или Втора книга на Одрик. Легендарните първи три тома на Аналите, разкриващи истината за произхода ни — митове, за които се разказваше в по-късните книги. За тях се споменаваше в следващите томове, но никой не ги беше виждал след първия век на отряда.

Книгата на Те-Лар обяснява защо.

Имало е битка.

Във всяко обяснение винаги има битка.

Движение, сблъсък на оръжия. Още една запетайка в дългата история на Черния отряд.

Хората, които наели тогавашните ни братя, се разбягали при първоначалния шок от атаката на врага. Толкова бързо се разпръснали, че отрядът отначало дори не разбрал какво става. Едвам успели да се оттеглят до лагера. При обсадата защитата била пробита на няколко пъти. По време на един от тези пробиви въпросните три тома изчезнали. Архиварят и неговият ученик били убити, така че книгите не можели да бъдат възстановени по памет.

Е, както и да е. Аз имах предимство.

Намерените тук Анали проследяваха пътя ни почти до края на картите, които монасите притежаваха. До местата с надпис „Тук бродят дракони“. След век и половина по пътя към миналото. По времето, когато стигнем до точката, от която Аналиите започваха, се надявах да сме в центъра на карта, в чиито покрайнини се намира крайната ни цел.

Когато осъзнах на каква златна жилка съм попаднал, си набавих материали за писане и неначената тетрадка от Аналиите. Можех да пиша със скоростта, с която монахът и Едноокия ми превеждаха.

Времето течеше. Друг монах донесе свещи. После нечия ръка се отпусна на рамото ми. Чух гласа на Господарката в ухото ми:

— Не искаш ли да си починеш малко? Бих могла да те замествам.

За около половин минута просто стоях неподвижно и се изчервявах все по-силно. И това след като практически я бях зарязал навън и цял ден не се сетих за нея.

— Разбирам те, спокойно — продължи простичко тя.

Може би, наистина. Беше чела различните Книги на Знахаря — или както може би ще ги запомнят поколенията — „Книги на Севера“, по няколко пъти.

Мъргън и Господарката ме заместваха на смени и преводът продължи бързо. Единствената спирачка беше издръжливостта на Едноокия. Един ден не бе достатъчен. Наложих се да изтъргувам по-новите Анали за техните. Господарката подслади сделката с няколко вица за черната империя на север, но монасите някак не съумяха да свържат моята приятелка с кралицата на мрака.

Едноокия е издръжлив стар лешояд. Не се предаде. Четири дни след великото му откритие работата беше приключена.

Притеснявах се, като допуснах Мъргън в групичката, но той се справи. И трябваше да измоля/закупя четири празни тетрадки, за да успея да запиша всичко.

С Господарката подновихме разходката си горе-долу на същото място, където я бяхме прекъснали, но аз не бях съвсем в настроение.

— Какво ти е? — нежно ме попита тя и за мое удивление поиска да знае дали не е постсъвкупителна депресия. Съвсем леко беше успяла да напипа проблема, признавам.

— Не. Току-що получих огромно количество информация за историята на отряда. Но не научих нищо наистина ново.

Тя разбра прекрасно, но ме остави да доизкажа разочарованието си.

— Разказана е хиляда пъти — добре или зле според таланта на водещия Аналите, но като се изключат няколко интересни детайла, е все същото маршируване и отстъпление, битки, празнуване или бягство, записване на мъртвите и от време на време оправяне на сметките с клиент, който ни е предал. Дори на онова място с непроизносимото име, където отрядът е бил на служба петдесет и шест години.

— Геа-Ксле. — Езикът ѝ се уви около името, сякаш дълго го е упражнявала.

— Да де, там. Където договорът толкова се проточил, че отрядът почти загубил идентичността си, смесвайки се с населението и всичко останало. Превърнали се в нещо като наследствена стража с оръжия, предавани от баща на син. Но както винаги става, съществената липса на морал при бъдещия принц довела до опита му да ни измами. Изведнъж се оказал с прерязано гърло, а отрядът продължил по пътя си.

— Определено четеш избирателно, Знахар.

Погледнах към нея. Смееше се тихо.

— Е, така де. — Наистина бях погрескочил това-онова. Някакъв принц действително се опитал да ни измами и наистина получил втора усмивка. Но отрядът сложил на престола нова династия — приятелски настроена и задължена, а след това се помотал наоколо още няколко години, преди тогавашният Капитан да пощръкле и отрядът да потегли на лов за съкровища.

— Нямах ли угризения, че командваш банда наемни убийци? — попита ме тя.

— Понякога — признах аз, пъргаво прескачайки капана. — Но никога не сме лъгали работодателя си. — Е, поне не съвсем. — Рано или късно обаче всеки от тях се е опитвал да ни измами.

— Включително и моя милост?

— Един от подчинените ти те изпревари. Но все някога щяхме да станем по-малко нужни и щеше да започнеш да се оглеждаш за начин да ни прекараш, вместо почтено да ни платиш и да прекратиш договора.

— Затова те обичам, Знахар. Заради неотклонната ти вяра в човечеството.

— Абсолютно. Всеки милиграм от цинизма ми е подплатен с исторически прецедент — нацупих се аз.

— Наистина умееш да накараш една жена да се разтопи, знаеш ли?

— А? — Оборудван съм с цял арсенал от подобни ценни реплики.

— Дойдох тук с малоумната идея да те прелъстявам, но по някаква странна причина вече не съм в настроение.

Е, понякога човек просто прецаква нещата наистина грандиозно.

По някои части от стената на манастира имаше тясна пътека за наблюдения. Отидох до североизточния ъгъл, наведох се над ръба и се загледах към пътя, който бяхме изминали. На всеки няколкостотин години такива неща водят до някое ценно прозрение.

Проклетите гарвани бяха повече отвсякога. Може би около двадесет. Напсувах ги и мога да се закълна, че ми се подиграха. Когато ги замерих с парче мазилка, се разлетяха по посока на...

— Гоблин! — Подозирам, че стоеше навън, за да ме пази в случай, че ми дойдат самоубийствени пориви.

— Да?

— Намери Едноокия и Господарката и елате тук. Бързо. — Обърнах се и отново се загледах към това, което бе привлякло погледа ми.

Спря да се движи, но без съмнение си беше човешка фигура. Облечена в толкова черна роба, че да гледаш в нея беше като да зяпаш в материала, от който е изграден космосът. Под дясната си мишница носеше нещо с големината на кутия за шапка. Гарваните се завихриха около него. Бяха двадесет или тридесет на брой, в единоборство с останалите за правото да кацнат на раменете му. Намираше се на

четвърт миля от мястото, където стоях, но почувствах погледа на невидимото му закачулено лице да ме удря като топлината на фурна.

Тълпата се изсипа при мен, а Гоблин и Едноокия бяха шумни както винаги.

— Какво има?

— Вижте там.

Те погледнаха. Гоблин изсумтя.

— Е, и?

— „Е, и“? Какво искаш да кажеш с това „е, и“?

— Кое му е толкова интересното на старо дърво и ято птици?

Обърнах се рязко. По дяволите! Дънер... но докато го зяпах, за момент нещо примигна и отново видях черната фигура.

— Знахар? — Господарката все още ми беше бясна, но въпреки това се тревожеше.

— Нищо. Очите ми играеха номера. Сигурен бях, че проклетото нещо, се движи. Забравете.

Приеха думата ми на доверие и се разпръснаха да вършат каквото бяха изоставили. Наблюдавах ги как се разотиват и за миг се усъмних в собствените си сетива.

После погледнах отново.

Гарваните бяха цяло ято и се носеха надалеч с изключение на два.

Които летяха право към мен.

А дървото се движеше около хълма, сякаш възнамеряваше да заобиколи целия манастир.

Промърморих си нещо, но това сякаш не оправи нещата.

Опитах се да дам на храма още няколко дни, за да използва магията на спокойствието си върху мен, но следващите сто и петдесет години от пътуването ни бумтяха в главата ми. Вече не го чувствах като почивка. Бях твърде напрегнат, за да стоя на едно място. Обявих намерението си пред останалите и никой не протестира. Само съгласия и може би малко облекчение.

Облекчение от какво?

Излязох за момент от уединението на вътрешния си свят, където напоследък прекарвах повечето си свободно време, наглеждайки

старата мебелировка. Не бях обръщал много внимание на останалите.

Те също изглеждаха неспокойни.

Нещо витаеше във въздуха. Нещо, което нашепваше на всички ни, че е време да потеглим отново. Дори монасите сякаш нямаха търпение да ни изгонят. Странно.

Хората, които искат да оцелеят във войниклъка, се научават да слушат такива усещания, дори когато привидно нямат никакъв смисъл. Когато чувстваш, че трябва да потеглиш, потегляш. Останеш ли на място и те сгзят, няма смисъл да се оплакваш.

12.

МЪХНАТИТЕ ХЪЛМОВЕ

За да стигнем до джунглата на Едноокия, трябваше да прекосим няколко мили гора, а след това да изкачим поредица особено странни хълмове. Бяха съвсем кръгли, доста стръмни, макар и не особено високи, и абсолютно лишени от дървета. Покриваше ги къса кафява трева, която лесно се запалваше, затова и много от тях носеха черни белези от стари пожари. Отдалеч изглеждаха като стадо гигантски жълтеникавокафяви прегърбени зверове, които спяха зимен сън.

Бях доста напрегнат. Образът на спящия звяр ме тормозеше. Непрекъснато очаквах хълмовете да се събудят и да ни изтърсят от себе си. Прихванах Едноокия.

— Има ли нещо странно около тези хълмове, което *съвсем случайно* умишлено си пропуснал да ми кажеш?

Той ме изгледа странно.

— Не. Въпреки че неуките ги смятат за погребални могили от времето, когато гигантите бродели по света. Но те не са гробове. Просто хълмове. Само пръст и камъни.

— Тогава защо от тях ме побиват тръпки?

Той се обърна назад към пътя, по който бяхме дошли. Изглеждаше объркан.

— Не е от хълмовете, Знахар. Нещо назад по пътя. Аз също го усещам — все едно току-що сме избегнали хвърчаща стрела.

Не го разпитвах повече. Ако знаеше нещо, щеше да ми каже.

Докато денят напредваше, осъзнах, че останалите са също толкова изнервени, колкото и аз. Притесненията по въпроса донесоха точно толкова полза, колкото обичайно помагат.

На следващата сутрин се натъкнахме на двама сбръчкани стари мъже от расата на Едноокия. И двамата изглеждаха над стогодишни.

Единият непрекъснато кашляше и се давеше, сякаш всеки момент ще хвърли топа. Гоблин изграчи:

— Сигурно са незаконни внуци на стария Гуцер.

Наистина имаше прилика. Предполагам, че би трябвало да се очаква. Просто твърде много бяхме свикнали с уникалния външен вид на Едноокия.

Старият магьосник се намръщи на колегата си.

— Продължавай в същия дух, гъбо, и ще ходиш на пазар с костенурките.

Това пък какво, по дяволите, трябваше да значи? Някакъв особен пазарен жаргон? Но пък Гоблин изглежда не вдяваше повече от останалите.

Доволно захилен, Едноокия продължи разговора със сънародниците си.

— Да разбирам ли, че това са водачите, които монасите са повикали? — попита Господарката.

Направиха ни тази услуга, когато научиха намеренията ни. Намирахме се в края на пътя, който с уговорки бихме могли да наречем познат. Отминехме ли родните джунгли на Едноокия, щеше да ни се наложи да търсим преводач и за него.

Изведнъж Гоблин нададе обиден писък.

— Какъв е проблемът? — запитах притеснено.

— Той ги лъже като черноборсаджия!

И кое му беше новото пък на това?

— Откъде знаеш? Не съм чувал да го говориш тоя извратен език.

— Не ми се и налага. Познавам го отпреди баща ти да е бил заченат. Просто го погледни. Пробутва им представлението на Могъщия-магьосник-от-далечна-земя. След около двадесет секунди ще... — Лукава усмивка се разпростря на лицето му. Прошепна си нещо под нос.

Едноокия вдигна ръка. Кълбо ярка светлина се появи между свитите му пръсти.

Изведнъж се чу пукот като от коркова тапа, излетяла от бутилка.

В дланта на магьосника имаше само блатна кал. Тя се разтече между пръстите и потече по ръката му. Той бързо я свали, взирайки се в нея с недоумение.

След това изкреця пронизително и се обърна към нас.

Излъчващия концентрирана невинност Гоблин симулираше разговор с Мъргън. Но той нещо не искаше да му бъде съучастник. Бързо движение на очите издаде магьосника.

Едноокия си пое въздух и заприлича на черна крастава жаба, готова да експлодира. Тогава се случи чудото. Съумя да се удържи. Лека зловна усмивчица се плъзна по устните му и той отново се обърна към двамата водачи.

Това беше вторият път в живота ми, когато Едноокия се спира сам да отговори на провокациите. Но пък и случаят беше един от редките, в които Гоблин започна пръв.

— Това може да стане забавно — казах аз на Мускуса.

Той измърмори съгласието си. Не изглеждаше възхитен от перспективата.

Обърнах се към Едноокия и запитах:

— Свърши ли с разказа, че си некромантът Гласът-на-Северния-Вятър, дошъл да успокои болката в сърцата им, теглен от безкрайна грижа за богатствата им? — Той всъщност наистина се опита да пробута този номер на едно племе, което случайно беше и горд притежател на зашеметяващ сандък, пълен с диаманти. Тогава научи по трудния начин, че „примитивен“ не значи задължително „малоумен“. Точно го нагласяха на кола, на който смятаха да го опекаат жив, когато Гоблин най-накрая реши да го измъкне. Въпреки гласа на разума, крещящ в ухото му, както твърди оттогава насам.

— Сега не е като онзи път, Знахар. Не бих го сторил на собствения си народ.

Едноокия няма и капка срам. Не се свени да лъже дори тези, които го познават достатъчно добре, за да го хванат. Естествено, че би го направил със собствения си народ. Би го направил с всеки, ако знае, че ще му се размине. А му трябваше съвсем малко, за да се хвърли в начинанието.

— Гледай да не го сториш. Твърде малко сме и твърде далеч от каквато и да било безопасност, за да те оставяме да се занимаваш с обичайните си простотии.

Докарах достатъчно заплаха в гласа си, за да го накарам да преглътне нервно. Тонът му звучеше доста различно, когато поднови разговора си с водачите ни.

Въпреки това реших, че трябва да понауча това-онова от този език. Просто за да пускам по едно ухо. Обикновено неоправданото му самочувствие има навика да се проявява в най-неподходящите моменти.

Изненадващо честен за момент, Едноокия най-накрая уговори сделка, изгодна за всички. Уредихме си водачи за прехода през джунглите и посредници-преводачи за земите отвъд.

С дебилното си чувство за хумор Гоблин ги нарече Плешивеца и Хриптящия поради причини, които някак се самонатрапваха. На всичкото отгоре имената бяха прихванати бързо, от което ми стана доста неудобно. Двете стари човечета вероятно не го заслужаваха. Но пък от друга страна...

През останалата част от деня си проправяхме път между мъхнатите гърбави хълмчета и когато тъмнината се спусна, минахме между двата, които бележеха най-високата част от прехода ни. Оттам виждахме залеза, който хвърляше кървави отсенки по широка река, а отвъд нея се простираше зелената джунгла. Кафеникавите могили останаха зад нас, а зад тях — тъмносинята линия на нощта.

Настроението ми пасваше на картината. Равнодушно, почти тъжно. Може би бяхме достигнали вододел в повече от географския смисъл на думата.

Доста по-късно, измъчван от въпроса какво, по дяволите, правим в тази чужда земя и от отговора, че просто нямам какво друго да сторя и къде другаде да отида, аз реших да изоставя спалния чувал и топлината на лагерния огън. Насочих се към един от заобикалящите ни хълмове със смътната идея да го изкатеря, за да виждам по-добре звездите.

Хриптящия, който бе на пост, ме изгледа странно и след момент се ухили широко. В тъмнината видях липсващите му зъби. После изплю някакъв кафяв сок върху въглените. Чух го да кашля още преди да съм прехвърлил средата на хълма.

Нещо с дробовете, реших.

Луната скоро щеше да изгрее. Кръгла и ярка. Избрах си място и седнах, загледан в хоризонта, чакайки дебелия оранжев глобус да се

изтърколи откъм ръба на света. Лек влажен бриз разроши косата ми. Беше толкова мирно и тихо, че чак болеше.

— И ти ли не можеш да заспиш?

Обърнах се рязко.

Тя бе просто черно петно на десетина крачки от мен. Ако изобщо я бях забелязал на идване, сигурно съм я взел за камък. Приблжих се. Беше седнала, с ръце, обвити около коленете ѝ. Гледаше втренчено на север.

— Седни.

Така и направих.

— В какво си се загледала толкова съсредоточено?

— Жътваря. Стрелеца. Корабът на Варго.

И без съмнение вчерашния ден.

Това бяха съзвездия. Аз също ги виждах. От мястото, където стояхме, изглеждаха много ниско, почти на едно ниво с хоризонта. По това време на годината горе на север биха били доста високо в небето. Това, което имаше предвид, започна да прониква в съзнанието ми.

Бяхме извървели наистина адски дълъг път. И ни оставаше не помалко.

— Плаши ме, когато си го помисля — каза тя. — Доста ходене е.

Така си беше.

Луната се изкатери в небето, чудовищно голяма и яркочервена.

— Уау — прошепна Господарката и стисна ръката ми в своята. Усетих, че трепери, затова след малко се претраших и я прегърнах. Тя облегна глава на рамото ми.

Добрата стара луна ни омайваше с магията си. Дъртото копеле си го умее.

Сега знаех какво е накарало Хриптящия да се разхили.

Моментът изглеждаше подходящ. Обърнах глава... и устните ѝ вече бяха там, за да посрещнат моите. Когато ме целуна, забравих коя и какво е била някога. Ръцете ѝ ме обгърнаха и ме притеглиха надолу.

Тя потрепери в прегръдката ми като мишка в капан.

— Какво има? — прошепнах.

— Шшшт — отвърна ми тя и това беше най-хубавото нещо, което можеше да каже. Но не успя да спре дотам. Трябваше да добави: — Аз никога... никога не съм...

Мамка му. Определено знаеше как да разсее един мъж и да издигне хиляда прегради в главата му.

Луната продължи възхода си по небето. Ние се отпуснахме в прегръдките си. Някак си парцалите помежду ни се оказаха по-малко.

Изведнъж тя замръзна. Мъглата се разнесе от погледа ѝ. Вдигна глава и внезапно пребледняла насочи поглед зад гърба ми.

Ако някой от тия клоуни се бе промъкнал да зяпа, щях да му строша капачките на коленете. Обърнах се.

Нямаше никой. Тя гледаше блясъка на буря, бушуваща някъде надалеч.

— Светкавици — казах аз.

— Мислиш ли? Не ми изглеждат по-далеч от храма. През целия път насам не забелязахме да се задава буря.

Назъбени мълнии се сипеха от небето като копия.

Усещането за опасност, което бях обсъждал с Едноокия, се засили.

— Не съм сигурна, Знахар. — Тя започна да събира дрехите си. — Тук нещо ми изглежда познато.

Последвах примера ѝ с облекчение. Не съм сигурен, че щях да успея да завърша започнатото. Сега бях разсеян.

— Мисля, че ще е по-добре да продължим друг път — каза тя, все още загледана в далечните светкавици. — Това е... много разсейващо.

Върнахме се в лагера, където заварихме всички останали будни и напълно незаинтересовани от факта, че сме били навън сами. От ниското гледката не беше толкова ясна, но светлините пак се виждаха. И не спираха.

— Там има магия, Знахар — каза Едноокия.

Гоблин кимна.

— Тежка артилерия. Можеш да усетиш силата дори оттук.

— Колко далеч е? — попитах ги.

— На около два дни разстояние. Близо до мястото, където спряхме.

Потреперих.

— Можете ли да ми кажете какво е?

Гоблин не продума. Едноокия поклати глава.

— Само мога да ти кажа, че се радвам, че съм тук, а не там.

Съгласих се безмълвно, въпреки че не разбирах какво става.

Мъргън пребледня. После посочи над книгата, която четеше досега, а в момента държеше като някой защитен фетиш.

— Видяхте ли това?!

Гледах Господарката и в главата ми се носеха мрачни мисли за късмета. Другите можеха да се притесняват за магията, вихреца се на север, но аз си имах собствени проблеми.

— Кое? — измърморих, защото знаех, че иска отговор.

— Изглеждаше като гигантска птица. Искам да кажа, като че ли размахът на крилата ѝ достигаше няколко мили. И през нея можеше да се гледа.

Вдигнах очи нагоре. Гоблин кимна — и той я беше видял. Обърнах поглед на север. Мълниите бяха престанали, но там някъде вероятно горяха много свирепи пожари.

— Едноок. Твоите нови приятелчета имат ли някаква идея какво става?

Дребният черен човек поклати глава. Беше придърпал периферията на шапката си напред, ограничавайки зрителното си поле. Каквото и да ставаше на север, го беше разтърсило силно. Според собственото му скромно мнение той е най-великият магьосник, излязъл от тази част на света. С евентуалното изключение на мъртвия му брат Тъпана. Каквото и да бе онова нещо обаче, изглеждаше чуждо. Не принадлежеше на неговия свят.

— Времената се променят — предположих аз.

— Не и тук. А и да беше така, тия двамцата щяха да знаят.

Хриптящия закима в съгласие, въпреки че едва ли разбираше и думичка от казаното. Закашля се и отново изплю порция кафяв сок в огъня.

Чувствах, че ще се забавлявам с него също толкова, колкото и с Едноокия.

— Каква е тая гадост, която дъвче непрекъснато? Отвратително е!

— Куат — отвърна магьосникът. — Слаб наркотик. Не помага за болката в дробовете му, но пък докато го дъвче, не му пука особено за нея. — Каза го лековато, но явно беше сериозен.

Кимнах, но не се чувствах по-добре. Погледнах настрани.

— Навън положението май утихна.

Никой не продума.

— Всички сме будни — казах накрая. — Събирайте си багажа. Потегляме веднага, щом се развидели достатъчно, за да вървим.

Никой не се опита да спори. Хриптящия кимна и се изплю. Гоблин изсумтя и започна да си прибира нещата. Другите последваха примера му, а Мъргън грижливо скъта книгата си. Това ми допадна. Може би от момчето щеше да излезе читав Архивар. Всички продължавахме да хвърляме по някой поглед на север, предполагайки, че нервността ни ще остане незабелязана.

Когато не зяпах натам или не мятах притеснени погледи към Господарката, се опитах да преценя реакциите на по-новите хора в отряда. Още не се бяхме сблъскали директно с магия, но отрядът винаги се натъква на нея. А новациите не изглеждаха по-притеснени от ветераните.

Поглед към Господарката. Чудех се дали това, което от една страна изглеждаше неизбежно, а от друга — обречено, ще спре да искри като нажежен въглен между нас. Докато това продължаваше, приятелството ни щеше да е изложено на риск. По дяволите. Харесвам си я като приятел.

Едва ли има нещо по-нелогично, ирационално, сляпо и откровено глупаво на вид от мъж, който сам се навива във вманиачено встрастяване.

Жените не изглеждат толкова глупави. От тях се очаква да бъдат слаби. Но също и да се превръщат в бесни кучки, когато ги хванеш натясно.

13. ПОСЛЕДНАТА СВОБОДНА НОЩ НА УИЛОУ

Уилоу, Бесния Корди и Кинжала все още имаха таверната си. Основно защото разполагаха с подкрепата на Прабриндрах Драх. Бизнесът обаче не вървеше. Свещениците разбраха, че не могат да контролират чужденците, затова ги обявиха извън закона. А много от жителите на града слушаха това, което гадовете кажат.

— Показва колко мозък имат хората в главите си — каза Кинжала. — Ако мислеха с тях, вместо да ги използват само за хранопровод, щяха да завлекат свещениците до реката и да ги потопят поне за час, да им напомнят, че не са просто мравки-работници.

— Човече, ти трябва да си най-киселото същество, което познавам — отвърна Уилоу. — Сигурен съм, че ако не те бяхме спасили, крокодилите щяха да те повърнат. А и си твърде гранясал за ядене.

Кинжала просто се усмихна и влезе в задната стая.

Лебеда се обърна към Корди:

— Смяташ ли, че хората, които са го хвърлили при ония твари, са били свещеници?

— Аха.

— Тази нощ е спокойно. Поне веднъж.

— Аха.

— Денят е утре.

Уилоу отпи сериозна глътка. Бирата на Корди ставаше все по-добра. После рязко стана и тресна с празната халба по бара. Каза на Талиански:

— Ние, които ще умрем, те поздравяваме. Пийте и се веселете, деца. Защото утре и така нататък, и така нататък. Заведението черпи.

След това седна обратно.

— Знаеш как да разведриш обстановката, признавам ти го — промърмори Корди.

— Да не би да мислиш, че има нещо, заради което да сме ведри? Те ще прецакат всичко. Знаеш, че така ще стане. Всичките тези свещеници. Отдаде ли ми се шанс, при първа възможност случайно ще пропусна да се върна оттам.

Корди кимна и си замълча. Уилоу Лебеда беше от онези, които лаят много, но не хапят.

Той изръмжа:

— Нагоре по реката, ако всичко сработи. Казвам ти нещо, приятел, ако тия два крака тръгнат в оная посока, нищо няма да може да ги спре.

— Да, да.

— Не ми вярваш, нали?

— Вярвам на всичко, което ми кажеш, Уилоу. Ако не беше така, щях ли да съм тук, затънал до врата в перли, рубини и златни дублони.

— Човече, какво очакваш от някакво забутано място, за което никой никога не е чувал, на шест хиляди мили от края на всяка карта, която някой някога е виждал?

Кинжала се върна.

— Нервите ли ви хванаха, момчета?

— Нерви? Какви нерви? Когато са правили Уилоу Лебеда, не са слагали нерви.

14. ПРЕЗ Д'ЛОК-АЛОК

Потеглихме още при първия намек за светлина. Пътеката се спускаше равномерно надолу и само на няколко пъти имахме проблеми с двете карети. По обяд достигнахме първите дървета. Час по-късно една част от групичката ни беше натоварена на широк сал. Преди залез вече се намирахме в джунглите на Д'лок-Алок, където само около десет хиляди вида буболечки ентусиазирано се заеха да ни тормозят. Нещо по-лошо от непрестанното им жужене обаче беше Едноокия, който внезапно започна да ни залива с възхвала и истории за родната си земя.

Още от първите ми дни в отряда се опитвах да изкопча подробности за произхода и родината му. Всеки дребен детайл трябваше да се изстиска. Сега получавах цялата информация, за която човек може да мечтае, с изключение на дреболийката, а за какво им е било на двамата с брат му да напускат такъв рай.

От мястото, където стоях, мачкайки накацалите ме насекоми, отговорът изглеждаше съвсем очевиден. Само лудите и глупаците биха се подложили на това непрестанно мъчение.

А аз кое от двете бях?

Въпреки че имаше маршрути през дърветата, бродихме почти два месеца из дебрите на Д'лок-Алок. Същинският проблем идваше от самата джунгла. Беше огромна, а прекарването на каретите през нея се оказа, как да се изразя по-меко, трудност. Но и местните ме спъваха.

Не че се държаха враждебно. Твърде много от обратното всъщност. Обичаите им бяха много по-свободни от нашите северняшки. Тези загладени, възхитителни, малки кафяви красавици никога не бяха виждали нещо подобно на Мъргън, Мускуса, Хагоп и техните момчета. Всяка една искаше да опита тръпката от непознатото. А моите хора бяха, така да се каже, отзивчиви.

Дори Гоблин изваждаше късмет достатъчно често, че да държи непрекъснато жабешката си усмивка разпъната на лицето.

Бедният злочест стар въздържател Знахаря се постави категорично от страната на публиката, копнеейки да може да си изтръгне сърцето.

Така и никога не овладях уменията да забравям по-сериозните си ангажименти и да се забавлявам неангажиращо.

Поведението ми не получи директен коментар — понякога момчетата успяват да проявят тактичност, — но забелязах достатъчно странни погледи, за да разбере какво си мислят. А това, че те си мислят разни неща, накара и мен да се замисля. Когато се самоанализирам, мога да стана твърде мрачен, за да ме бива за компания. А пък когато съзнавам, че ме наблюдават, започвам да се срамувам и се затварям в себе си до степен да не правя нищо, дори и да ми се налага.

Така че си стоях със скръстени ръце, депресирайки се целеустремено от страх, че нещо важно ми се изплъзва, а аз съм категорично неспособен да направя каквото и да било по въпроса.

Навремето животът определено не беше толкова сложен.

Настроението ми малко се подобри, когато изкатерихме поредния покрит със зеленина и гъмжащ от насекоми склон и изведнъж излязохме от джунглата, за да се озовем сред саваната на високо плато.

В този момент ми направи впечатление един интересен факт. По време на престоя си в Д'лок-Алок не бяхме привлекли нито едно ново попълнение в отряда. Това говореше много за мира, царящ между хората и обкръжението им тук. А също за Едноокия и неговия отдавна загубен рай.

Какво, по дяволите, бяха направили? Докато се движехме из джунглите с Плешивеца и Хриптящия, забелязах, че магьосникът избягва да говори за миналото си, възрастта или предишното си име. Сякаш някой ще си спомня какво са надробили две момчета толкова отдавна.

Двамата ни водачи започнаха да увъртат в мига, в който се озоваха извън територията на народа си. Твърдяха, че са достигнали предела на познатите им земи и се опитаха да замажат с обещанието, че ще намерят някой от местните, който да ни води нататък. Плешивеца заяви, че възнамерявал да се връща — въпреки договора, сключен по-рано, и каза, че Хриптящия щял да ни свърши достатъчно работа като посредник и преводач.

Нещо се беше случило с него. Реших да не споря. Изглеждаше непреклонен. Просто не му платих пълната надница, за която се бяхме уговорили.

Бях много доволен, че Хриптящия реши да остане. Той наподобяваше леко посредствен душевен син на Едноокия, винаги готов на някоя дребна пакост. Може да е нещо от водата в Д'лок-Алок. А може би не — всички останали в тая джунгла изглеждаха напълно нормални.

Подозирам, че собственият ми чар притегля индивиди като Хриптящия и Едноокия.

Така или иначе забавления не ни липсваха. Дребният магьосник понасяше бъзиците на Гоблин вече цели два месеца без нито веднъж да му отвърне подобаващо. Когато дойдеше избликът, очаквах да е мащабен.

— Всичко е на обратно — казах веднъж на Господарката, а после обясних: — Очаква се Едноокия да пуска бомбичките, докато Гоблин се е притаил в тревата и чака момента като змия.

— Може да е от това, че пресякохме екватора. Сезоните също са на обратно.

Не разбрах забележката, преди да изминат няколко часа. Тогава осъзнах, че всъщност смисъл нямаше. Просто една от онези забавни и казани със студено изражение шеги...

15. САВАНАТА

Чакахме шест дни на границата на саваната. Две групи тъмнокожи войни минаха да ни огледат. Хриптящия ни предупреди:

— Не ги оставяйте да ви примамят настрани от пътя.

Каза го на Едноокия, без да подозира, че съм прихванал достатъчно от езика им, за да разбирам по-простите разговори. Имам доста голям талант за езици.

Повечето от старите момчета в отряда сме така. Налага ни се да учим твърде много...

— Какъв път? — попита Едноокия. — Тая кравешка просека?

Той посочи дирята, която се губеше в далечината.

— Всичко, което е между белите камъни, е път. Пътят е свещен. Докато сте на него, ще бъдете в безопасност.

Първия път, когато разпънахме лагера, той ни каза да не излизаме от кръг, образуван от същите бели камъни. Подразбрах значението на тази маркировка, опасваща пътя на юг. Търговията изисква безопасни маршрути. Въпреки че напоследък очевидно не вървеше много успешно. Откакто напуснахме империята, твърде рядко виждахме кервани, които да се движат на север. И никой не пътуваше на юг. С изключение, може би, на един ходещ дънер...

Хриптящия продължи:

— Както и да е, пазете се от равнинните хора. Те са измамна сбирщина. Ще използват всички ласкателства и измами, които можете да си представите, само и само да ви накарат да напуснете пътя. Жените им са особено известни с уменията си. Помнете — те винаги наблюдават. Да напуснете пътя е сигурна смърт.

Господарката беше особено заинтригувана от разговора. Тя също разбираше достатъчно от езика. А Гоблин вметна:

— Свършено е с теб, Личинко.

— Какво искаш да кажеш? — викна Едноокия.

— Първият чифт бедра, които се разклатят в твоята посока, ще те натикат директно в котела на канибалите.

— Те не са канибали... — На лицето на магьосника изведнъж се изписа паника.

Отне му само миг, за да осъзнае, че Гоблин разбира какво си говорят с Хриптящия. Той се обърна рязко към нас. Някои не можахме да не се издадем.

От това се стресира още повече, бедничкият. Започна да шепти на спътника си и да жестикулира диво.

Хриптящия се разкикоти. Смехът му наподобяваше наполовина кудкудякане и наполовина кукуругане. Коства му няколко минути кашлица.

Звучеше зле. Едноокия ме сръчка.

— Сигурен ли си, че не можеш да направиш нещо за него, Знахар? Ако му се прецакат дробовете, всички ще го отнесем.

— Не, нищо. Той не би трябвало изобщо да се влачи с нас... — Но нямаше смисъл да припявам точно този рефрен. Хриптящия отказваше да ме чуе. — Вие с Гоблин сигурно сте в състояние да му помогнете повече от мен.

— Значи не можеш да сториш нещо за някой, който не иска?

— А нима не е така? — казах и го погледнах право в очите. — Колко време, докато си получим водачите?

— Единственото, което ми отговаря, е „скоро“.

Скоро, наистина... В този момент двама високи чернокожи мъже приближиха по пътя с бавна отмерена походка. Бяха най-охранените и здрави екземпляри от тази раса, които виждах от доста време насам. Всеки носеше на гръб наръч копия за мятане и по още едно с къса дръжка и дълго острие в ръка. В лявата държаха щитове от боядисана на черни и бели ивици кожа. Крайниците им се движеха в съвършен синхрон, сякаш двамата бяха половини на някаква чудна и ритмична машина.

Погледнах към Господарката. Мислите ѝ бяха неразгадаеми. Накрая каза:

— Страхотни войници би излязло от тези.

Двамата дотичаха до Хриптящия, симулирайки незаинтересованост към останалите. Но ми направи впечатление, че скришом ни изучават. От тази страна на джунглата белите хора трябва

да са рядкост. Изляяха нещо на водача ни на някакъв странен език с много цъкания и паузи. Той от своя страна беше порядъчно сервилен. Отговори им на същия език, хленчейки като роб пред избухливия си господар.

— Проблем — каза Господарката.

— Определено. — Подобно презрение към чужденците за нас не беше нещо ново. Трябваше бързо да уточня кой казва „Скочи!“ и кой — „Колко високо?“.

Заговорих на Гоблин, използвайки езика на жестовете. Едноокия ни видя. И се изкикоти. Което пък привлече възмущението на новите ни водачи.

Щеше да е пипкаво. Трябваше да направят нещо с умишлената цел да ни провокират. Само тогава биха приели да ги поставят на мястото им.

Едноокия имаше големи идеи. Казах му да се удържа, но да замисли някоя по-сериозна илюзия. Попитах:

— Каква е тая олелия? Разуци веднага!

Той започна да натяква нещо на Хриптящия.

Бедният човечец изглеждаше като притиснат между два особено големи камъка. Каза на магьосника, че К'лата не искали да преговарят. Щели да преровят багажа ни и да си вземат това, което сметнели, че им изплаща труда.

— Нека опитат и ще отбележат, че пръстите им са отхапани. До лакътя. Кажи им го. Учтиво.

Обаче беше малко късно за учтивост. Момчетата разбираха езика. Но пък изръмжаването на Едноокия ги беше стреснало. Не знаеха какво да предприемат.

— Знахар! — извика Мъргън. — Имаме си компания.

Наистина. Някои от онези, които ни бяха зяпали гадно преди.

Точно от това се нуждаеха двамата ни нови приятели, за да оправят нараненото си честолюбие. Започнаха да скачат напред-назад, да вият и да удрят копията в щитовете си. Закресяха обиди на цъкания си език. После заскачаха по границата, очертана от камъните. Едноокия се втурна след тях.

Рибите не искаха да кълват, но явно и те си имаха стръв. Някаква команда премина между крясъците.

Двамата войни изреваха и атакуваха. Завариха ни съвсем неподготвени. Трима паднаха. Останалите бързо озаптиха бъдещите ни водачи, макар и не без още проблеми.

Хриптящия скачаше по границата, размахвайки ръце в опит да върне Едноокия. А в небето обикаляха гарвани...

— Гоблин! — извиках. — Едноок! Започвайте!

Черният магьосник се разсмя, протегна ръка към главата си, хвана здраво косата и дръпна.

Обели се изпод идиотската си шапка като непотребен парцал. А зъбатото огнено нещо отдолу беше достатъчно грозно, за да обърне стомаха и на лешояд.

Което беше само шоу — отвличане на вниманието, докато Гоблин се зае със същинската част.

Дребното човече изглеждаше заобиколено от гигантски червеи. Отне ми момент да осъзная, че гърчещите се неща са дълги въжета. Изкрещях, когато видях състоянието на екипировката ни.

Гоблин се разсмя истерично, а стотиците парчета въже се омотаха около тревите из въздуха, за да връзват, душат и тормозят всичко около себе си.

Хриптящия тичаше като пощурял наоколо и крещеше:

— Спрете! Спрете! Нарушавате примирието!

Едноокия го игнорира. Върна обратно „маската“ си, за да прикрие ужаса отдолу, и захвърля изпълнени с мрачен укор погледи на Гоблин. Не му харесва, когато другите са изобретателни.

Но Гоблин не беше приключил. След като задуши до смърт всички, които не бяха вече избити или приятелски настроени, накара въжетата си да се прехвърлят през границата.

— Няма свидетели — увери ме Едноокия, сляп за проклетите гарвани. После се обърна към Гоблин. — И какво е намислила дребната жаба?

— Моля?

— Въжетата. Това не беше моментна идея, Знахар. Омагьосването на толкова дълга нишка отнема месеци. А и знам кого е имал предвид. Достатъчно време бях шибаният добричък, учтив и многострадален Едноок. Ръкавиците явно са хвърлени. Ще си отмъстя преди дребното копеленце да ме е сгатило неподготвен.

— Предварително отмъщение? — Всъщност типична за черния магьосник идея.

— Казах ти, че крои нещо. Няма да се мотая и да чакам...

— Питай Хриптящия какво да правим с телата.

Водачът ни каза да ги заровим дълбоко и много да се постареем в замаскирането на изкопите.

— Проблем — каза Господарката. — Както и да го погледнеш.

— Животните са отпочинали. Ще надбягаме опасността.

— Дано. Иска ми се... — Усетих нещо в гласа ѝ, но не можах да доловя какво. Чак по-късно разбрах. Носталгия. Мъка за родния дом. Копнеж по нещо безвъзвратно изгубено.

Гоблин кръсти новите ни водачи Смотаняка и Идиота. Въпреки недоволството ми имената им останаха.

Прекосихме саваната за четиринадесет дни без премеждия, въпреки че Хриптящия и двамата К'лата се паникьосваха всеки път, когато вятърът доведеше звук на далечни барабани.

Съобщението, от което се бояха, така и не пристигна, докато не влязохме в скалистата пустиня на юг. Тогава и двамата водачи помолиха да ги включим в отряда. А допълнителното копие си е допълнително копие.

— Барабаните обявиха, че тези двамата са извън закона — каза ми Едноокия. — А какво казаха за нас, не мисля, че искаш да знаеш. Ако някога решиш пак да тръгнеш на север, ще трябва да си търсиш друг път.

Четири дни по-късно устроихме лагера си на височина с изглед към голям град и широка река, течаща на югоизток. Бяхме стигнали до Геа-Ксле, на осемстотин мили под еkvатора. Устието на тази река, намиращо се на още хиляда и шестстотин мили на юг, представляваше крайт на света според картата, която си направих в Храма на Пътника. Последното отбелязано на нея място, при това с неособена точност, беше Троко Талио.

След като установих, че всичко с лагера е наред, тръгнах да търся Господарката. Намерих я на една висока скала. Но вместо да се наслаждава на гледката, тя съсредоточено се взираше в метална чаша.

За момент ми се стори, че вътре виждам искри. След това тя ме усети, вдигна очи и се усмихна.

Когато погледнах отново, в чашата нямаше нищо особено. Трябва да съм си го въобразил.

— Отрядът расте — каза тя. — Откак напуснахме Кулата, привлякохме още двадесетина.

— Да... — Седнах на камъка и се загледах в града. — Геа-Ксле.

— Където Черният отряд навремето е служил. Но пък той къде ли не е служил?

Засмях се.

— Така е. Мотаем се из собственото си минало. Ние сме издигнали сегашната династия на власт. И когато сме напуснали, е било без обичайното напрежение. Какво ли ще стане, ако влезем с Мъргън, високо вдигнал флага ни?

— Сещам се само за един начин да разберем. Нека опитаме.

Погледите ни се срещнаха. Многозначителността се спусна около нас. От *онзи* момент измина доста време. Избягахме подобни ситуации, вероятно заради някаква закъсняла младежка срамежливост и чувство за вина.

Слънцето заляза и озари небето с пламъците си. Единственият огън за вечерта.

Просто не можех да забравя коя е била някога.

Тя ми се сърдеше. Но го прикриваше добре и заедно гледахме как градът навлича нощните си одеяния. Козметична процедура, достойна за застаряващи принцеси.

Нямаше нужда Господарката да хаби енергия да ми се ядосва. Справях се чудесно и сам.

— Странни звезди на странно небе — забелязах. — Съзвездията вече са съвсем шантави. Още малко и ще започна да се чувствам като в друг свят.

Тя само изсумтя.

— Повече от сега, де. По-добре да се разровя из Аналите и да видя какво казват за Геа-Ксле. Не знам защо, но това място ме притеснява.

Което беше истина, но го осъзнах току-що. Странно. Обикновено хората ме тормозят, не местата...

— Защо наистина не го направиш? — Можех почти да я чуя как си мисли „Отиди да се криеш в книгите си, във вчерашния си ден. Аз ще си остана тук да гледам днес и утре в очите“.

Беше един от тези моменти, в които каквото и да кажеш, ще е неправилно. Затова направих второто най-лошо нещо и си тръгнах, без да продумам каквото и да било.

По пътя обратно почти се спънах в Гоблин. Въпреки че вдигах доста шум при спускането си в тъмнината, той беше така съсредоточен, че не ме усети. Скрит зад някакъв камък, наблюдаваше обърнатия с гръб Едноок. До такава степен бе очевидно, че намисленото не е на добро и просто не можах да се сдържа. Наведох се и прошепнах точно в ухото му:

— Буу!

Той изкрепя ужасено и подскочи на поне десет стъпки височина, след което рязко се обърна и ме изгледа злобно. Без да му обръщам много внимание, продължих към лагера и започнах да ровя в дисагите си за книгата, която исках да чета.

— Защо просто не си гледаш своята работа, Знахар? — запита ме изведнъж Едноокия.

— Моля?

— Да си гледаш, викам, собствената работа. Причаквах малкия жабок. Ако не се беше набъркал, щях да го хвана като готова за кормене антилопа. — При тези думи някакво тънко въже изшумоля в тревата и се уви около дланта му.

— Не бих допуснал да се случи отново.

Аналите не ми помогнаха да се избавя от страховете си. Обзе ме параноята и онова гадно усещане като сърбеж между лопатките. Опитвах се да пробия мрака около себе си, да разбере кой ме наблюдава.

И Гоблин, и Едноокия бяха необичайно мрачни.

— Хей, вие двамата! Можете ли да дойдете да обсъдим нещо сериозно? — запитах ги.

Е, можеха, оказа се, но не искаха да признаят, че дрязгите им не са от светоизместваща важност, така че просто ме зяпнаха и зачакаха да си кажа какво искам.

— Лошо усещане. Не точно предчувствие, но от същото семейство, и става все по-зле.

Гледаха ме с каменни изражения и отказваха да продумат.

Мъргън за сметка на това искаше.

— Знам за какво говориш, Знахар. И аз съм на тръни, откак се приближихме.

Огледах останалите. Те спряха да се закачат. Игрите на Тонк прекъснаха. Мускуса и Хагоп потвърдиха, че и те са неспокойни. Останалите се изживяваха като твърде мъжествени, за да си признаят.

И така, може би този път не си въобразявах.

— Имам неприятното усещане, че се изправяме пред вододел в историята на Черния отряд. Някой от вас, гении, ще ми каже ли на какво се дължи?

Гоблин и Едноокия се спогледаха, но никой не продума.

— Единственото странно нещо, което Аналите казват за Геа-Ксле, е, че оттам сме си тръгнали спокойно.

— Какво искаш да кажеш? — Този Мъргън. Да му плащам, пак нямаше да се държи толкова добре.

— Означава, че предците ни не са били принудени да си пробиват път с бой на тръгване. Можели са да подновят наемничеството. Но Капитанът им чул за някаква планина на север, където буците сребро тежали по половин килограм.

Имаше и още към тази история, но те не искаха да го чуят. Ние вече не бяхме Черния отряд. Просто хора без корен, идващи от никъде и продължаващи пак нататък. Какъв ли беше моят дял от вината за това? И какво се дължеше просто на горчивите обстоятелства?

— Без коментар? — И двамата бяха замислени. — Добре. Мъргън. Утре ще развеем знамето и ще влезем в града с цялата тържественост, на която сме способни.

Това повдигна някои вежди.

— Довършете си чая, момчета. И се подгответе за истинска бира. Чувам, че там долу правели страхотна.

Наченки на интерес.

— Виждате ли? Аналите все пак вършат някаква работа.

Седнах, за да запиша това-онова в собствената си тетрадка, като от време на време хвърлях по някой скришен поглед към

магьосниците. Бяха забравили напълно разприте си и очевидно използваша главите си за нещо по-сериозно от замисляне на глупости.

По време на един такъв поглед мернах сребристойжълт блясък. Идваше сякаш откъм скалата, откъдето преди малко наблюдавах светлините на града.

— Господарке!

Изпотроших си краката, докато тичах натам, но за сметка на това се почувствах като пълен идиот, когато я видях спокойно да седи на камъка, с ръце около свитите си колене, да размишлява в мрака на нощта. Светлината на новоизгрялата луна я осветяваше изотзад. Изглеждаше много стресната от дивашкото ми препускане.

— Какво стана? — извиках.

— Моля?

— Видях някакви странни отблясъци.

Изражението ѝ на лунна светлина изглеждаше искрено изненадано.

— Трябва да е било някаква илюзия от луната — казах накрая. — По-добре вече се прибирай. Искам да потеглим рано сутринта.

— Добре — отвърна, а в гласа ѝ личеше тревога.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Просто се чувствам изгубена.

Знаех какво има предвид.

На връщане се натъкнах на Гоблин и Едноокия, които се изкачваха внимателно. Магически светулки танцуваха в свитите им шепи, а в очите им видях истински страх.

16.

ВОЙНАТА НА УИЛОУ

Уилоу бе зашеметен. Нещата всъщност вървяха малко или много по начина, по който се очакваше. Талианците отстъпиха териториите си отвъд реката, без дори да вдигнат пръста си, за да дадат отпор. Армията на Сенчестите прекоси реката и отново не срещна съпротива. Раздели се на четирите си съставни елемента. Без изправящи се насреща им противници, тези сили се разделиха на отряди, които започнаха да грабителстват. Плячката беше толкова добра, че цялата дисциплина се срива.

Изведнъж Талианците започнаха да очистват малките групички навсякъде едновременно. Нашествениците изгубиха хиляда човека преди изобщо да разберат, че става нещо. Бесния Корди измисли тази тактика и твърдеше, че имитира идолите си — Черния отряд. Когато враговете се обединиха в по-големи групи и продължиха заниманията си, той започна да организира капани и засади. На два пъти дори успя да примами цели отряди в специално построени за целта малки градчета, които после изгаряше около тях. Третия път, когато се опита да го направи обаче, нашествениците не лапнаха стръвта. Неговите твърде самоуверени Талианци го отнесоха. Ранен, Корди върна силите си в Талиос, за да размишлява над непостоянството на съдбата.

Междувременно Уилоу обикаляше около източните Талиански територии заедно с Пушека и две хиляди и петстотин доброволци, стоейки в постоянна близост до командващото ядро на врага. Опитваше се да изглежда все едно ще се превърне в бич за нашествениците в мига, в който сгрешат. Но Пушека нямаше намерение да се бие и беше толкова упорит, че дори самият Уилоу се изкушаваше да започне да мрънка.

Магьосникът твърдеше, че чакал нещо да се случи. Не казваше обаче какво.

Кинжала се озова на юг сред териториите, отстъпени без бой около Главната Река. Очакваше се да обедини местните и да

възпрепятства преминаването на пратеници през реката. Лесна работа. Мостове нямаше, а местата, където можеше да се пресече, бяха само четири. Пък и Господарите на сенките си имаха други грижи и явно не забелязваха. Никой не заподозря нищо. Или пък си мислеха, че липсата на новини е добра новина.

И тогава това, което Пушека чакаше, най-сетне се случи.

Както казваше и Кинжала, Талиос с неговите свещеници беше като нива, нападната от скакалци. В града съществуваха три основни религии без каквато и да е хармония помежду им. И всяка си имаше отцепници, фракции и подчинени култове, враждуващи помежду си, когато не бяха заети да воюват с другите. Талианската култура беше центрирана около различията на култовете и опитите на свещениците да вземат преднина пред останалите. Повечето хора от нисшите класи обаче не членуваха никъде. Особено в провинцията. Същото се отнасяше и за управляващия род, който не биваше да си навлича врагове сред никоя от фракциите, ако искаше да се задържи на власт.

Старият магьосник беше чакал някой от висшестоящите духовници да реши, че може да спечели престиж за групировката си, като излезе и се нахвърли на нашествениците, с които никой друг не искаше да се бие.

— Естествено нищо друго, освен цинична политическа маневра — каза магьосникът на Уилоу. — Прабриндрахът чака от много отдавна шанса да покаже на всички какво става, когато някой не прави каквото му е наредено.

И той наистина им показа.

Един свещеник най-сетне достигна до гениалното умозаклучение. Накара петнадесет хиляди човека да си мислят, че могат да се справят с обучени и опитни професионалисти. След това изведе тълпата навън в търсене на нашественици. Намирането им не представляваше проблем. Командирът на Сенчестите реши, че точно това чака и той. Предишните му завоевания също бяха добити чрез една голяма битка.

Уилоу, Пушека и неколцина други стояха на върха на хълм, където и двете страни можеха да ги виждат, и прекараха цял следобед в наблюдение как две хиляди души осъществяват масово клане над

петнадесет хиляди. Талианците, които избягаха, успяха основно защото нашествениците бяха твърде изморени, за да ги гонят.

— Ето *сега* вече ще се бием — каза Пушека.

Уилоу подкара силите си нагоре и започна да ръчка нашествениците, докато не се разяриха достатъчно, че да тръгнат да го преследват. Тича, докато не престанаха, след това ги нападна отново. Те пак го подгониха. И така нататък. Беше изкопирал идеята от една стара случка, в която Черният отряд накарал враговете си да го гонят над хиляда мили, като накрая ги вкарал в капан, от който измрели до последния човек, макар и почти до края да си мислели, че са победили.

Вероятно тези момчета бяха чували историята. Каквато и да беше причината, не се оставяха да бъдат водени. Първия път, когато се изправиха пред препятствие, просто спряха и отказаха да продължат. Така че Уилоу го обсъди с Пушека и магьосникът събра доброволци, които да издигнат стена около нашествениците.

Следващия път нашествениците просто се обърнаха и се отправиха към Талиос, което и трябваше да направят по начало, вместо да се опитват да забогатяват. Уилоу им се нахвърли изотзад и продължи да се прави на трън в задника, докато не убеди вражеския командир, че просто няма да се откаже, докато не се отърват от него.

На Пушека каза:

— Не разбирам много от тактики и стратегия, но мисля, че трябва да поработя само върху един човек. Оня симпатяга ей там. Накарам ли го да прави каквото искам, той ще ми доведе и останалите. А аз знам как да вбеса всеки човек достатъчно, за да ми скочи на бой.

Което и направи.

Генералът на Сенчестите най-накрая ги настигна в едно градче, което през цялото време подготвяха за целта. По-голяма версия на номера на Корди. Само дето този път нямаше да има огън. Цивилните бяха евакуирани, а над дванадесет хиляди доброволци — наредени по позиции. И докато Уилоу и магьосникът въртяха нашествениците в кръг, тези момчета издигаха стена.

Уилоу влезе в града и започна да си бърка в носа. Направи всичко възможно да изнерви командира на нашествениците. Човекът не се вбеси веднага. Вместо това обкръжи града и събра всеки свой войник на талианска територия, способен да стои на крака. Едва тогава нападна.

Битката беше гадна. Нашествениците го отнасяха тежко, защото в тесните улици не можеха да се възползват от по-добрата си дисциплина. От покривите непрекъснато ги обстрелваха със стрели. От страничните улички и вратите на къщите изневиделица изскачаха хора с копия. Но те наистина бяха по-добрите войници и избиха мнозина Талианци, преди да осъзнаят, че се намират в кутия и са обградени от поне шест пъти повече хора, отколкото са предполагали. По това време обаче беше твърде късно да излязат. Но пак успяха да вземат доста Талианци със себе си.

Когато всичко приключи, Уилоу се върна в Талиос. Кинжала също се прибра вкъщи и заедно отново отвори таверната, за да празнуват в продължение на седмици. Междувременно Сенчестите разбраха какво се е случило и порядъчно се вбесиха. Занареждаха всякакви заплахи. Принцът — Прабриндрах Драх, в общи линии последва примера на Уилоу за пръста в носа и им предложи да си отправят заканите там, където слънце не огрява.

Тримата приятели получиха един месец свобода, след което дойде време за следващото начинание, а именно — пътешествие на север с Радиша Драх и Пушека. Уилоу не очакваше тази част да е особено забавна, но никой не можеше да измисли по-добър начин.

17.

ГЕА-КСЛЕ

Успях да ги докарам до посредствено приличен вид. Мъргън извади знамето. Имаше и приятен бриз, който да го развява. И разкошните черни коне, нервно потропващи с копита и нетърпеливи да потеглят отново. А настървеността им се предаваше и на по-малките им братовчеди.

Екипировката беше прибрана и натоварена по животните. Нямаше причина да се застояваме, като се изключи глождещото ме усещане, че това пътуване ще бъде всичко друго, освен обикновено влизане в град.

— В драматично настроение ли си, Знахар? — попита ме Гоблин.
— Ще ли ти се да направиш шоу?

Щеше ми се и той прекрасно го знаеше. Искаше ми се да плюя предизвикателно на предчувствията си.

— Защо, какво имаш на ум?

Вместо да ми отговори директно, той се обърна към Едноокия:

— Когато слезем и превалим онази седловина, така че за пръв път да ни огледат добре, докарай малко гръмотевици и онзи Злокобен Вой на Тромпети. Аз ще изкомпозирам една Езда през Огъня. Това трябва ясно да им покаже, че Черният отряд отново е в бизнеса.

Погледнах Господарката. Изглеждаше почти развеселена, отчасти като горд родител.

За момент Едноокия като че ли щеше да направи кавга. За щастие го преглътна и само кимна учтиво.

— Ако ще го правим, да го правим, Знахар.

— Потегляме — наредих аз. Не знаех какво имат предвид, но когато искат, могат да направят голяма шарения.

Магьосниците поеха водачеството, Мъргън ги следваше на няколко крачки с развяващото се знаме. Останалите се наредихме в обичайната редица, като аз и Господарката отново яздехме рамо до рамо и водехме допълнителните животни. За момент видях блестящите

голи гърбове на Смотаняка и Идиота и си помислих, че най-накрая имаме истинска пехота.

В началото пътеката беше тясна, стръмна и с остри завои, но след около една миля започна да се разширява, докато накрая почти се превърна в път. Подминахме няколко колиби, които очевидно принадлежаха на овчари, но не бяха дори наполовина толкова бедни и примитивни, колкото можеше да се очаква.

Стигнахме до долната част на седловината, която Гоблин спомена, и шоуто започна. Представляваше почти точно онова, което описа.

Едноокия плесна няколко пъти с ръце и резултатът бяха трещящи гръмотевици високо в небесата. След това постави длани на бузите си и из въздуха също толкова силно закънтя тромпет. Междувременно Гоблин направи нещо, което изпълни седловината с черен дим, от който бликнаха злокобни на вид, но иначе безобидни пламъци. Прекосихме ги безпрепятствено. Изкуших се да наредя да преминем в галоп и да кажа на магьосниците да накарат конете да издишват огън и да мятат мълнии от очите си. Удържах се. Исках да влезем триумфално, но не и да изглежда като обявяване на война.

— Това трябва да ги впечатли поне малко — казах аз, докато гледах мъжете да излизат от пламъците и как дори обикновените коне се изправят на задни крака.

— Ако не ги изплаши до смърт, разбира се. Трябва да внимаваш повече колко разкриваш, Знахар — предупреди Господарката.

— Тази сутрин се чувствам смел и невнимателен. — Което може би не беше съвсем на място след пълната ми липса на смелост и невниманието предната нощ. Но тя не зачекна темата.

— Говорят си за нас. — Посочи побитите от двете страни на пътя наблюдателни кули. Намираха се на около триста метра от нас. Нямаше начин да ги заобиколим и трябваше да минем точно в сянката на евентуалната смърт, дебнеща вътре. На върховете им стърчаха хелиографи, които пускаха непрекъснати съобщения един към друг, а вероятно и към града.

— Надявам се да казват нещо мило в стил „Супер! Момчетата се върнаха!“ — Достатъчно близо бяхме, за да виждам мъжете горе. Не изглеждаше да се подготвят за битка. Двама дори бяха седнали на парапета с веещи се във въздуха крака. Друг пък, който реших, че

трябва да е офицерът, се беше навел с единия крак върху парапета и ни оглеждаше спокойно.

— Горедолу така щях да изглеждам и аз, ако подготвях особено гаден капан — измърморих.

— Не всички имат змийските ти представи за съществуване, Знахар.

— Нима? Доста простички и почтени са в сравнение с някои, за които се сецам в момента.

Тя ми хвърли един от някогашните си Бяската-Господарка убийствени погледи.

Едноокия го нямаше, за да се обади, така че го заместих:

— Да, да, змиите вероятно са по-умни от теб, Знахар. Единствената опасност, която специално търсят, е храната им.

Приближавахме едната кула, докато двамата магьосници и Мъргън вече бяха преминали от другата ѝ страна. Вдигнах шапка в приятелски поздрав.

Офицерът се протегна, взе нещо до себе си и го хвърли долу. Падаше точно към мен, затова се пресегнах и го грабнах във въздуха.

— Какъв атлет! Предлагам две от три!

Погледнах плячката си.

Представляваше черна пръчка, дебела около четири сантиметра и дълга към тридесетина. Беше издялана от някакво тежко дърво, изографисана от горе до долу с неразбираеми драскулки.

— Проклет да съм!

— Ще стане, вероятно. Та какво има?

— Офицерски жезъл. Никога преди не съм виждал такъв. Но се споменават навсякъде из Аналите по повод падането на Шам. Това е някакъв тайнствен изгубен град нейде из платото, което току-що прекосихме.

Вдигнах жезъла в повторен поздрав към мъжа горе.

— Отрядът е бил там?

— Там се озовали след напускането на Геа-Ксле. Капитанът така и не намерил сребърната си планина. Вместо това се натъкнал на Шам. За този период Аналите са много объркани. Очевидно народът на Шам бил някаква изгубена раса от бели хора. Оказва се, че три дни след като отрядът попаднал на града, същото направили и прадедите на Смотаняка и Идиота. Нахъсали се по някакъв религиозен повод и се

нахвърлили върху белите дяволи. Първата вълна изтребила почти всичко живо, включително и повечето офицери на отряда, преди да се справим с тях. Тези, които оцелели, потеглили на север, защото от юг ги притискала друга група диваци и им пречела да се върнат тук. Тогава за последно се споменават и жезлите.

Единственото, което тя отговори, беше:

— Те са знаели, че идваме, Знахар.

— Да. — Мистерия. Не обичам мистериите. Но пък беше само една от многото такива, а вероятно повечето така и нямаше да изплуват с корема нагоре, за да ги огледам обстойно.

По пътя след кулите, на около четвърт миля, стояха двама души, които очевидно ни чакаха. Околността беше доста оголена като за място в непосредствена близост до град. Може би почвата беше бедна. На север и юг имаше достатъчно зеленина. Един от двамината подаде на Едноокия старо знаме на отряда. Нямаше съмнение, че е такова, макар да не разпознах нито един от ордените по него. Беше ужасно прокъсано, но това не ме изненада, имайки предвид колко години е оцеляло.

Какво, по дяволите, ставаше?

Едноокия се опита да завърже разговор с тях, но щеше да постигне по-голям успех с някой камък. Те обърнаха конете си и се отправиха към градската порта. Магьосникът ме погледна въпросително и аз му дадох знак да ги последваме.

Отряд от дванадесет души ни посрещна с почести, когато преминахме през портата. Но наоколо нямаше жива душа. Докато се движехме по улиците на града, отвсякъде ни обкръжаваше само тишина, а хората спираха, за да зяпат бледоликите странници. Господарката сигурно привличаше половината от вниманието.

Заслужаваше си го. Изглеждаше зашеметяващо. Много зашеметяващо. Черно и прилепнало облекло определено ѝ подходеше. Просто имаше подходящото тяло, за да си го позволи.

Водачите ни отведоха до казарми и конюшня. Основната сграда беше поддържана, но очевидно отдавна неизползвана. Явно се очакваше да се чувстваме като у дома си. Добре.

Двамцата се стопиха някъде, докато разглеждахме мястото.

— Е, добре де — каза Гоблин, — кога ще докарат танцьорките?

Нямаше танцьорки. Всъщност нямаше почти нищо, освен ако броим очевидното безразличие. Накарах всички да стоят в комплект до края на деня, но не се случи нищо. Поставени на рафта и забравени. На следващата сутрин изпратих двете ни най-нови попълнения, заедно с Едноокия и Хриптящия, с мисията да открият транспорт, който да ни спусне надолу по реката.

— Току-що пусна лисицата да търси ново резе за кокошарника — оплака се Гоблин. — Трябваше да ме оставиш да отида с тях, за да го държа в правия път.

Мускуса избухна в истеричен смях.

Аз също се засмях, но успях да задържа останалото вътре.

— Не си достатъчно кафяв, за да се слееш с тълпата, приятел.

— Оф, по дяволите! Направи ли си труда да погледнеш навън, откак сме дошли? Наоколо е пълно с бели хора, безстрашни водачо.

Хагоп се присъедини към нас.

— Прав е, Знахар. Не е чак пълно, но видях неколцина.

— Откъде, по дяволите, са дошли? — промърморих аз и отидох до вратата. Бляска и Свещаря се отдръпнаха от пътя ми. Стояха наоколо, за да се хвърлят върху всеки, който се опита да нахлуе изненадващо. Излязох навън, облегнах се на варосаната стена и задъвках стрък киселец, растящ между камъните.

Да, момчетата бяха прави. Двама бели — стар мъж и жена на около двадесет и пет точно преминаваха по улицата. Направиха се, че не ме виждат, докато зяпаха всички наоколо.

— Гоблин! Докарай си задника тук.

Той дойде намусен.

— Какво?

— Искам дискретно да погледнеш натам. Виждаш ли стар мъж и по-млада жена?

— Белите ли?

— Да.

— Виждам ги. И какво за тях?

— Срещал ли си ги и преди?

— На моята възраст всеки изглежда сякаш съм го виждал някога. Но ние никога не сме прекосявали тази част на света. Може би просто приличат на някой друг. Жената със сигурност...

— Хмм. При мен е обратното. Нещо в начина, по който се движи мъжът, бие тревога...

Гоблин също си откъсна киселец. Докато го гледах, двойката изчезна. За сметка на това към нас приближаваха трима черни, които с вида си просто крещяха „неприятност“.

— Богове! Не знаех, че ги правят *толкова* големи.

Магьосникът измърмори нещо, гледайки през триото. Наклони глава, сякаш има проблеми със слуха.

Тримата гиганти стигнаха до нас и спряха. Единият заговори, но аз не вдявах и думичка.

— Не зацепвам, приятелче. Пробвай нещо друго.

Така и направи. И от тоя език не схванах нищо. Той сви рамене и заговори нещо с приятелчетата си. Единият от тях опита с цъкащия език.

— Пак губите.

Най-едрият започна да беснее, а останалите заломотиха несвързано. Гоблин се изниза без дори едно „сбогом, Знахар“. Успях само да мерна гърба му, докато набираше скорост в пасажа между сградите.

Междувременно новите ми дружки очевидно решиха, че или съм ням, или много тъп. Започнаха да ми викат бавно. Кое то от своя страна докара Блясъка, Свещаря и още неколцина. Тримата бабаити проведоха още едно вътрешно събрание и решиха да се ометат.

— За какво беше всичко това? — попита Хагоп.

— Идея нямам.

Гоблин се върна с голямата самодоволна усмивка на крастава жаба.

— В недоумение съм — казах аз. — Мислех си, че ще ми отнеме седмица, докато обиколя местните затвори, продавайки душата си, за да те изкопая оттам.

Той си навлече гримаса на дълбоко наранена невинност и изписка:

— Стори ми се, че забелязах гаджето ти да се измъква. Просто отидох да проверя.

— Съдейки по задоволството ти, очевидно си я видял.

— Определено. Как се среща с твоя старец и приятелката му.

— О, така ли? Нека влезем вътре да помислим.

Проверих наоколо, просто за да се убедя, че на дребния магьосник не му се привиждат разни работи. Господарката определено липсваше.

Какво, по дяволите?

Едноокия и отряда му пристигнаха в късния следобед. Черният магьосник се подсмиваше като котарак с пера по муцуната. Смотаняка и Идиота стискаха двете дръжки на голям затворен кош. Хриптящия си кашляше и дъвчеше гадния си наркотик. На лицето му беше изписана усмивка, която ясно казваше, че наоколо се мъти някоя особено голяма пакост и той вероятно има сериозно участие в нея.

Гоблин скочи от мястото, където дремеше и се развика още преди Едноокия да е казал каквото и да било.

— Изчезни моментално обратно през тая врата и си вземи онова нещо, каквото и да е, лешояд такъв! Преди да съм превърнал паяжината, която пласираш за мозък, в гнездо на торни бръмбари!

Едноокия дори не го погледна.

— Виж това, Знахар. Няма да повярваш какво намерих.

Момчетата поставиха коша на земята и вдигнаха капака.

— Вероятно няма, да — съгласих се аз. Промъкнах се предпазливо до коша, очаквайки кълбо кобри или нещо от сорта. Вместо това се изправих очи в очи с мъничък двойник на Гоблин. Или може би е по-правилно да се каже един „полуръстов“ Гоблин, защото той самият е твърде мъничък.

— Какво, по дяволите, е това? Откъде се е пръкнало?

Едноокия изгледа другия магьосник.

— И аз това питам вече от години — каза той с най-голямата „Пипнах те!“ усмивка, която някога съм виждал.

Гоблин виеше като разгонен леопард и жестикулираше истерично. Пръстите му издираха огнени резки във въздуха.

Този път и аз не му обърнах внимание.

— И какво е това?

— Имп, Знахар. Откровен, истински имп. Не можеш ли да познаеш имп, като го видиш?

— Не. И откъде е дошъл? — Не бях убеден, че държа да науча, познавайки Едноокия.

— Надолу по реката попаднахме на няколко магазинчета във външния пазар, които предлагат всякакви джунджурии за магьосници, гадатели, спиритуалисти и тем подобни. И в едно невзрачно дюкянче, което едвам се подаваше от пода, стоеше тоя младеж и просто плачеше да си го отведеш вкъщи. Не можах да се сдържа. Кажй здрасти на Капитана, Жабешко лице.

— Здрасти на Капитана, Жабешко лице — изчурулика импът. След това се изкикоти точно като Гоблин, но с по-висок глас.

— Изскачай оттам, приятелче — нареди Едноокия.

Импът излетя от коша като изстрелян. Магьосникът се засмя и го хвана за крака. Гадинката увисна с главата надолу като парцалена кукла. После хвърли един поглед на Гоблин, който определено беше пред апопектичен пристъп и до такава степен вбесен, че дори не успяваше да продължи с магията, която беше започнал.

Едноокия пусна импа. Съществото се преобърна и падна на краката си, след това се защура наоколо и накрая вдигна очи към Гоблин. Изглеждаше като младо копеле, получило провидение свише кой е баща му. Обърна се рязко и се върна при черния магьосник.

— Мисля, че ще ми хареса с вас, момчета.

Сграбчих Едноокия за яката и го вдигнах от пода.

— А какво стана с проклетата лодка? — Поразтърсих го. — Пратих ви навън, за да наемете шибана лодка, не да купувате говорещи твари.

Да, един от онези трисекундни изблици на ярост, които ми се случват твърде рядко, но пък са достатъчно бурни, за да се проявя като пълен задник. На баща ми често му се случваше. Когато бях по-малък, гледах да се крия под масата, докато отминат.

Поставих Едноокия обратно на пода. Определено го бях стреснал.

— Намерих лодка. Потегля вдругиден след изгрев. Не успях да уредя частно пътуване, защото не можехме да си позволим нищо, което да е достатъчно голямо, за да пренесе всички ни плюс конете и каретите, ако ще сме единственият му товар. Накрая сключих сделка.

Импът Жабешко лице се криеше зад Хриптящия, стиснал крака му и надничайки като уплашено дете. При все това ми се струваше, че ни се подиграва.

— Добре, съжалявам, че избухнах. Кажй ми за тая сделка.

— Върши ни работа само до така наречения Трети Водопад. Място, което се намира на осемстотин и шейсет мили надолу и лодките не могат да минат през него. Следват осем мили път по суша, след което трябва да наемем нова лодка.

— Без съмнение до Втория Водопад.

— Аха. Така или иначе първият превоз ще ни е безплатен, плюс храна и подслон, ако ги охраняваме.

— О, стражи. И за какво са им стражи? При това толкова много?

— Пирати.

— Ясно. Тоест щяхме да се бием дори и да си плащаме.

— Вероятно.

— Огледа ли добре коритото? Може ли да се защитава?

— Да. За няколко дни ще го превърнем в плаваща крепост. Най-голямата шибана баржа, която някога съм виждал.

В главата ми зазвъняха звънци.

— Ще я огледаме пак сутринта. Всички. Звучи твърде добре, за да е истина, което вероятно значи, че не е.

— И аз така реших. Това беше и една от причините да купя Жабешкото лице. Мога да го пратя да се промъкне и да огледа. — Той се изхили и хвърли поглед към Гоблин, който се беше свил в ъгъла — без съмнение, за да планира ужасяващото си възмездие. — А и с Жабока наоколо не се налага да хабим пари по водачи и преводачи. Той може да върши цялата работа сам.

— Нима? — вдигнах вежди.

— Точно така. Виждаш ли, и аз правя по нещо полезно от време на време.

— Заплашително, да... И казваш, че импът е готов?

— Колкото изобщо може да бъде.

— Елате навън да поговорим насаме. Имам десетина задачи за него.

18. БАРЖАТА

Заведох групичката до брега още преди слънцето да се е подало иззад хълмовете отвъд реката. Градът още дремеше, като се изключат рехавите групички хора, насочили се в нашата посока. С приближаването ни към реката ставаше все по-зле. А брегът изглеждаше като разбунен кошер.

Имаше и гарвани.

— Явно са се занимавали цяла нощ — казах аз. — Коя е нашата, Едноок?

— Онази голямата ей там.

Насочих се в указаната посока. Баржата определено беше чудовищна. Гигантска дървена обувка, пригодена да се движи основно по течението. Пътуването по тромава река като тази щеше да е бавно.

— Изглежда нова.

Оказахме се насред остров от тишина и вперени погледи. Опитах се да разчета израженията на работниците, които подминавахме. Не видях кой знае какво освен леко притеснение. Забелязах обаче няколко въоръжени мъже с пропорциите на ония, които ме посетиха вчера, товарещи стоките на някои от по-малките баржи. Позагледах и хамалите, сновящи по нашия кораб.

— И за какво е дървото?

— Моя идея — отвърна Едноокия. — За да построим укрепления. Единствената им защита срещу нападение със стрели беше брезентово покривало. Изненадан съм обаче, че ме послушаха и си направиха труда да похарчат пари за това. Може да са приели и останалите ми предложения. Ако е така, ще сме наред.

— Не бих бил изненадан. — Вече бях сигурен, че пристигането ни не просто е било очаквано, но и вместено в плановете на цял един град. Пиратското нашествие вероятно бе повече от дребен проблем. И тези симпатяги искаха да го премажат с удар, използвайки група лесно прежалими авантюристи.

Не ми стана ясно защо са решили, че трябва да разиграват представление. В крайна сметка това ни е работата. А и ни беше на път.

Може би така работи обществото. Вероятно просто не може да повярва на истината.

С помощта на Жабешко лице ни отне по-малко от шест минути да се оправим с капитана на баржата и сбирщината важни клечки с него. Успях да се преборя и за доста солидно възнаграждение отгоре на безплатното пътуване.

— Хващаме се за работа веднага след като видим парите — казах им. И ето. Появиха се почти магически.

— Можеше и за повече да ги изстискаш — каза Едноокия.

— Отчаяни са — съгласих се. — Трябва да е нещо, което се налага да преодолеят на всяка цена. Да се захващаме за работа.

— Не искаш ли да знаеш какво?

— Няма голямо значение. Така и така отиваме.

— Вероятно. Но ще накарам Жабешкото лице да поразгледа наоколо.

— Както искаш. — Обходих главната палуба. Мускуса и Хагоп се мотаеха с мен. Обсъждахме как да подобрим защитата на коритото. — Трябва да добием по-ясна представа срещу какво се изправяме. Да сме готови за пиратските тактики. Например можем да сложим катапулти зад щитовете — за случай на атака с малки лодки.

Спрях покрай парапета откъм кея. Очевидно някакъв конвой щеше да следва нашата баржа, която също толкова очевидно беше създадена, за да проправи път. Никога не биха могли да я върнат обратно по реката. Греблата ѝ стигаха само колкото да се движи в правилната посока.

Над хаоса се носеха гарвани. Игнорирах ги. Започвах да си мисля, че просто съм вманиачен.

Тогава забелязах малко островче празнина до стената на един склад. Хората избягваха мястото, без да се усещат. Сред сенките тъмнееше някаква смътна фигура. Гарваните кръжаха нагоре-надолу около нея.

Имах чувството, че някой ме гледа. *Беше ли наистина всичко в главата ми?* Никой друг не забелязваше проклетите гарвани.

— Крайно време е да разбере какво става. Едноок! Трябва ми любимецът ти.

Казах на Жабешко лице да хвъркне и да хвърли един поглед. Той отиде. След около минута се върна, гледайки ме странно.

— Какво се очакваше да видя, Капитане?

— А какво видя?

— Нищо.

Обърнах се натам. Сега и аз съзирах „нищо“. Но после мернах тримата катили, които вчера се опитваха да ме заговорят. Този път ги придружаваше и тълпа братовчеди, мотаещи се наоколо. Наблюдавах нашата баржа. Предположих, че още се интересуват от нас.

— Имам преводаческа задача за теб, изтърсак.

Най-големият от тях се казваше Могаба. Той и приятелчетата му желаели да се запишат в отряда. Добави, че имало още като него, ако съм ги искал. След това се позова на някакво свое право. Обяви, че всички чернилки, които виждам наоколо, са наследници на мъжете от Черния отряд, служили в Геа-Ксле навремето. Наричали се Нар — военната каста на града. Останах с впечатлението, че за тях съм нещо свещено. *Капитана* — едва ли не някакъв полубог.

— Какво мислиш? — попитах Едноокия.

— Подобни момчета ще са ни от полза. Виж ги само. Чудовища. Вземи ги всичките, ако са сериозни.

— Жабешко лице може ли да разбере?

— Естествено.

Той инструктира импа и го прати на разузнаване.

— Знахар.

Подскочих. Не бях усетил приближаването на черния магьосник.

— Какво?

— Тези Нар наистина са страшни. Кажу ми, Жабешко лице.

Импът заприказва с онзи Гоблинов фалцет.

Нар наистина били наследници на предшествениците ни. Те оформили своя отделна каста — войнски култ, създаден около легендите, които Черния отряд оставил след себе си. Пазели собствени

Анали и спазвали древните традиции по-добре от нас. След това Жабешкото лице ми снесе истинския шедьовър.

Някакъв човек, наречен Елдрон Гадателя, известен местен магьосник, предсказал идването ни още преди месеци, някъде по времето, когато пресичахме странните кафяви хълмове на път за Д'лок-Алок. Нар (дума, означаваща „черно“) започнали поредица от изпитания, за да изберат най-добрия на всеки сто, който да се присъедини отново към древното братство и да отиде на поклонението в Катовар. Ако ние искаме да ги вземем.

Елдрон Гадателя явно бе отгатнал и мисията ни.

Не обичам, когато се случват неща, които не са ми ясни. Ясно?

Могаба бил избран за командир на делегацията по правото му на шампион на кастата.

Докато Нар се подготвяли за пристигането ни, господарите и търговците в града започнали да мислят как да ни използват за пробиването на непреодолимата през последните години пиратска блокада.

Голямата надежда от север, това сме ние.

— Не знам какво да кажа — погледнах към Едноокия.

— Нека тогава аз ти споделя нещо, Знахар. Не можеш да откажеш на тия момчета.

Нямах и намерение. Пиратите, за които никой не споменаваше кой знае какво, ми звучаха все по-гадно. Без някой да го е казал директно, аз започвах да си мисля, че разполагат с някаква мощна магия за в случай, че нещата излязат от контрол.

— И защо не?

— Те са сериозни. Религиозно сериозни. Ще направят нещо болно — например да се хвърлят на мечовете си, защото Капитанът ги е сметнал за недостойни да се присъединят към отряда.

— Стига де.

— Сериозен съм. При тях всичко е на религиозна основа. Ти винаги говориш за старите обичаи. Когато знамето е било наше божество и така нататък. Е, те са отишли в обратна посока на тази, която сме поели ние. Отрядът, потеглил на север, се превърна в обикновена сбирщина главорези. Децата, които са изоставили тук, са ги обожествили.

— Страшничко...

— По-добре повярвай, така е.

— Скоро ще се разочароват от нас. Аз съм единственият оцелял, който взема традициите насериозно.

— Бабината ти трънкина, Знахар. Да се вманиачаваш по външния вид и да биеш барабана за старите дни далеч не е всичко. Трябва да намеря малкия кретен Гоблин и да видя дали може да спре да се мръщи достатъчно дълго, за да измислим как ще го направим този номер. По дяволите! Пиратите знаят всичко, което става тук. Може пък репутацията ни да ги накара да ни оставят да преминем.

— Мислиш ли? — Звучеше ми като добра идея.

— Не. Жабешко лице! Ела тук. Ох, държи се точно като малко дете. Жабок, искам да стоиш плътно залепен за Знахаря. Ще правиш каквото ти нареди, все едно, че съм аз. Ясно? Ако не ме слушаш, ще те напляскам.

Въпреки всичките си качества, импът имаше акъл на петгодишен. С присъщата за съответната възраст способност да се съсредоточава. Каза на Едноокия, че ще слуша и ще ми помага, но не очаквах да е особено лесно.

Слязох на кея и приех тридесет и двете нови попълнения в нашето скромно братство. Могаба беше толкова щастлив, че очаквах да ме прегърне.

Адски впечатляващи тридесет и двама мъже, всеки от които огромен, но пъргав и бърз като котка. Ако наистина бяха просто нечистокръвните синове на преминалия някога Черен отряд, как ли трябваше да са изглеждали нашите предци?

Веднага след като ги заклев Могаба ме попита дали може братята му да пазят останалите лодки. За да разкажат после на децата си, че са последвали поклонението до Третия Водопад.

— Разбира се. Защо не?

От Могаба и хората му ми се виеше свят. За пръв път откак ме бяха набутали с длъжността, наистина се *чувствах* като Капитан.

Новобранците се разпръснаха, за да си приберат багажа и да споделят добрата новина. Забелязах, че собственикът на баржата ни наблюдава от палубата. Усмиваше се широко.

За него и сбирщината му нещата се подреждаха чудесно. Мислех си, че са ни хванали за косата и са ни сложили юзди.

— Хей, Знахар. Блудното ти гадже се завръща.

— И ти ли, Жабок? Може би трябва да те хвърля в реката. — Ако успееш, разбира се. Импът имаше и енергията на петгодишно хлапе.

Забелязах я по вълнението, което предизвикваше. Или липсата му. Откъдето минеше, мъжете спираха работа и започваха да въздишат и да клатят глави с копнеж. И през ум не им мина да подсвиркват, подвикват или да пускат грубиянски коментарчета.

Огледах се наоколо и си харесах жертва:

— Мъргън!

Той се обърна.

— Какво искаш?

— Когато Господарката дойде дотук, ѝ покажи нейната каюта. Съседната стая е за гостите ѝ.

— Но аз мислех...

— Не си прави труда. Просто действай.

След това се изпарих. Още не бях готов за неизбежната битка.

19. РЕКАТА

Нощ по реката. Луната хвърля светли бразди по тъмното огледало на водата. На моменти почти свръхестествено спокойствие, а после какофония като фестивал в самия Ад: ръмжене на крокодили, крякане на петдесетина вида жаби, рев и гракане на птици, сумтене на носорози... и само боговете знаят още какво.

А да, и бръмчащи насекоми. Проклетите буболечки бяха почти толкова гадни, колкото в джунглата. А в мочурливите земи на юг вероятно щеше да стане и по-зле. Твърдеше се, че реката се движи бавно през блато, широко между десет и осемдесет мили и дълго около триста. Тук западният бряг все още изглеждаше обитаван. Източният — почти див. А хората, които ни наблюдаваха от малки лодки в устията на тресавища и поточета, ми се струваха по-зле поддържани дори от земята наоколо.

Казаха ми, че тъй като живеели в сянката на града, били безобидни. Когато нахлували с бойни викове, обикновено било, за да „наловят“ крокодилски кожи и наметала от папагалски пера. Следвайки някакъв моментен импулс, си купих една от въпросните пелерини — най-голямата и най-просташки шарената, която видях. Тежеше поне тридесет кила. С нея имах вид на същински свиреп вожд.

Могаба инспектира наметалото и го обяви за мъдра придобивка. Каза, че то ще отблъсква стрели по-добре от броня.

Някои Нар си купиха кожи, за да подсилят щитовете си.

На Гоблин му стана нещо и си взе две запазени крокодилски глави. Едната беше толкова огромна, че изглеждаше като драконова. И докато аз разсъждавах над нощната река, гарваните и други такива романтични неща, той монтираше чудовищната си покупка на носа на кораба. Подозирах, че крие нещо по-мощно в ръкава си.

Дойде при мен с по-малката глава.

— Искам да те стъквим да я носиш.

— Искаш какво?

— Да я носиш. И когато пиратите нападнат, ще се втурнеш насреща им с пернатото си наметало, бълвайки огън като някой митичен звяр.

— Разкошен номер. Харесва ми. Всъщност е просто прекрасен. Я дай сега да видим дали няма да можем да я сложим на някой здравеняк като Кофата.

— Ама...

— Нали не си въобразяваш, че аз ще стоя там изтъпанен на показ за всички стрелци, нали?

— Ще разполагаш с достатъчно защита от мен и Едноокия.

— Нима? Значи молитвите ми са дали резултат най-накрая? Години наред не съм искал нищо друго от вас двамата. „Опазете ме, о свещени отци на отряда!“ — плаках хиляди пъти. Да, десетки хиляди пъти молих...

Той ме прекъсна със злобно изцвърчаване, после смени темата:

— Онези момчета, които гаджето ти докара...

— Следващият умник, който нарече Господарката мое гадже, ще сложи седло на крокодил и ще провери лично дали стават за яздене. Ясно ли е?

— Да. Ясно е, че чувствата ти са наранени, защото реалността те е догонила.

Успях да си задържа устата затворена, но бях на косъм.

— Тия двамата са лоши новини, Знахар — прошепна с онзи бездиханен шепот, който използваме, когато се промъкваме отвъд вражеските постови. — Нещо много сериозно се готви в тяхната каюта.

Опитваше се да бъде полезен. Откак Жабешко лице се появи, той остана в сянка. Затова не му казах, че вече проучвам какво наистина става там и обмислям варианти за действие.

Над водата подскочи някаква риба, вероятно за да избяга от хищник. И за усилието си беше възнаградена — някаква нощна птица я сграбчи в ноктите си и отлетя.

Изсумтях. Да му кажа ли какво знаех и колко още подозирах? Или трябваше да продължа да се правя на тъп, докато чакам изгоден момент? Да се поддържа мистиката сега беше важно, когато отрядът отново се разраства. Трябваше да продължа още известно време.

Старите момчета не бива да заподозрат колко циничен и прагматичен подход към водачеството съм запланувал.

Слушах, докато Гоблин ми снасяше всичките си предположения, подозрения и „факти“. Малко от казаното ме изненада. Това, което все пак не знаех, само допълни картината, разкрила се и без друго в главата ми.

— Мисля, че дойде времето да създадеш шедьовъра на живота си, Гоблин — казах му накрая. — Нещо директно и мощно, което можеш да освободиш за секунди.

На това той пусна известната си Гоблинска усмивка.

— Доста съм те изпреварил, Знахар. Заформил съм някои номерца, които наистина ще направят шоу, когато ги задействам.

— Чудесно. — Подозирах, че някъде по трасето и Едноокия го чака изненада.

Пътешествието до Третия Водопад отнема минимум две седмици, защото течението е не по-бързо от бавен човешки ход. В комбинация с пиратската заплаха, пътуването можеше да продължи и вечно.

Към края на четвъртия ден бяхме укрепили баржата до възможния максимум. Дървени щитове предпазваха главната палуба. Долните им краища продължаваха под нивото на водата, за да направят превземането ни на абордаж от лодки почти невъзможно. Между тях нямаше достатъчно голяма пролука да се промъкне каквото и да било. Момчетата поставиха по четири катапулта от всяка страна на палубата. Благодарение на предвидливостта на Едноокия имахме и запалителни бомби, които складирахме в добре защитени гнезда. Тримата братя от Берил ни построиха делфин — тежест във формата на риба, закачена на дълга верига. Идеята е да се мята от летва и да пробива дъната на лодки. Моята любима машинка обаче беше измайсторена от Търпеливия — бивш пазач на кервани.

Малък трамплин, изпрацащ рояк от отровни стрелички. Само леко одраскване и отровата причиняваше пълна парализа. Единственият недостатък на машината беше, че не може да се движи. Трябваше целта сама да влезе в обсег.

Когато приготовленията приключиха, реших да почерпя всички с любимите си дразнителни от времето, когато бях не водач, а прост войник. Учения и тренировки. И интензивно овладяване на езици. Накарах Едноокия и любимеца му да се поизпотят, докато наложат поне едно общо наречие на мъжете в отряда. Имаше много мърморене. Само Нар бяха благосклонно впечатлени.

Господарката не се появи. Ако не знаех какво е положението, бих си помислил, че изобщо не съществува.

Навлязохме в мочурищата рано на шестата утрин. Всички бяхме в бойна готовност.

В продължение на още два дни нямаше и следа от пирати. Когато най-сетне се появиха, бяхме получили достатъчно предупреждения от Едноокия и Гоблин.

Минавахме през място, където ниските кипариси задръстваха пътя. Нападателят изскочиха иззад завоя в двадесетина гребни лодки. Успях да прицеля само два катапулта, а те потопиха една-единствена лодка. Стрелите, изпратени от мъжете на палубата, също не направиха кой знае какво. Лодките бяха укрепени и покрити с крокодилска кожа.

Прихванаха ни от едната страна. Куките, закрепени на дълги вериги, бяха лесно захванати за горния край на щитовете. Пиратите се закатериха по стените на кораба.

Точно там, където ги исках.

Щитовете бяха покрити с малки отвори. Хората на Могаба промушваха мечовете си през тях и ги забиваха в краката на стоящите отвън. Тези, които все пак достигнаха върха, трябваше да балансират на десетсантиметров дървен парапет, преди да скочат на палубата.

Приличаше на стрелба по пуйки. Никой не оцеля достатъчно дълго, за да се приземи на палубата.

На Гоблин и Едноокия не им се наложи дори да вдигат пръст. Забавляваха се да мятат бомби. Пиратите не се бяха сблъскали с подобно нещо досега. Разбягаха се по-бързо, отколкото ако момчетата не се бяха намесили.

Мисля, че загубиха петдесетина или шестдесетина мъже. Никак малко, но можеше да се иска и повече. А и търговците от Геа-Ксле разчитаха на нас да ги прекършим завинаги.

Когато пиратите изчезнаха, капитанът изникна от нищото като призрак. Нито той, нито екипажът му се мернаха наоколо по време на битката. Бяхме се носили свободно, тласкани само от капризите на теченията.

По същото време случайно се появи и Жабока. Използвах го, за да прекарам капитана през деветте кръга на ада. Яростта ми успя да изтъпи остротата на оплакванията му, че сме оставили толкова пирати да избягат.

— Сега ще трябва да се биете пак. И следващия път ще знаят какво да очакват.

— Доколкото съм чувал, първата атака е само за проверка. Какво, по дяволите, става там? — Реката беше разпенена — имаше нещо под повърхността. Чуваше се блъскане в дъното на баржата.

— Игли — потрепери капитанът. Жабешко лице също изглеждаше притеснен. — Риба, дълга колкото ръката ти. Привлича ги кръвта във водата. Когато са повече, полудяват и нападат всичко, което им се изпречи. Могат да погълнат хипопотам заедно с костите за минута.

— Така ли?

Реката подивяваше все повече и повече. Мъртвите пирати, както и ранените, които не бяха успели да се качат на лодките, изчезнаха. Горящите и счупени корита също потънаха в малките водовъртежи. Явно Иглите бяха направили героичен опит да погълнат и тях. Когато бях сигурен, че следващия път екипажът сам ще се бори за спасението си, отидох на съвещание с питомните си магьосници.

Втората атака дойде посред нощ. Този път мръсниците бяха сериозни.

По-ранният им сблъсък с нас ги бе убедил, че взимане на пленници няма да има.

Естествено, бяхме предупредени. Гоблин и Едноокия си вършеха работата.

Отново се намирахме в тесен проход и този път пиратите бяха поставили барикада, за да ни задържат. Прецаках ги, като накарах Гоблин да пусне котви, веднага щом разбрахме за нея. Спряхме на около двеста стъпки от капана и зачакахме.

— Гоблин? Едноок? По местата си ли сте? — Имахме подръка някои изненади.

— Готови сме, мамче.

— Клетус. Делфина приготвен ли е?

— Да, сър.

Досега не бяхме използвали тази машинарийка.

— Мускус. Не чувам проклетата помпа. Какво, по дяволите, става там отзад?

— Търся момчетата от екипажа, Знахар.

Чудесно. Искаха пак да се покрият, така ли? Мислеха си, че ще откупят смешните си животи от пиратите, като просто не се съпротивляват?

— Мъргън, изкопай капитана от дупката, в която се е наврял. — А аз знаех къде е. — Искam го тук. Едноок, трябва ми Жабока.

— Веднага щом се върне от разузнаване.

Жабешко лице се появи пръв. Точно ми казваше, че всеки възрастен мъж в блатото ни чака зад барикадата, когато Мъргън довлече хленчещия капитан. Докато първите пиратски стрели се спускаха от небето, казах:

— Обясни му, че ще отлети през борда, ако хората му не са си по местата до две минути. И че ще продължа да хвърлям още от екипажа след него, докато работата не тръгне. — Говорех сериозно.

Съобщението се разнесе из кораба. Още докато с Мъргън обсъждахме колко надалеч заедно можем да хвърлим голям мъж, чухме скърцането на помпите.

Стрелите започнаха да падат. Не бяха добре насочени, но и целта им бе просто да си държим главите ниско.

Последваха викове и проклетия, защото Гоблин пусна в действие една от любимите си хитринки от времето на Бялата Роза — магия, която подлудяваше всяко насекомо в дадена област и го караше да се хвърли върху най-близкия човек.

Крясъците и шумотевницата утихнаха бързо. Тестът бе проведен и имахме отговор — пиратите разполагаха с някой, достатъчно силен, за да спира дребни гадости като тази.

Едноокия трябваше да локализира магьосника, за да могат после двамата с Гоблин да опънат кожата му на някой кипарис.

Дъждът от стрели спря. И говорейки за дявола, в този момент се появи и черният магьосник.

— Имаме проблем, Знахар. Онова момче там е тежка категория. Не знам какво можем да сторим срещу него.

— Каквото можете. Намерете слабото му място. Направи ли ти впечатление, че стрелите спряха?

Шумотевицата бе достатъчна, за да прикрие пляска на гребла.

— Разбрах. — Едноокия се втурна към мястото си. Лъч розова светлина се понесе нагоре. Аз наместих по-добре крокодилската глава, която Гоблин ми сложи. Беше време за шоу.

Представлението е половината битка.

Розовата светлина бързо се разрасна и озари реката.

Към нас се прокрадваха около четиридесет лодки. Бяха разгърнали крокодилските кожи с надеждата, че ще се опазят от огнените бомби.

Междувременно аз блестях и бълвах огън. Бас ловя, че от тяхната позиция съм представлявал страшна гледка.

Най-близките корита се носеха на десетина крачки от нас. Видях подвижните стълби и се ухилих доволно под крокодилските зъби. Бях се оказал прав.

Разперих ръце, после ги свалих.

Една-единствена бомба полетя надолу, за да се взриви в някоя от лодките.

— Стига сте помпали, проклети идиоти! — изкрещях аз.

Бомбата не пожела да избухне.

Повторих си номера.

Втория път имахме късмет. Пламна огън. За броени секунди цялата река беше покрита от пламъци, с изключение на тясна ивица около нашия кораб.

Капанът се оказа едва ли не твърде добър. Огънят изсмука почти всичкия въздух и нагорещи до такава степен останалата част, че беше непоносимо. Но пламъците не продължиха дълго благодарение на нищожния ентузиазъм на изпомпващите маслото.

По-малко от половината нападатели бяха погълнати от пламъците, но оцелелите нямаха желание за битка. Особено след като делфинът и катапултите започнаха да раздробяват лодките им на малки

парченца. Разпръснаха се в търсене на прикритие. Бавно. Болезнено бавно. Катапултите и стрелците ги ужилиха много жестоко.

Силен и ужасяващ рев се разнесе откъм барикадата. Трябваше им известно време, за да се вбесят истински.

Дрънчене, трополене и плясък на гребла обявиха втората вълна.

Тези също не ме притесняваха. Третото нападение щеше да е трудното, ако не се откажеха преди това. Третата вълна и онова неизвестно количество хора, които Едноокия бе открил, ме притесняваха.

Лодките се намираха на стотина крачки от нас, когато Гоблин даде сигнал. Беше събрал огромно количество Игли — хиляди неразбиращи рибоци точно под нападателите.

Водещата лодка се приближи достатъчно и аз се разтанцувах.

Делфинът се спусна и разби широко корито, пригодено за блатни условия. Всички останали машини също се задействаха. Полетяха копия и бомби.

Целта ни беше да набутаме няколко ранени пирата във водата при Иглите.

Натирихме няколко ранени пирата във водата при Иглите.

И реката подивя.

Половината лодки представлява просто кожи, опънати върху дървени рамки. Те не можеха да устоят на атаката на рибите. Дървените корита издържаха по-дълго, но само най-тежките понесоха повече от няколко последователни атаки. И дори те ставаха жертви на паникьосаните мъже в тях.

Най-хитрите и бързи пирати се засилиха към баржата. Ако успееха да се качат на борда и да завземат съда... Точно тази възможност исках да видят.

Носеха си стълби с дъски в единия край. Ако ги заклецеха във върховете на щитовете, дървото щеше да предпазва краката им от промушващите се през дупките ножове на Нар. Само дето аз бях накарал Нар да застопорят ножове и остри парчета дърво в процепите между дъските.

Така обаче стана по-трудно да се заклецят стълбите. Клетус и братята му потрошиха няколко лодки, преди пиратите да се усетят колко хубави ръкохватки са всъщност бодлите по обшивката на кораба ни.

Нар бяха инструктирани да не ги закачат, докато не правят нищо друго освен да си висят долу. Тяхното присъствие обезкуражаваше братята, братовчедите и бащите им в стрелба откъм барикадите.

Отне известно време, но накрая тишината отново завзе нощта, а реката пак стана неподвижна.

Останките се носеха наоколо и се събираха на купчини около гика на кораба. Моите хора спряха заниманията си за кратка почивка. Едноокия прибра розовите светлини от небесата. Двамата с Гоблин, Жабешко лице, водачите ми на отряди, Могаба и — О, богове! — капитанът на баржата се приближиха към мен за кратък разбор на събитията. Капитанът предложи да вдигнем котва и да обръщаме.

— От колко време сме тук? — попитах аз.

— Два часа — отвърна Гоблин.

— Ще оставим замалко нещата така. — Предполагаше се, че останалата част от конвоя ще изостане с осем часа, като теорията беше, че ако ни догонеха, когато пиратите са ни надвили, ще ги заварят твърде изтощени, за да се съпротивляват, и ще ги избият. — Едноок. Какво става с магьосника зад барикадата?

Той не звучеше твърде добре:

— Може би сме в опасност, Знахар. Той е дори по-силен, отколкото предположихме в началото.

— Опита ли се да го хванеш?

— Два пъти. Не мисля, че дори е забелязал.

— Ако е толкова мощен, защо се покрива, вместо да ни помете?

— Нямаме представа.

— Да поемем ли инициативата? Да му оставим стръв и да го изчакаме да я клъвне?

— А защо просто не разбием барикадата и не си продължим по пътя? — попита Мъргън. — Изтребихме достатъчно от тях, за да оставим блатото в траур за цяла година напред.

— Защото няма да ни пуснат, ето защо. Не биха могли. Едноок. Можеш ли да намериш магьосника?

— Да. Но защо ми е? Съгласен съм с хлапето. Нека разбием блокадата. Може пък да ни изненадат и да ни пуснат.

— О, ще ни изненадат, бъди сигурен. За какво мислиш, че изобщо са сложили блокада, глупчо? И защо, смяташ, спрях кораба тук? Можеш ли да набуташ някое от лилавите си кълба в косата му?

— Ако ми се наложи. За около половин минута.

— Налага се. Когато ти кажа. — Опитвах се да намеря необичайни начини за излизане от ситуацията и май бях напилал един. Исках да си направя един интересен, макар и потенциално смъртоносен експеримент. — Хагоп. Двата с Мускуса натрупайте катапултите около източната страна. Намалете напрежението с четиридесет процента, за да могат да хвърлят бомби, без да ги взривяват във въздуха. — С помощта на Жабока казах на Могаба, че искам стрелците му на покрива на капитанската кабина. — Когато Едноокия напипа целта ни, половината стрели трябва да летят във висока дъга, а останалите — по права линия. И бомби, сякаш искаме да изгорим блатото до дъно.

Един от пиратите изкрещя отчаяно, изпусна се от щитовете и падна във водата. Кротък метеж под повърхността ни показа, че Иглите си знаят интересите и са се позастояли в околността.

— Да се захващаме.

Гоблин изчака, докато останалите се разпръснат, след това се въртна към мен.

— Мисля, че разбирам какво искаш да направиш, Знахар. Надявам се да не съжالياваш.

— Надяваш се? Ако прецакам нещата, всички сме трупове.

Дадох заповедта. Далекомерът на Едноокия се понесе по водата. В мига, когато светлината намери целта си, всички се впуснаха в действие.

За момент си помислих, че сме спипали копелето.

Господарката изневиделица се материализира на палубата. Махнах крокодилската си глава.

— Страхотно шоу, а? Дори кипарисите и мъхът горят, ако бъдат достатъчно щедро подкупени.

— Какво си въобразяваш, че правиш?

— Най-накрая благоволяваш да се явиш на дежурство, войнико?

Лявата й буза потрепери. В крайна сметка тактиката ми не целеше вражеския магьосник.

Една стрела избръмча между нас, на сантиметри между носовете ни. Господарката подскочи.

В този момент пиратите, висящи по парапета, най-сетне решиха да се пробват с изкачване нагоре и над палубата. Половин дузината, неизтребени от стрелците, успяха просто да се набучат на таралежа от копия, който ги чакаше там.

— Мисля, че се постарях да има само един начин да ни хванат. — Предоставих ѝ момент да осмисли казаното. — Разполагат с магьосник, който е тежка артилерия. До момента се покриваше. Току-що му показах, че знам къде е и че ще се опитам да го пипна, ако мога.

— Не знаеш какво правиш, Знахар.

— Грешка. Знам *точно* какво правя.

Тя изплю нещо, което със запушени уши можех да приема за неверие, след което отпраши нанякъде.

— Жабок! — извиках аз.

Той се появи.

— По-добре си сложи пак крокодилската шапка, шефе. Магията няма да държи стрелите на разстояние, ако не го направиш. — Докато говореше, една тъкмо прелетя на сантиметри от нас.

Аз го хванах за главата.

— Направи ли с багажа ѝ това, което те накарах?

— За всичко съм се погрижил, шефе. Натиках го на място, което не е *това* място. След момент ще започнат да вият.

Огньовете сред кипарисите изчезнаха като духнати свещи. Няколко от пламъчетата на Едноокия просто се разнесоха в нищото. Нощта започна да се изпълва с плашещото и потискащо усещане за нечие присъствие.

Единствената останала светлина беше тази, която светеше около мен и крокодилската глава на кърмата.

Господарката дойде тичешком.

— Знахар! Какво си направил?

— Казах ти, че знам какво правя.

— Но...

— Всичките ти малки играчки от Кулата ги няма, а? Наречи го интуиция, любов моя. Достигане до заключение от неадекватна и недостатъчна информация. Макар че може би имах полза от това, че познавам хората, с които играя.

Тъмнината стана още по-дълбока. Звездите изчезнаха. Но нощта имаше собствен блясък, като полиран въглен. Виждаха се отблясъци,

макар че нямаше никаква светлина, дори от главата на кърмата.

— Ще ни избиеш всички.

— Тази възможност съществува, откакто ме избрах за Капитан. Имаше я и когато напуснахме Могилните земи. На тръгване от Кулата. При отплаването от Опал. Съществуваше и когато ти положи клетвата си към Черния отряд. Стана особено вероятно, когато приех тази прибързана и недообяснена оферта от търговците в Геа-Ксле. Така че, скъпа, не виждам нищо ново в ситуацията.

Нещо като голям черен камък дойде с подскоци по водата, пръскайки сребърни струи около себе си. Гоблин и Едноокия го отблъснаха.

— Какво искаш, Знахар? — Гласът ѝ беше напрегнат, може би дори с лека нотка на страх.

— Искам да знам кой управлява Черния отряд. Интересно ми е да разбера кой взема решенията за това кой пътува с нас и кой не. Искам да зная кой разрешава на членове на отряда да бродят с дни неизвестно къде и да се скатават от задълженията си цяла седмица. И най-вече държа да разбера кой преценява кои приключения и интриги ще споделя с отряда.

Подскачащите камъни продължаваха да прииждат, разпръсквайки сребристите си струи и вълни. Всеки път все по-близо до кораба.

— Кой ще оглавява парада, Господарке? Ти или аз? И чия игра ще играем — моята или твоята? Ако няма да е моята, всичките ти съкровища остават там, където не можеш да ги достигнеш. А ние отиваме при Иглите. Сега.

— Ти всъщност не блъфираш, а?

— Човек не блъфира, когато е застанал на масата срещу някой като теб. Залагаш всичко, което имаш, и правиш всичко възможно да не загубиш.

Тя ме познаваше. Беше се разхождала из ума ми. И знаеше, че ще го направя, ако ми се наложи.

— Променил си се — каза след малко. — Станал си по-твърд.

— За да си Капитан, трябва да си Капитан, а не Архивар или лекар на отряда. Макар че наивният романтик все още е някъде тук. Може би щеше да е на по-преден план, ако бяхме довършили онова, което започнахме на хълма.

Единият от подскачащите камъни достигна баржата.

— За момент ме беше заблудила — казах след малко.

— Идиот. Онази нощ нямаше нищо общо с това. Тогава няхах и минимална надежда, че ще успея да задвижа нещата. Онова на хълма беше жена с мъж, когото обича и желае, Знахар. И тя мислеше, че това е мъж, който...

Следващият камък се заби в корпуса. Баржата потрепери. Гоблин изкрещя:

— Знахар!

— Ще се пораздвигим ли? — попитах. — Или да се поразсъблека, за да се опитам да плувам по-бързо от Иглите?

— Проклет да си! Печелиш.

— Обещаваш ли? И за тях?

— Да, мамка ти.

Рискувах.

— Жабок, донеси нещата на момичето.

Още един камък намери целта си. Чу се трясък на дъски. Аз залитнах, а Гоблин изкрещя отново.

— Нещата ти са си на мястото, Господарке. Докарай Променливия и гаджето му тук.

— Нима си знаел?

— Казах ти вече. Досетих се. А сега, движение!

Старият мъж, наречен Елдрон Гадателя, се появи, но вече в истинския си облик. Това беше предполагаемо мъртвият Покорен, наречен Видоменителя, висок наполовина колкото къща и още толкова широк. Дива невчесана коса обрамчваше главата му. Мръсната му и сплъстена брада приличаше по-скоро на джунгла. Облягаше се на светец жезъл, наподобяващ издължено и изтънено женско тяло, перфектно до най-малкия детайл. Той беше сред багажа на Господарката и ме доубеди в правотата на теориите ми, когато Жабешкото лице съобщи за неговото присъствие.

Променливия насочи жезъла към реката.

Огнен гейзер, висок над сто стъпки, избликна от водата.

Баржата се раздруса от сблъсъка с друг камък. Разхвърчаха се трески. Долу в трюма конете цвилеха ужасено. Голяма част от екипажа

им пригласяше. На светлината на огньовете спътниците ми изглеждаха мрачни.

Видоменителя продължи да издига огнени стълбове, докато блатото не потъна в холокост, който правеше всичките ми досегашни напъни да изглеждат смешни. Письците на пиратите се загубиха в рева на пламъците.

Бях спечелил облога си.

А Променливия продължаваше да изпепелява всичко около себе си.

Свиреп вой прозвуча сред пламъците, след това утихна и изчезна.

Гоблин ме изгледа. И аз го изгледах.

— Двама от тях само за десет дни — промърморих. За последно бяхме чули този вой по време на Битката при Чар. — И вече не са дружки. Господарке, какво щях да откроя, ако бях разровил онези гробове?

— Не знам, Знахар. Вече не знам. Никога не съм очаквала отново да видя Оплаквача, това е сигурно. — Звучеше като изплашено дете.

А аз ѝ вярвах.

Над главите ни прелетя сянка. Гарван, летящ в нощта? Какво ни предстоеше?

Спътницата на Променливия също го видя. Очите ѝ бяха присвити и напрегнати.

Поех ръката на Господарката. Харесваше ми много повече сега, след като си беше върнала уязвимостта.

20.

УИЛОУ НА ТЯСНО

Уилоу се намръщи към кораба.

— Толкова съм възхитен, че ще пукна.

— Какъв е проблемът? — запита Корди.

— Не обичам лодки.

— А защо не вървиш? Ние с Кинжала ще те окуражаваме всеки път, когато те мернем по брега.

— Ако имах твоето чувство за хумор, Корди, щях да се самоубия, за да избявя света от мъките му. Но щом трябва да го правим, да го правим. — Той се насочи към кея. — Да си виждал Жената и палето й?

— Пушека по-рано се мотаеше наоколо. Мисля, че вече са се качили. Без много шум и с прокрадване. Радишата не иска никой да знае, че напуска града.

— Ами ние?

Кинжала се засмя.

— Ще се разциври, защото момичетата не са дошли да го завлекат обратно в кръчмата.

— Доста циврене ще има, Кинжал — отвърна Корди. — Старият Уилоу не може да отиде никъде, без да ореве орталъка, че трябва да се движи.

Корабът всъщност не беше толкова зле. Дълъг шестдесет стъпки и удобен за товара си, който се състоеше само от петимата пътници. Лебеда не пропусна и за това да се размрънка, когато разбра, че Радишата не е довлякла стадо слуги.

— Наивно вярвах, че ще има някой, който да се грижи за мен.

— Размекваш се, човече — каза Кинжала. — Скоро ще ти се прииска и да наемеш някой да се бие вместо теб, когато дойдат неприятности.

— Звучи чудесно. Достатъчно сме го правили самите ние за други, нали, Корди?

— Донякъде.

Екипажът избута лодката до течението, което толкова надолу по реката почти не съществуваше. Вдигнаха лепеното платно и се насочиха на север. Попътният вятър беше добър. Движеха се горе-долу със скоростта на спокоен мързелив ход. Доста бавно. Но и никой не бързаше.

— Не ми е ясно защо трябва да започваме сега — каза Уилоу. — Не можем да стигнем, където иска тя — бас ловя, че реката отвъд Третия Водопад все още е блокирана. Не можем да минем през Треш. Аз и не държа, де.

— Пък аз си мислех, че ще продължиш с екскурзията — отвърна Корди.

— Спомнил си е, че в Геа-Ксле го очакват с отворени обятия — каза Кинжала. — Лихварите необяснимо защо нямат чувство за хумор.

Отне им две седмици да стигнат Каторс точно под Първия Водопад. Почти през цялото време не видяха Пушека или Радишата. Междувременно се измориха до смърт от екипажа, който беше най-досадната сбирщина от речни плъхове, която някога се е пръквала. И всички си бяха чичовци, бащи, братя и синове един на друг, така че никой не смееше да се отпусне пред останалите. Радишата не ги оставяше да спират през нощта. Смяташе, че все някой ще реши да се разприказва и целият свят ще разбере кой пътува по реката без въоръжена стража.

Това нарани чувствата на Уилоу от няколко различни гледни точки.

Първия Водопад беше препятствие за навигацията само от обратната страна на реката. Течението се носеше твърде бързо за платна или гребла, а бреговете изглеждаха твърде далечни и тинести, за да ги подминат безпрепятствено. Радишата нареди да оставят кораба и екипажа му да ги чакат в Каторс, а групата измина километровия преход до Дадиз отвъд Водопада пеша.

Уилоу наблюдаваше баржите, спускащи се в обратна посока, яздейки течението, и се угнетяваше все повече и повече.

Кинжала и Корди само се смееха.

Радишата нае нов кораб за пътуването до Втория Водопад. Двамата с Пушека престанаха да се крият от хорските погледи. Смятаха, че са твърде далече от Талиос, за да ги разпознаят. Първия

Водопад се намираше на повече от четиристотин мили северно от града.

На половин ден път от Дадиз Уилоу се присъедини към Корди и Кинжала на предната палуба.

— Забелязахте ли онази групичка кафявокожи в града? Които ни наблюдаваха?

Корди кимна. Кинжала изсумтя потвърждение. Уилоу отвърна:

— Страхувах се, че е само въображението ми. А може би ще ми се прииска да е било. Не ги познах. Вие, момчета?

Корди поклати отрицателно глава, Кинжала само каза „не“.

— Ама вие двамата ще ме удавите с приказки...

— Откъде ще ни познават, че да ни следят, Уилоу? Които и да са. Единственият, който знае къде отиваме, е Прабриндрахът Драх, а дори и той няма представа защо.

Уилоу започна да казва нещо, след това реши, че е по-добре да си замълчи и да помисли. След минута изсумтя.

— Господарите на сенките. Те биха могли да научат някак.

— Да, възможно е.

— Мислиш ли, че ще ни създадат проблеми?

— Ти какво би направил на тяхно място?

— Да, правилно. По-добре да вървя да досаждам на Пушека. — Магьосникът можеше да се окаже ключов за измъкването им. Той твърдеше, че Сенчестите не знаят за него. Или ако подозираха, нямаха точна представа доколко е способен.

Пушека и Радишата се бяха настанили удобно в сянката на платното и наблюдаваха мързеливата река. А Уилоу трябваше да признае, че тя наистина изглеждаше красиво. Дори тук бе широка половин миля.

— Пушек, приятелче, може би имаме малък проблем.

Магьосникът спря да дъвче гадостта, която размотаваше из устата си цяла сутрин. Изглежда Лебеда с присвити очи. Стилът на Уилоу започваше да му дотяга.

— В Дадиз имаше някакви странни момчета — ниски, кафяви, слаби и сбръчкани, които ни наблюдаваха. Питях Кинжала и Корди, те също са ги видели.

Пушека се обърна към жената. Тя се вторачи в Уилоу:

— Да не е някой от многобройните ви врагове на север?

Той се засмя.

— Хей! Аз нямам врагове. Не. А като тези момчета от Розоград до Талиос други няма. Никога не съм виждал подобни на тях. Кое то значи, че не търсят мен.

Тя погледна Пушека.

— Ти да си забелязвал някого?

— Не. Но не съм и търсил. Изглеждаше ми излишно.

— Хей, Пушек. Винаги трябва да гледаш — намеси се Уилоу. — Това си е стандартният враждебен свят. Винаги се озъртай, когато пътуваш. Навън има лоши хора. Вярваш или не, далеч не всички са толкова приятелски настроени като вас, Талианците.

Лебеда се върна на кърмата.

— Оня малоумен магьосник дори не е забелязал кафеникавите. Трябва да има свинска мас вместо мозък.

Кинжала извади нож и брус и се захвана да точи острието.

— По-добре да го наостря. Може да се изтъпи, преди старецът да се събуди и да осъзнае, че ни атакуват.

Разстоянието до Втория Водопад беше триста мили. Там реката се въртеше нервозно около разпръснати ниски хълмчета, сякаш се притесняваше да се застоява твърде дълго на едно място. На десния бряг се намираха руините на призрачния Чо'н Делор, напомняйки на Уилоу за купчина черепи. От падането на Бога на болката никой не беше преминавал по този бряг. Дори животните избягваха местността.

На хълмовете на левия бряг се простираха останките на Трите града — Първия Од, Втория Од и Третия Од. Според легендите, които Корди беше чувал, трите града се пожертвали, за да свалят Бога на болката.

Сега хората живееха само по тясната ивица в близост до Водопада, в укрепен град, широк една улица и дълъг десет мили, в непрестанен страх от призраците на отминали войни. Наричаха абсурдния си град Идон и представляваха най-смахнатата сбирщина ненормалници, която някой някога е виждал. Пътниците престояваха в Идон само колкото им беше необходимо. Както и много от обитателите му.

Докато минаваше през града и се правеше, че зяпа тъпо смахнатите му жители, Уилоу виждаше малките кафяви хора навсякъде.

— Е, Пушек, сега не ги ли виждаш с този твой орлов поглед?

— Моля?

— Явно не — отбеляза Кинжала. — Май е по-добре да си наточа още няколко ножа.

— Гледай внимателно, човече. Навсякъде около нас са, плъзнали са като хлебарки. — Всъщност Уилоу забеляза само осмина или деветима. Но това си беше повече от достатъчно. Особено ако Сенчестите стояха зад тях.

Определено някой ги подкрепяше. И решиха да го демонстрират веднага щом Радишата намери лодка, която да ги отведе до Треш и Третия Водопад.

Намираха се на завой, където реката се носеше покрай земи, все още изпъстрени от белезите на войната между Трите Града и Чо'н Делор. И насреща им се изпречиха две лодки, тъпкани с кафяви човечета, които гребяха с такова настървение, сякаш победителят в състезанието щеше да спечели безсмъртие.

Екипажът, нает от Радишата, съумя за около двадесетина секунди да прецени, че това не е техен проблем. Хвърлиха се през борда и заплуваха към брега.

— А сега да ги мяркаш, Пушек? — запита Уилоу, докато приготвяше оръжията си. — Надявам се да си поне наполовина толкова велик магьосник, за какъвто се мислиш. — Във всяка лодка имаше поне по двадесетина кафяви мъже.

Челюстта на Пушека се задейства с невероятна скорост, докато се опитваше да сдъвче каквото и да беше онова в устата му. Не направи нищо, докато лодките почти не прилепнаха от двете им страни. След това протегна ръце към едната, затвори очи и замърда пръсти.

Всички болтове и гайки, крепящи частите на лодката, се разлетяха наоколо като побеснели лястовици, а после изчезнаха във водата. Кафеникавите момчета изпопадаха в реката с викове и бълбукане. Явно повечето нямаха идея как се плува.

Пушека спря за секунда, за да си поеме дъх, след което се обърна към следващата лодка. Вече беше обърната и пътниците ѝ я насочваха към брега.

Магьосникът разглоби и тях. След това изгледа мрачно Уилоу и се върна на мястото си под сянката на платното. Оттогава насетне винаги се подсмивваше подигравателно, когато Уилоу кажеше нещо за корабите.

— Е, поне вече знаем, че наистина си го бива — измърмори Лебеда.

Ситуацията в Треш беше точно такава, каквато предсказа Уилоу. Блокадата на север все още съществуваше. Пирати. Радишата не можеше да намери никой, който би рискувал с дългото пътешествие до Геа-Ксле, където тя обаче бе твърдо решена да стигне. Но каквото и да предложеше, никой не се наемаше. Дори и спътниците ѝ, когато започна да ги увещава да откраднат лодка.

Беше бясна. Човек би си помислил, че светът ще потъне в ада, ако не стигне до Геа-Ксле.

Така и не успя.

Месеци наред се мотаха около Треш, отбягвайки кафявите човечета. Чуха слухове, че търговците от северния град се отчаяли достатъчно, за да направят нещо срещу речните пирати. Градът се беше превърнал в мрачно змийско гнездо. Без търговията със севера щеше да загине. Всякаква надежда, че северняците ще пробият обсадата, изглеждаше нелепа. Който бе опитвал досега, умираше.

Една сутрин Пушека дойде на закуска с умислено изражение.

— Имах сън — обяви накрая.

— О, чудно — сопна се Уилоу. — Мотая се тук месеци наред в трепетно очакване на някой от кошмарите ти. И какво ще правим сега? Атакуваме Сенчестите земи?

Магьосникът го игнорира. Напоследък често го правеше, докато говореше с Радишата. Само така можеше да се справи с Лебеда, без да прибегва до насилие. Заговори на жената:

— Напуснали са Геа-Ксле. Цял конвой.

— Могат ли да пробият блокадата?

Пушека повдигна рамене.

— Сред блатата има сила, не по-малко жестока и могъща от Сенчестите. Може би и по-опасна. Не мога да я открия в сънищата си.

Уилоу промърмори:

— Дано и кафявковците не пушат нещо по-особено. Ако заподозрат, че искаме да се свържем с другите, може да се амбицират повече.

— Те не знаят защо сме тук, Лебед. Поразрових се наоколо. Поне толкова разбрах. Просто искат да ни спипат тримата с Корди. Щяха и в Талиос да го сторят, ако можеха.

— Все същото. Колко време, докато конвоят стигне дотук?

— Пушек? Колко, наистина? — попита Радишата.

Магьосникът отвърна с категоричния маниер на всички от неговия вид. Сви рамене.

Главният кораб беше забелязан от рибари, излезли нагоре по реката. Новините достигнаха Треш няколко часа преди баржата. Уилоу и групичката му отидоха на кея заедно с половината град, за да я изчакат. Хората крещяха и надаваха триумфални възгласи, докато екипажът не тръгна да слиза. Тогава над пристанището се спусна дълбока и мрачна тишина.

Радишата вкопчи ръка в рамото на Пушека. Очевидно го заболя.

— Това ли са твоите спасители? Стари човече, търпението ми *наистина* започна да свършва...

21. ТРЕШ

Пробихме блокадата и се насочихме към търговския град Треш отвъд Третия Водопад. Пътуването надолу по реката беше тихо и спокойно. Като че ли нямаше друга жива душа в целия свят освен нас. Но останките, които още ни следваха, бяха крещящо напомняне, че не сме сами, че принадлежим на суров и кръвожаден вид. Не бяхме подходяща компания за никого, както се казва.

Едноокия се присъедини към мен под крокодилската глава, която Гоблин закрепил на носа.

— Скоро пристигаме, Знахар, спокойно.

Порових из торбата си с репертоарни изпълнения и контрирах с вяло изсумтяване.

— Двамата с изтърсака се опитваме да усетим нещо за града напред.

Разбих го с още едно изсумтяване. Това му беше работата.

— Нещо не успяваме обаче.

Позяпахме, докато поредната рибарска лодка вдигна платна и с бясна скорост се засили на юг, за да докладва за пристигането ни.

— Не че усещам опасност. Нито непосредствена, нито каквато и да е. Просто някак не е *съвсем* както трябва. Сякаш нещо се мъти.

В гласа му долавях леко недоумение.

— Ако смяташ, че може да ни касае, прати животинката, за да провери. За това го купи все пак. Нали?

Той се ухили мазно.

Плавахме по мързелив завой на реката и течението ни приближи до десния бряг. Гарваните ни наблюдаваха с тържествено достойнство от едно самотно мъртво дърво. Чепато и грозно, то ме накара да си мисля за клупове и обесени.

— Ах, защо ли не се сетих за това, Знахар? А точно го пратих в града да поразгледа бръснарските дюкянчета.

Не продавай краставици на краставичаря, Знахар...

Импът се завърна с притеснителен отчет. В Треш имаше хора, които ни очакваха. Чакаха конкретно нас — Черния отряд.

Как, по дяволите, всеки знаеше, че идваме?

Когато най-накрая пристигнахме, пристанището гъмжеше от хора, въпреки че май никой всъщност не вярваше, че наистина идваме от Геа-Ксле. Вероятно бяха решили, че спонтанно сме се зародили по реката някъде преди завоя. Задържах останалите на борда, далеч от хорските погледи, докато не пристигна и останалата част от конвоя.

Корабите доплаваха непокътнати. Екипажите и стражите им кипяха от разказите за опустошението, на което се натъкнали след нас. Сред града избухна веселие. Явно блокадата го бе изцеждала малко по малко.

Наблюдавах мирните граждани иззад щитовете. Тук-там забелязах дребни кафяви мъже, които сякаш не бяха толкова очаровани от пристигането ни.

— За тези момчета ли говореше? — запитах Едноокия.

Той ги изгледа лошо, после поклати глава.

— Нашите трябва да са в онази посока. А, ето ги. Странно.

Видях какво има предвид. Мъж с дълга руса коса. Какво, по дяволите, правеше тук?

— Дръж ги под око.

Събрах Могаба и Гоблин, както и групичка от мъже, които изглеждаха сякаш всяка сутрин закусват с невръстни дечица, и отидох на съвещание с управниците на конвоя. Те обаче ме изненадаха. Не само, че не спориха за плащането на таксата, която бяхме уговорили, но и отпуснаха малко екстра от името на всяка от баржите. След това събрах по-важните си подчинени и им казах:

— Да се разтоварваме и да хващаме пътя. От това място ме побиват тръпки.

Двамата магьосници се заоплакваха. Стандартно положение. Искаха да останат и да купонясват.

В крайна сметка обаче се присъединиха, когато черната желязна карета с огромните жребци и знамето на отряда се понесе по кея. Голямото тържество и радостта угаснаха за около секунда. Така и очаквах да стане.

Празни изражения наблюдаваха незабравимото знаме да преминава.

Треш е бил от противниковата страна, когато за последно сме служили тук при Гоус. Предшествениците ни много стабилно са ги наритали. Толкова здраво, че още ни помнеха, въпреки че Гоус отдавна не съществуваше.

Спряхме на един открит пазар откъм южния край на града. Могаба прати двама от лейтенантите си за провизии. Гоблин изтрещя нанякъде с писукане, защото Едноокия беше насъскал Жабешкото лице да го следва навсякъде и да имитира до съвършенство всеки негов жест и дума. В момента импът стоеше зад него и изглеждаше дълбоко замислен. Мускуса, Хагоп и Свещаря се опитваха да разнищят детайлите по обирването на залозите за най-точно предсказание кога Гоблин ще успее окончателно да се справи с предизвикателството на черния магьосник. Проблемът идваше от точната дефиниция на думата „окончателно“.

Едноокия наблюдаваше споровете с блага и същевременно самодоволна усмивка на човек, достигнал трансцендентното. Нар се мотаеха наоколо, стараейки се да се докарват колкото се може по-злокобно военни. Все още изглеждаха малко озадачени от това, че стандартите на повечето от останалите в отряда далеч не бяха толкова принципни, колкото се очакваше от тях. На реката обаче не останаха разочаровани от нас.

Едноокия се дотътри до мен:

— Онези хора пак ни зяпат странно. Вече съм ги отделил от останалите. Четирима мъже и жена.

— Подбери ги и ги доведи тук. Да видим какво имат наум. Къде е Хриптящия?

Черното джудже посочи, след това изчезна. Когато приближих Хриптящия, осъзнах, че десетина от хората ми ги няма. Едноокия не искаше да поема рискове.

Казах на бившия водач да предаде на Могаба, че все пак не искаме да се запасяваме за шестмесечна кампания. Трябваше ни само малко храна, колкото да изкараме до Втория Водопад. Усуквахме го напред и назад, докато Могаба се бореше с езика на Градовете на

скъпоценните камъни, който вече беше започнал да разбира. Умен и наблюдателен човек. Харесвах го. Достатъчно гъвкав да осъзнава, че не е толкова странно нашите две версии на отряда да се различават толкова много. Все пак бяха съществували отделно цели два века. Опитваше се да не съди прибързано.

Аз също.

— Хей, Знахар. Ето ни.

Едноокия дойде, захилен като опосум, и водеше улова си. Тримата млади мъже, двама от които бели, бяха много изненадани. Жената пък изглеждаше бясна. За сметка на това възрастният мъж сякаш витаеше някъде из облаците.

Хвърлих един поглед на двамата бели мъже, чудейки се как, по дяволите, са се озовали тук.

— Имат ли нещо да кажат?

Могаба се понесе към нас. Замислено огледа черния мъж.

Някъде по това време се оказа, че жената има много за казване. По-тъмнокосият от белите се отдръпна, а русият само се засмя.

— Нека ги препитаем на различни езици — казах аз. — Разполагаме с повечето, които изобщо се говорят на север.

Жабока се пръкна отникъде.

— Пробвай ги на Розоградски, шефе. Имам предчувствие. — След това избръщолеви нещо по посока на по-възрастния мъж. Човекът отскочи на около стъпка от земята. Жабешкото лице се изсмя сподавено. Мъжът го гледаше, сякаш вижда призрак.

Преди да успее да разбере каква вербална атака е провела гадинката, русият заговори:

— Ти ли си капитанът на тая групичка? — Говореше на Розоградски. Разбрах го, но моите познания по езика бяха поръждявали. Не го бях използвал от много отдавна.

— Да. А случайно да владееш и други наречия?

Владееше. Опита няколко. Езикът на Защитника не му се удаваше много, но Розоградският ми беше по-зле. Той попита:

— Какво, по дяволите, ви се е случило, момчета? — И очевидно веднага съжали, че го е казал.

Погледнах към Едноокия. Той сви рамене.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Тъ, ами идвате по реката. Направили сте невъзможното. От няколко години никой не е пробивал блокадата. Ние с Корди и Кинжала бяхме от последните.

— Просто извадихме късмет.

Той се намръщи. Вероятно вече бе чул историите, които лодкарите разпространяваха.

Могаба каза нещо на един от лейтенантите си. Двамата изучаваха съсредоточено черния мъж — Кинжала. Смотаняка и Идиота, които бяха признали, че са братя и истинските им имена са Нокътя-на-лъва и Сърцето-на-лъва, също се приближиха към него. Това не му хареса. Попитах Сърцето:

— Има ли нещо по-специално в този мъж?

— Може би, Капитане. Може би. Ще ти кажа по-късно.

— Чудесно. — Обратно на езика на Защитника. — Наблюдавахте ни. Искам да знам защо.

Той си имаше подготвен отговор:

— Моите приятели и аз бяхме наети да пренесем дъртата и стареца надолу по реката. Надяхахме се, че ще можем да се присъединим към вас, момчета, до Талиос. За допълнителна защита, нали разбирате. — Той погледна към Мъргън и знамето. — Това съм го виждал някъде преди.

— Розоград. А ти кой си? — Колко глупав изглеждам все пак? Може би ми трябва огледало.

— О, да. Съжалявам. Аз съм Лебеда. Уилоу Лебеда. — Той протегна ръка. Не я поех. — Този тук е приятелят ми Бесния Корди. Кордууд. Не питайте. Дори той не знае защо. А това е Кинжала. Занимаваме се със, както бихте го нарекли, свободно наемничество нагоре и надолу по реката. Предимството да си екзотичен. Знаете как е. Вие сигурно сте ходили къде ли не.

Беше разтреперан. Сигурно и с мъчения нямаше да изтръгна признания, но се страхуваше до смърт. Не спираше да хвърля погледи на знамето, каляската, конете, Нар... и да трепери.

Момчето явно представляваше доста неща, които не би си признал. Лъжец със сигурност. Помислих си, че сигурно ще е интересно, дори забавно, да го оставя да се присъедини със сбирщината си. Затова му дадох каквото искаше:

— Чудесно. Можете да дойдете с нас. Докато споделяте задълженията си по защитата и помнете кой командва.

Той се разтопи в усмивки.

— Прекрасно. Нямах проблеми, шефе. — Започна да си бърби с дружките си. Старецът каза нещо остро, което го накара да млъкне.

— Да не би да изпускам нещо интересно? — запитах Жабока.

— Не, само каза „Успях!“, шефе, и започна да хвали златния си език.

— Лебед. Къде, по дяволите, е тоя Талиос? В моите карти го няма.

— Нека погледна.

Половин час по-късно уточнихме, че Талиос е място, което най-добрата ми карта беше кръстила „Троко Талио“.

— Трого Талиос — бавно произнесе Уилоу. — Това е един чудовищно голям град, наречен Талиос, който заобикаля по-малък — Трого. Официалното име е Трого Талиос, но от години никой не го нарича другояче освен Талиос. Приятно местенце е. Ще ти хареса.

— Надявам се.

— Ще се опита да ти пробута нещо, Знахар — предупреди Едноокия.

Аз се засмях.

— Ще се забавляваме, докато се опитва. Наблюдавай ги. Дръж се приятелски. Разбери каквото можеш. Къде се е запиляла пък сега Господарката?

Прекалено много се притеснявах. Беше съвсем наблизо. Тя стоеше настрана и наблюдаваше новата ни придобивка от различен ъгъл. Повиках я.

— Какво мислиш? — попитах, когато се присъедини към нас. Очите на Лебеда изскочиха, когато успя да я разгледа внимателно. Беше влюбен.

— Нищо особено. Наблюдавай жената. Тя командва. И е свикнала нещата да стават по нейния начин.

— Не сте ли всички такива?

— Циник.

— Второто ми име. До кокал. И ти, любов моя, ме превърна в такъв.

Тя ме изгледа странно, после се усмихна насила.

Чудех се дали някога ще възстановим онзи момент на хълма толкова мили на север.

Точно се придвижвахме обратно към реката, след като бяхме подминали Третия Водопад, когато Уилоу ме догони, докато разхождах коня си. Той изглежда нервно черния жребец и после заобиколи, за да съм между двамата.

— Вие, момчета, *наистина* ли сте Черния отряд? — попита накрая.

— Единственият и неповторим. Злият, подъл, жесток, гнусен, а понякога дори леко неприятен Черен отряд. Ти никога не си бил в армията, нали?

— Колкото можах по-малко. Човече, последния път, когато слушах за вас, бяхте хиляда. Какво се случи?

— Времената на север са тежки. Преди година бяхме само седем човека. Кога напуснахте империята?

— Много отдавна. Двамата с Корди избягахме от Розоград може би около година след като вие преминахте оттам в преследване на онзи бунтовнически генерал. Тогава още бях само хлапе. Носехме се от едно нещо към друго, но все на юг. И изведнъж се озовахме от другата страна на Морето на страданията. След това се забъркахме в неприятности с имперските власти и трябваше да напуснем пределите на империята. А после продължихме да се мотаем малко тази година, още малко следващата... Събрахме се с Кинжала. И в следващия момент се озовахме тук. А вие, момчета, какви ги вършите на това място?

— Прибираме се у дома. — Нямаше нужда да му казвам повече.

Той така или иначе знаеше доста, щом беше наясно, че пътят ни минава през Талиос, но градът не е крайната ни цел.

— Между другото, във военен отряд не е прието всеки просто да се лепне за командира и да се заприказва с него, когато му скимне — казах изведнъж. — А аз се опитвам да поддържам военния вид на отряда. Така сплашваме селяндурите.

— Да, да. Схванах. Каналния ред и всичко по реда си. Ясно. — И отпраши нанякъде.

Неговият Талиос беше още много далеч. Сметнах, че имаме време да разнищим групичката му дотогава. Така че, защо да бързам?

22. ТАЛИОС

Върнахме се обратно на реката и отплавахме към Втория Водопад. По-бързите рибарски лодки вече бяха разпространили новината, че момчетата се завръщат. Когато преминахме през странното градче Идон, го открихме абсолютно обезлюдено. Не успяхме да мернем жива душа. Отново бродехме из места, където хората помнят Черния отряд и от това се чувствах доста неприятно.

Какво са сторили предшествениците ни тук? В Аналите се говореше за Пастелните войни, но не се казваше нищо за събития с такъв мащаб, че да изпълват с ужас за вечни времена дори наследниците на оцелелите.

След като преминахме Идон и докато търсехме капитан на баржа, който да е достатъчно смел, за да ни пренесе надолу по реката, заръчах на Мъргън да скрие знамето на отряда. Могаба, сериозен както винаги, накара хората си да изкопаят ров и да издигнат леко укрепление около лагера ни. Аз пък задигнах малка лодка и отидох до другия бряг, където изкатерих хълмовете до руините на Чо'н Делор. Прекарах деня в ровичкане из обитавания от призраци храм на един мъртъв бог съвсем сам, ако изключим гарваните, и през цялото време се чудех що за хора са вървели из тези места преди мен.

Подозирах, а всъщност се и страхувах, че доста са приличали на мен. Хора, впримчени в ритъма, движението и марша, неспособни да се откопчат.

Хроникьорът, описал епичната битка, разиграла се на това място, докато отрядът служел при Бога на болката, беше изписал ужасно много думи, често впускайки се в безсмислено подробни детайли за ежедневните събития, но без да казва кой знае какво за участниците в тях. Повечето се споменаваха само при изброяване на умрелите.

Обвинявали са ме в същото. Казват ми, че твърде често, когато си правя труда да спомена нечие име, го правя само защото човекът е умрял. И може би е вярно. А и сигурно всичко е наопаки. Винаги боли,

когато пиша за тези, които са си отишли преди мен. Дори когато само ги споменавам. Те са моите братя, семейството ми. А сега почти и мои деца. И Анализите са техният мемориал. И мой катарзис. Но дори като дете бях в състояние да притъпя и прикрия емоциите си.

Обаче аз говорех за руините, останки от древна битка. Пастелните войни трябва да са били ужасяващи като нашите сражения на север, но ограничени в много по-малко пространство. Белезите още бяха съвсем явни. Може би още хиляда години ще зарастват.

Два пъти по време на разходката ми се стори, че мернах подвижния дънер, който бях видял от стената на Храма на Пътника далеч на север. Опитвах да се приближа, за да го разгледам, но винаги изчезваше.

Така или иначе не бе повече от проблясък в периферното ми зрение. Сигурно просто си въобразявах.

Не можах да огледам толкова подробно, колкото ми се щеше. Исках да се позастоя, но старото куче в мен ми прошепна, че едва ли държа да замръкна тук. Че наоколо бродят извратени неща. Нощта на Чо'н Делор. Послушах вътрешния си глас и се върнах по реката. Мобаба ме посрещна на брега. Искаше да разбере какво съм намерил. Миналото на отряда го интересуваше не по-малко от мен.

Харесвах и уважавах черния великан все повече с всеки изминал час. Същата вечер официално потвърдих и без това негласно признатото му звание на командир на пехотата ни. И реших да започна по-сериозно да обучавам Мъргън за Архивар.

Може би просто действах инстинктивно. Каквато и да бе причината, реших, че е време да вкарам вътрешния механизъм на отряда в ред.

Всички местни напоследък се страхуваха от нас. Помнеха старите обиди. Може би по-надолу по реката щяхме да срещнем още по-сърдити и по-малко страхливи.

Намирахме се на границата на територии, където в първите токове на Анализите се описваха най-ранните приключения на Черния отряд. Най-ранният откъс подхващаше пътя ни през градовете северно от Трого Талиос. Градове, които вече не съществуваха. Искаше ми се да мога да изстискам от местните малко информация за миналото, но те не смееха да говорят с нас.

Докато се мотаех из Чо'н Делор, Едноокия бе намерил капитан, готов да ни прекара по целия път до Трого Талиос. Таксата му бе нелепо висока, но Уилоу Лебеда ме убеди, че едва ли ще намеря по-добра. Преследваше ни историческото ни наследство.

Не получих кой знае каква помощ от Уилоу или спътниците му.

Опитите ми да ги разконспирирам като лъжци също не бяха особено успешни. Жената ги караше да не се показват много, което определено не радваше Бесния Корди. Той жадуваше за новини от империята. Успях да разбера, че старецът се нарича Пушека, но така и не можах да хвана името на жената. Дори Жабешкото лице не постигна повече.

Бяха внимателни.

Междувременно ни наблюдаваха толкова зорко, че подозирах, че си записват всеки път, когато се прокрадвах до парапета, за да увеличи течението на реката.

Имах си и други проблеми. Гарваните. Винаги гарваните. И Господарката, която напоследък почти не продумваше. Поемаше своя дял от отговорности в отряда, но иначе стоеше встрани.

Променливия и приятелката му също не се мяркаха наоколо. Изчезнаха още докато разтоварвахме в Треш. Въпреки това имах неприятното усещане, че се навъртат някъде наблизо и наблюдават.

Но пък с тези гарвани и откритието, че навсякъде ни очакваха, непрекъснато имах усещането, че ме наблюдават. Нищо чудно, че станах леко параноичен.

Накрая прехвърлихме бързеите на Първия Водопад и се спуснахме по великата река към зората на нашата история.

Моите карти го наричаха Троко Талио. Тук се казваше Трого Талиос, въпреки че местните използваша само по-краткото Талиос. Както спомена и Лебеда, Трого е името на по-стария град, обкръжен от младия и енергичен Талиос.

Най-големият град, който някога съм виждал — огромен и разлят, без защитна стена, той все още растеше. Хоризонтално, вместо вертикално. Северните градове се разрастват нагоре, защото никой не иска да строи извън стената.

Талиос лежи на югоизточния бряг на голяма река, всъщност даже малко по-навътре в сушата, обградил промъкващия се сред половин дузина ниски хълмове малък приток. Мястото, където слязохме на брега, всъщност представляваше малко градче извън същинския Талиос, наречено Махеранга. Скоро и то щеше да последва съдбата на Трого.

Въпросният продължаваше да запазва идентичността си само защото там живееха по-високопоставените жители, а и помещаваше религиозния и управителен център на града.

Талианците изглеждаха приятелски настроени, миролюбиви и отвратително богобоязливи, точно както Лебеда и Бесния ги описваха по време на кратките ни разговори по пътя. Но под тази маска се страхуваха от нещо. А Лебеда не ни разкриваше какво.

И този път не отрядът предизвикваше страховете им. Отнасяха се с нас учтиво и внимателно.

Лебеда и компанията му изчезнаха веднага щом пристигнахме. Не се наложи да напомням на Едноокия да ги държи под око.

Картите показваха морето само на четиридесет мили от града, по права линия до най-близкия бряг западно от реката. Надолу по лабиринта, който оформяше реката, имаше над двеста мили до солената вода. На хартията делтата приличаше на чудовищна многопръста ръка, деряща лицето на морето.

Полезно е да се знае малко повече за Талиос, защото отрядът престоя там доста по-дълго от предвиденото. Може би дори повече, отколкото на самите Талианци им се искаше.

След като се уверих, че ще е безопасно, отпуснах на хората си почивка в града. Нещо, което отдавна не бяхме имали. А и аз исках да проуча някои работи. Намирахме се на ръба на картите, с които разполагах.

Дадох си сметка, че разчитам главно на Лебеда и Бесния да ме разведат наоколо. Без тях се налагаше да се осланям на питомния дявол на Едноокия, а това не ми харесваше. Нямах доверие на импа, без да съм наясно защо. Може би заради чувството му за хумор, толкова точно наподобяващо това на собственика му. На Едноокия имаш доверие само когато наистина нямаш друг избор.

Надявах се да се намираме достатъчно на юг, за да мога да начертая карта на оставащия ни до Катовар път, преди да продължим.

След битката по реката Господарката се държеше като перфектен войник, но не ставаше много за компания. Сблъсъкът с Оплаквача и враждебността му ѝ се отразиха много зле. Някога той бе предан сподвижник.

Намираше се в чистилицето между старата Господарка и новата, която още се оформяше. Сърцето и главата ѝ не теглеха в една и съща посока. Не можеше да намери пътя си и колкото и да ме болеше за нея, нямаше как да я хвана за ръка и да я насоча.

Реших, че ѝ трябва нещо, което да я разсее малко от грижите. Накарах Жабока да ми намери местно заведение, което прилича на Градините на Опал, и за моя изненада той наистина го откри. След това запитах Господарката дали би се заинтересувала от една цивилизована вечер навън.

След всички тези месеци, в които я пренебрегвах, тя все пак бе достатъчно отстъпчива, макар и без особен ентузиазъм. Просто...

— Нямам какво друго да правя, така че, защо не.

Тя винаги си е била асоциална. И нито изпълнението ми по реката, нито криенето от нея зад задълженията ми я караха да се чувства добре с мен.

Направихме го с вкус и драматизъм, макар и без шумотевицата, която вдигнахме в Опал. Не исках да засегна местните величия. Едноокия и Гоблин също се държаха прилично. Само Жабешкото лице просто и очевидно си изглеждаше магически. Нямаше и следа от злонравието, което демонстрирахме в Градините. Жабока ни съпровождаше единствено в ролята си на преводач.

Едноокия издокара любимеца си в костюм, почти толкова пищен и превзет, колкото и неговия собствен, който освен това завоалирано се подиграваше на Гоблин. Сякаш подсказваше колко добре би могъл да изглежда дребничкият магьосник, ако не беше такъв непоправим мърляч.

Елитът на Талиос отиваше, за да гледа и да бъде видян, в една маслинова горичка, попреминала най-добрите си години, която се намираше на хълм близо до стария Трого. Горещ извор охраняваше

няколко частни бани. Да влезеш вътре, особено когато не си известен, струваше цяло състояние, по-голямата част от което отиваше за подкупи. Дори така отне два дни, докато ни намерят стая.

Пристигнахме с каляската, с двамата магьосници отпред и отряди от по четирима Нар, маршируващи съответно пред и зад нас. Кочияш бе Мъргън. След като слязохме, той потегли обратно. Останалите ни съпроводиха до горичката. Аз носех костюма си на легат. Господарката беше облечена умопомрачително добре, но в черно. Винаги в черно. Безспорно й стоеше добре, но от време на време ми се искаше да пробва и някой друг цвят.

— Присъствието ни предизвиква повече интерес, отколкото очакваше — каза тя. На идване през улиците на града почти не ни обръщаха внимание.

Беше права. Освен ако горичката случайно не беше единственото място, където човек да прекара вечерта, голяма част от градския елит присъстваше само за да ни види. Едва ли не всеки, който е някой, се навърташе наоколо.

— Чудя се защо ли.

— Нещо се мъти, Знахар.

Не съм сляп. Знаех го. Разбрах го още след първите няколко минути в компанията на Уилоу Лебеда по реката. Но не можех да разбера какво. Дори Жабока не ми помагаше. Ако крояха някакви планове, явно го дебнеха да не се навърта наоколо.

Като се изключат Нар, които бяха живели в Геа-Ксле, поддържайки традициите и церемониите, останалите се чувствахме доста неприятно, дотолкова изложени на показ.

— Може би не беше една от по-добрите ми идеи — признах си аз.

— О, напротив. Това потвърждава подозренията ни, че ни обръщат много по-голямо внимание, отколкото на обикновени пътници. Имат намерение да ни използват. — Изглеждаше притеснена.

— Добре дошла в Черния отряд, съкровище — отвърнах аз. — Сега знаеш защо съм толкова циничен спрямо лордовете и подобните им. Сблъскваш се с едно усещане, което непрекъснато се опитвам да превъзможна.

— Може би го разбирам, да. Малко. Чувствам се обезценена. Сякаш не съм човек, а просто предмет, който може да се окаже

полезен.

— Както казах, добре дошла в Черния отряд.

Не само това я тревожеше. Говоря за предателя Покорен Оплаквача — мъртвец, който изненадващо се оказа жив и враждебен. Никакви високопарни глупости не могат да ме убедят, че появата му на реката е случайност. Той ни причакваше там, за да ни навреди.

Освен всичко това и непрестанният интерес към нас от Опал насам. Огледах се за гарваните.

Бяха накацали по маслиновите дръвчета и гледаха. Постоянно зяпаха.

Присъствието на Видоменителя в Геа-Ксле — друг оживял мъртвец, който чакаше Господарката. Зад всичко това имаше нещо скрито. Твърде много неща се случваха, за да повярвам, че не е така.

Не я насилвах да ми каже. Все още не. Тя се държеше като добър войник. Може би изчакваше...

А какво?

Отдавна съм разбрал, че съм в състояние да надушвам нещата, свързани с хора от нейния сорт — повече чрез наблюдения и анализ, отколкото с въпроси. Те лъжат и подвеждат дори когато няма никаква нужда да го правят. Освен това, като се изключат собствените й кроежи, се съмнявах да знае повече от мен самия за голямата картина.

Човек от персонала ни заведе до уединено отделение със собствена гореща минерална баня. Нар се разпръснаха. Гоблин и Едноокия си намериха места, където да не се набиват на очи. Жабешко лице остана наблизко, за да превежда.

Настанихме се.

— Как вървят проучванията ти? — попита ме Господарката, докато си играеше със зърната на някакво розовеещо грозде.

— Май думата „странно“ ги описва най-добре. Мисля, че се намираме на мястото, където стигаш до края на света и падаш от ръба.

— Моля? О, да. Чувството ти за хумор.

— Талиос изобилства от картографи. И те се справят добре. Но нито една карта не може да ме закара там, където трябва да стигна.

— Може би не си им дал да разберат какво точно желаеш.

— Не, съвсем не. Разбират чудесно. Точно това е проблемът. Казвам им какво ми трябва и изведнъж оглушават. Новите карти стигат само до южната граница на Талианската територия. Малкото стари,

които намерих, избледняват на около осемстотин мили югоизточно от града. Едно и също, даже и на карти, които са толкова подробни, че показват едва ли не всяко проклето дърво и колиба.

— Смяташ, че крият нещо?

— Цял град? Не ми се вярва. Но пък не мога да си го обясня по друг начин.

— Зададе ли правилните въпроси?

— Със златния език и коварството на гърмяща змия. Но стигнем ли до празните места по картите, изведнъж започват проблемите с превода.

— И какво ще правиш?

Падаше здрач. Персоналът започна да пали лампите. Погледнах ги.

— Може би някак ще използвам Жабешкото лице. Не съм сигурен. Толкова назад сме стигнали, че Анализите са почти безполезни. Но очевидно сме се насочили право към празното място. Да имаш някакви идеи?

— Аз?

— Ти. Около отряда се случват разни неща. И леко ме съмнява да е заради *моята* красива усмивка.

— Уф.

— Не съм насилвал, Господарке. За всичко си има причини. И няма да го направя, освен ако не ми се наложи. Но *би* било добре да разбера защо имаме един мъртъв Покорен, който се размотава наоколо и ни наблюдава иззад храстите, както и другият, който ти беше дружка, а сега се опита да ни убие в блатата. Интересно ми е да разбера дали е знаел, че си на борда, или се е опитвал да си го върне за нещо на Променливия. Или просто е искал да спре преминаването надолу по реката? Също така се чудя дали се очаква пак да налетим на него. Или на някой друг, който също не е умрял по разписание.

Опитвах се да задържа тона си учтив и неутрален, но нотки на яда, който чувствах отвътре, се прокраднаха.

Първото ястие пристигна — парчета замразена диня, напоена с бренди. Докато се борехме с нея, някоя по-нежна душа се сети да нахрани и стражите ни. Може би с нещо недотам елегантно, но все пак храна.

Господарката засмука едно парче и на лицето ѝ се изписа замислено изражение. После изведнъж цялата ѝ стойка се промени и тя изкрещя:

— Не яжте това!

Използваше езика на Градовете на скъпоценните камъни, който вече дори най-слабоумните сред Нар разбираха.

Над горичката се спусна тишина. Нар захвърлиха подносите си.

Изправих се.

— Какво има?

— Някой е пипал храната им!

— Отрова?

— По-скоро наркотик. Трябва да го огледам по-внимателно.

Отидох до най-близкия страж и вдигнах изпуснатия му поднос. Мъжът изглеждаше доста мрачен под типичната за Нар маска на безразличие. Искаше да нарани някого.

Желанието му се изпълни в мига, в който се обърнах с плячката си.

Бързо шумолене на стъпки. Удар на дърво в плът. Вик на болка, не много повече от стон. Обърнах се. Войнът бе опрял върха на копие то си във врата на някакъв мъж, проснат пред него. Разпознах един от хората, които по-рано палеха лампите.

Дълъг нож лежеше близо до отметнатата му ръка.

Огледах обкръжението ни. Отвсякъде ни наблюдаваха невъзмутими лица.

— Едноок, Жабок, елате тук! — Те дойдоха на мига. — Искам нещо тихо. Нещо, което няма да смуги ничия вечеря. Но нещо достатъчно въздействащо, за да го накара да говори, когато съм готов с въпросите. Ще се справите ли?

Едноокия се изсмя.

— Знам точно какво ти трябва. — Той потърка ръце с извратена усмивка, докато изоставеният Гоблин се цупеше. — Знам, да. Продължавай да се наслаждаваш на вечерята си и лекия разговор. Старият Едноок ще се погрижи за всичко. Ще ти го подготвя да пее като канарче.

Той направи странен жест с ръце. Невидима сила хвана човека за петите. Той се издигна нагоре, гърчейки се като риба на въдица, а устата му се отвори като за писък, но от нея не излезе нищо.

Аз отново седнах срещу Господарката. Поклатих глава.

— Идеята на Едноокия за непривличане на внимание. Не оставяй жертвата да крещи. — Лапнах голямо парче диня.

Едноокия престана да издига бедния човечец, когато носът му се оказа на около двадесет стъпки от земята.

Господарката започна да ровичка из храната на Нар.

Хитростта ми да обърна гръб на Едноокия не успя да ми върне настроението, което имах предвид, когато организирах вечерята. А и Господарката продължаваше да е притеснена.

От време на време пусках по някой поглед зад гърба си.

От пленника хвърчаха парчета от дрехи като листа през есента. Оголената му плът беше покрита с малки червейчета в различни отсенки на жълтото. Когато две с различен цвят се докоснеха, изчезваха с леко припукване и искри, а проваленият убиец се опитваше да изкрещи. Когато му доскуча, Едноокия остави мъжа да падне почти до земята, спирайки го чак когато носът му почти опираше в нея. След това Жабешкото лице му зашепна нещо, докато магьосникът отново го издигаше.

Определено без много шум. Какво ли щеше да е, ако му бях наредил да прави шоу?

Гоблин прикова вниманието ми. Повдигнах въпросително вежда. Използваше езика на жестовете, за да ми каже, че идва компания — при това явно важни клечки.

Преструвах се, че нищо не ме вълнува повече на този свят от храната ми, като междуременно наблюдавах съсредоточено Господарката. Тя също не изглеждаше особено притеснена.

Бяха двама, добре облечени и възпитани. Единият изглеждаше местен, орехокофяв, но не от негроиден тип. Истинските негри, които видяхме до момента, бяха все гости от севера. Другият вече го познавах — Уилоу Лебеда с жълтата като царевица коса.

Лебеда поговори с най-близкия до него Нар, докато спътникът му хвалеше усилията на Едноокия. Кимнах на Гоблин и той отиде да провери дали може да изкопчи нещо смислено от Уилоу.

Завърна се след малко. Изглеждаше умислен.

— Лебеда казва, че този е Големия Кафяв Шеф наоколо. Негови думи, не мои.

— Предполагам, че беше крайно време. — Разменихме погледи с Господарката. Тя си сложи маската на императрица, лесна за разчитане като скала. Искаше ми се да я раздрусам, да я прегърна, да направя *нещо*, само и само да освободя страстта, която се бе появила за момент, преди отново да потъне в забвение. Тя само сви рамене.

— Покани ги да се присъединят към нас — казах аз. — И кажи на Едноокия да прати импа насам. Искам да следи за превода на Лебеда.

Сервитьорите паднаха по очи на земята, когато гостите ни приближиха. За пръв път виждах подобно поведение в Талиос. Принцът на Лебеда явно наистина беше важен.

Уилоу пристъпи веднага към въпроса:

— Това е Прабриндрахът Драх, най-висшестоящият тук.

— И ти работиш за него.

Той се усмихна.

— Нещо като лява ръка съм му, може да се каже. Специално бях избран. Той иска да знае дали търсите работодател.

— Знаеш, че не.

— Казах му. Но той иска да се увери лично.

— Поели сме с мисия. — Реших, че това звучи достатъчно драматично.

— Мисия, дадена от боговете?

— Моля?

— Талианците са силно суеверни. Би трябвало досега да сте го разбрали. Тук само с това извинение бихте могли да прокарате идеята за мисия. Мисия, дадена от боговете. Сигурни ли сте, че не можете да поостанете малко? Да си починете от дългия път. А и моят човек се нуждае някой да му свърши мръсната работа. Вие, момчета, имате репутацията на хора, способни да се справят с подобни проблеми.

— Какво точно знаеш за нас, Лебед?

Той сви рамене.

— Истории.

— Истории. Хм.

Прабриндрахът каза нещо.

— Би искал да разбере защо оня симпатяга там виси във въздуха.

— Защото се опита да ми забие нож в гърба. След като някой друг пробва да натрови стражите ми. След малко смятам да го питам защо.

Лебеда и Прабриндрахът се заприказваха помежду си. Високопоставеният мъж не изглеждаше твърде щастлив. Погледна към любимеца на Едноокия и каза още нещо.

— Вълнува се що за мисия е вашата.

— Ти чу всичко по пътя насам. И вече си му казал.

— Човече, прояви малко разбиране. Той просто се опитва да бъде учтив.

Свих рамене.

— И откъде този интерес към случайна групичка хора, които просто преминават оттук?

Лебеда започна да нервничи. Очевидно се приближавахме към същината на въпроса. Талианецът изговори няколко изречения.

— Прабриндрахът казва, че сте споменавали пред хората къде сте били — а той с удоволствие би искал да чуе за приключенията ви, защото далечните места и народи са му слабост — и също за мисията ви, но не сте казали къде наистина отивате. — Звучеше така, сякаш се опитва да превежда много точно. Жабока ми кимна леко.

Твърде малко споделихме с пасмината на Лебеда по време на прехода от Третия Водопад насам. Скрихме от тях толкова, колкото и те от нас. Реших да произнеса името, което може би трябваше да запазя за себе си:

— Катовар.

Уилоу не си направи труда да преведе.

Прабриндрахът бързо изрече нещо.

— Той казва, че не бива да го правите.

— Твърде късно е да спираме, Лебед.

— Значи се забъркваш в неприятности, каквито дори не можеш да си представиш, Капитане.

Севернякът преведе разговора. Принцът отвърна. Изглеждаше превъзбуден.

— Шефът казва, че вратът си е твой и можеш да се бръснеш с брадва, щом ти се ще, но никой с разсъдъка си не произнеса това име. Смъртта може да те застигне преди дори да си довършил. — Той сви рамене и се подхили. — Макар да подозирам, че доста по-тривиални

сили ще те застигнат, ако си решил сериозно да преследваш тази химера. Между Талиос и онова място има лоши земи. — Той погледна принца и завъртя очи. — Чуваме приказки за чудовища и магия.

— Не думай. — Откъснах залък от малката птица в чинията си и задъвках замислено. — Лебед, докарах хората си тук по целия път от Могилните земи. Чудовища и магия, сещаш ли се? Седем хиляди мили. И не загубих дори един. Спомняш ли си реката? Тези, които ми се изпречваха на пътя, не живяха достатъчно дълго, за да съжалят за това. Слушай внимателно. Опитвам се да кажа едно-две неща. Намирам се на осемстотин мили от края на картите. Няма да спра сега. Не мога. — Това беше една от най-дългите ми речи, ако не броим четенето на Анализите на глас пред хората от отряда.

— Точно тези осемстотин мили са проблемът, Капитане. Останалите седем хиляди са били разходка сред природата.

Прабриндрахът каза нещо кратко. Лебеда кимна, но не преведе. Погледнах към Жабешкото лице.

— Блестящ камък — само рече той.

— Какво?

— Това каза той, шефе. Блестящ камък. Не знам какво значи.

— Лебед?

— Тукашна поговорка. Най-близкият превод на Розоградски е „ходещи мъртъвци“. Става дума, ако правилно съм чувал, за старите времена и нещо, наречено Свободните братства от Катовар, което явно не е било здравословно за Талианците.

Повдигнах вежда.

— Черният отряд е последното от Свободните братства на Катовар, Лебед.

Той ме изглежда остро. След това преведе.

Принцът отговори бързо. После се загледа в жертвата на Едноокия.

— Капитане, той твърди, че всичко е възможно. Но завръщащо се братство не се е мяркало насам отпреди времето на прапрадядо му. И все пак се чуди. Казва, че може би сте истински. Пристигането ви е предсказано. — Последва поглед към Жабока и намръщване, сякаш импът го предаваше по някакъв начин. — А и Господарите на сенките са го предупредили да не се забърква с вас. Въпреки че това и без друго би било логичната реакция, като имаме предвид разрухата и

отчаянието, причинени на местните от някогашните ви предшественици-фанатици.

Погледнах към Жабешкото лице. Той кимна. Лебеда се стремеше към точност.

Господарката проговори:

— Той си играе игрички, Знахар. Очевидно е, че иска нещо. Кажи му да пристъпва към въпроса.

— Би било наистина добре, Лебед.

Той продължи да превежда:

— Но вчерашният ужас днес не значи нищо. Вие вече не сте същите фанатици. Това си проличало на реката. А Трого Талиос няма да преклони глава пред никой. Ако нападта от юг се страхува от група волнонаемници, той е готов да забрави древните вражди и да се придържа към тези от собственото си време. Стига и вие да сте готови да забравите.

Нямах и най-смътна идея за какво, по дяволите, говореше.

— Знахар! — рязко каза Господарката, усетила накъде потегля керванът на мислите ми почти преди мен самия. — Нямаме време да утоляваш любопитството си за миналото. Тук става нещо. Погрижи се, преди да са ни окачили примките около врата.

Определено се превръщаше в част от отряда.

— Ясно ти е за какво става въпрос, нали, Лебед? Не си мислеше, че наистина сме сметнали появата ви горе за случайност, нали? Хайде сега да си поговорим открито.

Малко недотам открит разговор отне известно време. Спусна се мрак и луната изгря. Издигна се в небето. Управителите на горичката бяха изтощени, но твърде учтиви, за да кажат на важния им принц да си обира крушите. А докато ние стояхме, не си тръгваха и тълпите, дошли да ни зяпат.

— Определено нещо не е наред — прошепнах на Господарката. — Но как да го изкопча от него?

Прабриндрахът омаловажаваше всичко, за което говореше, но присъствието на градските големци просто крещеше, че Талиос е изправен пред опасен кръстопът. А нещо в разговора ми подсказа, че принцът иска да плюе в лицето на бедата.

Уилоу се опита да обясни:

— Преди известно време — не се знае точно колко, защото никой не се е заинтересувал — нещо, което бихте могли да наречете мрак, се е появило в място на име Питиус на около четиристотин мили югоизточно от Талиос. Никой не се притеснил особено. След това то се разпространило към Трагевек и Киалун, които са доста важни, а после и към Сикс и Фред. И изведнъж всички ужасно се паникьосали, но вече било късно. Огромната територия била под властта на четирима магьосници, които бежанците наричат Господари на сенките. Явно споменатите сенки са им слабост. Сменили името на Трагевек на Светлосянка, а Киалун прекръстили на Сенчестия затвор. В днешно време почти всички наричат империята им Сенчестите земи.

— И сега ще ми кажеш какво общо има това с нас, нали?

— Около година след като Сенчестите завзели тези градове — които впрочем не са пипвали оръжие след ужаса на Катовар — те ги въоръжили и ги вкарали в голямата игра. Оттогава насам са завзели по-голямата част от земите между южната граница на Талиос и края на картата.

— Започвам да надушвам накъде върви това, Знахар — каза Господарката. Ставаше все по-мрачна, докато слушаше.

— Аз също. Продължавай, Лебед.

— Ами, преди да стигнат до нас... Преди да започнат да обработват Талиос, Сенчестите имали някакъв проблем в собствените си земи. Започнали да враждуват помежду си. Бегълците разказват подробности. Интриги, предателства, отклонения, убийства и съюзи, изменящи се непрекъснато. Винаги, когато един от четиримата Господари взимал преднина, другите се съюзявали срещу него. Това продължило около петнадесет-осемнадесет години. Така че Талиос бил в безопасност.

— Но сега...?

— Сега и четиримата са се вторачили в нас. Миналата година опитаха, но не се получи. — Той изглеждаше самодоволен. — В това градче има повече смелост, отколкото може да се иска от Талианците. И никой няма най-смътна идея какво да прави с нея. Така че ние тримата с Корди и Кинжала бяхме... избрани. Но аз никога не съм бил кой знае какъв войник, нито пък те. Като генерали отиваме на града точно толкова, колкото вие на шопар.

— Значи изобщо не става дума за охрана и подмолните игри на принца ти, така ли? Иска да ни въввлече в своите битки. Да не е очаквал да ни вземе с отстъпка или нещо от тоя род? Не си ли му докладвал за пътуването ни насам?

— Той е от хората, които обичат сами да проверяват всичко. Може би е искал да види дали се подценявате. Разказал съм му всички истории, които някога съм чувал за вас, момчета. Но той пак искаше сам да се увери. Всъщност е много свестен. Първият принц, на когото попадам, който наистина прави това, което се очаква от принцовете.

— По-рядък от космата жаба значи. Сигурен съм. Но ти го каза, Лебед. Ние сме на мисия, поставена от боговете. Нямаме време да се бъркаме в местни дразги. Може би на връщане...

Уилоу се изсмя.

— Какво е толкова смешно?

— Вие всъщност наистина нямате избор.

— Нима? — Опитах се да вникна в казаното. Не можах. Погледнах и Господарката, но тя само сви рамене. — И защо?

— За да стигнете до мястото, което търсите, трябва да минете право през Сенчестите земи. Около осемстотин мили. Не мисля, че дори и вие ще успеете. Той също не го вярва.

— Каза, че са само четиристотин.

— Четиристотин до Питиус, Капитане. Където е започнало всичко. Сега държат територията от южната граница надолу. Осемстотин мили до Сенчестия затвор. И както казах, започнаха да се лакомят за нас от миналата година. Превзеха всичко на юг от Голямата река.

Знаех, че така наричат реката на юг от Талиос, която служеше за естествена граница и преграда.

Лебеда продължи:

— Имат войскови части само на осем десетина мили от Талиос. И знаем, че предвиждат нова атака веднага щом водите се снижат достатъчно. Не вярваме да проявят учтивост. И четиримата Господари на сенките заявиха, че ще бъдат особено зли, ако Прабриндрахът се забърка с вас, момчета.

Отново хвърлих поглед към Господарката.

— По дяволите, *твърде* много хора знаят повече от мен самия какво правя и накъде съм тръгнал.

Тя не ми обърна внимание. Вместо това запита:

— А защо тогава не ни прогони, Лебед? Защо те прати да ни посрещнеш?

— О, той не ни е пращал. Не знаеше за тази част, докато не се върнахме. Той просто смята, че щом Сенчестите ги е страх от вас, значи трябва да ви стане приятел.

Не аз ги плаших, но защо да издавам това? Нямахше нужда Уилоу и дружките му да знаят коя е Господарката.

— Е, не му липсва кураж.

— На никой тук не му липсва. За съжаление нямат представа какво да го правят. А аз не мога да им покажа. Както казва той, Господарите на сенките така или иначе ще дойдат за нас. Защо да ги оставяме сами да избират кога?

— А какво печели Уилоу Лебеда от всичко това? Доста се вживяваш за човек, който само минава оттук.

— Корди няма да ме чуе, затова ще го кажа направо. Повече няма да бягам. Намерих си дом. И не искам да го загубя. Достатъчно ли ти е?

Може би.

— Не мога да му отговоря тук, нито сега. Разбираш това, ако изобщо знаеш нещо за Черния отряд. Не мисля, че ще стане. Не за това сме тръгнали насам. Но ще помисля. Кажу ми, че ми трябва една седмица и съдействието на хората му. — И без това възнамерявах да прекарам още единадесет дни в почивка и екипиране. Нищо не губех с обещанието си. Освен малко от собствената си почивка.

— Само толкова ли? — попита Лебеда.

— А какво друго? Или очакваш просто да си пъкна главата в чувала, защото си сладур? Лебед, моят път е към Катовар. Ще направя всичко необходимо, за да стигна дотам. Похвали стоката си достатъчно. Сега е времето да се разкараш и да оставиш клиента да помисли.

Той промърмори нещо на принца си. Колкото повече напредваше вечерта, толкова повече се изкушавах просто да откажа. Знахаря ставаше все по-стар и раздражителен и не му се учеше още един нов език.

Прабриндрахът Драг кимна към спътника си. Беше съгласен с мен. Двамата станаха. Аз ги последвах и леко се поклоних на принца.

Двамата с Лебеда се оттеглиха, като по пътя си спираха, за да разменят някоя дума с другите гости. Нямах представа какво им казва. Може би онова, което искаха да чуят. Лицата, които виждах, се усмихваха.

Настаних се удобно и се облегнах, за да наблюдавам игричките на Едноокия. Беше докарал рояк насекоми около главата на жертвата си.

— Какво мислиш? — запитах Господарката.

— Не ми е работа да мисля каквото и да е.

— Къде искаш да бъдеш?

— Аз съм войник от Черния отряд. Както често ми напомняш.

— Такъв беше и Гарвана. Докато му вършеше работа. Така че не си играй игрички с мен. Говори ясно. Познаваш ли тези Господари на сенките? Да не би да са Покорени, които си пратила насам, за да ти подготвят нова империя?

— Не! Спасих Променливия и го изпратих на юг просто за всеки случай, когато яростта на войната и омразата на Приносителя на бури щяха да са достатъчно убедителни, за да обяснят изчезването му. Това е всичко.

— А Оплаквача...

— Сам е планирал бягството си. Знае за състоянието ми и явно има собствени амбиции. Но Сенчестите... За тях не знам нищо. Нищичко. Трябваше да разпиташ по-подробно.

— Така и ще направя. Може да не са Покорени, но много ми приличат на такива, така че няма голямо значение. Но искам да знам. На чия страна ще бъдеш ти?

— Аз съм войник от Черния отряд. Те вече са се обявили за мои врагове.

— Това не е категоричен отговор.

— Но пък е най-добрият, който ще получиш.

— Предположих, да. А Променливия и спътницата му? — Не бях ги виждал от Треш насам, но имах чувството, че са точно зад ъгъла. — Ако положението е толкова трагично, колкото изглежда, ще ни трябват всички ресурси, с които разполагаме.

— Променливия ще направи каквото му кажа.

Определено не беше най-успокоителният отговор, но не настоях за повече. Вероятно така или иначе пак нямаше да получа по-добър.

— Яж си вечерята и стига си ми досаждал, Знахар.

Погледнах към храната си, но беше минало твърде много време и вече не изглеждаше особено апетитна.

Междувременно Жабешкото лице отиде с подхилване да помага на господаря си в пречупването на волята на убиеца.

Едноокия се попрестара. Навик му е, особено когато знае, че си има публика. Издивява твърде много. Затворникът ни си умря от чист ужас. Нищо не спечелихме освен лоша слава.

Сякаш си нямахме в излишък.

23.

УИЛОУ, ПРИЛЕПИ И ДРУГИ НЕЩА

Беше късно. Уилоу се тръшна в стола си и се прозя. Кинжала, Корди и Жената го погледнаха с очакване. Все едно Прабриндрахът не можеше да си каже сам.

— Говорихме.

— И? — настойчиво попита Радишата.

— Вероятно очаквахте да скочи и да закрепци „О, чудничко!“

— Какво каза той?

— Каза, че ще проучи как стоят нещата. Което е и най-доброто, на което можете да се надявате.

— Трябваше да отида аз.

Прабриндрахът проговори:

— Сестро, човекът изобщо нямаше да ни слуша, ако някой току-що не бе опитал да го убие.

Това я стресна.

— Тези момчета не са глупави — вметна Уилоу. — Знаят, че сме планирали нещо, когато се присламчихме към тях на Третия Водопад. Наблюдавали са ни също толкова внимателно, колкото и ние тях.

Пушека се вмъкна с безшумието на прякора си. Намираха се в голяма стая в подземията на един приятел на Радишата близо до маслиновата горичка. Миришеше на застояло, въпреки че нощта проникваше в помещението от няколко места. Магьосникът се приближи към светлината на трите газови лампи. Лицето му се изкриви в намръщена гримаса. Огледа се наоколо.

— Какво има? — попита Корди. Трепереше видимо. Уилоу също започна да се чувства странно.

— Не знам. За момент... сякаш нещо ме наблюдаваше.

Радишата се спогледа с брат си, после с Лебеда.

— Уилоу. Дватама странни дребосъци. Едноокия и Гоблин. Истински ли са или мошеници?

— Шест от едното и половин дузина от другото. Нали, Кинжал? Корди?

Бесния кимна. Кинжала каза:

— Дребничкия. Който прилича на дете. Жабешко лице. Той е опасността.

— Какво представлява? — попита Жената. — Най-странното дете, което съм виждала. На моменти се държеше като стогодишен.

— Може би и десет хилядигодишен — каза Пушека. — Имп. Не посмях да го изследвам, за да не разбере, че съм нещо повече от глупаво старче. Не знам на какво е способно. Но определено е свръхестествено същество с големи умения. Чудя се обаче как човек с малкия капацитет на Едноокия го е подчинил. Аз съм много по-добър от него като талант, умения и обучение, но не бих могъл нито да призова, нито да контролирам подобно нещо.

Изведнъж от мрака над тях се разнесе писукане и плясък на крила. Всички се обърнаха изненадано. Около светлината се разлетяха прилепи в хаос от цвърчене и суетене. Внезапно се появи доста по-голяма сянка, черна като парче нощ. Сграбчи прилеп в движение. Секунда по-късно втора голяма сянка прелетя, улавяйки друг. Останалите се спасиха през прозорец на нивото на земята.

— Какво, по дяволите... — изпищя Уилоу. — Какво става?!

Кинжала отговори:

— Два гарвана. Изтребват прилепите. — Звучеше съвършено спокойно. Сякаш гарвани, избиващи прилепи в мазе посред нощ току над главата му, са нещо напълно нормално.

Птиците не се появиха повече.

— Това не ми харесва, Уилоу — промърмори Корди. — Гарваните не летят среднощ. Тук има нещо гнило.

Всеки гледаше към другите и чакаше някой да се обади. И никой не забеляза гъвкавата като котка сянка, която се излегна от другата страна на прозореца и започна да наднича с едното си око. Нито пък усещаха, че една детска фигурка се е проснала върху стар сандък малко отвъд светлината и се хили. Но Пушека започна отново да трепери и да се върти на всички страни с усещането, че го наблюдават.

Най-накрая Прабриндрахът проговори:

— Спомням си, отбелязах, че идеята да се срещаме толкова близо до гората не е добра. Споделих предложението си да се съберем

в някоя добре изолирана от подслушване стая в двореца. Не знам какво стана току-що, но не е нормално и повече няма да говоря тук. Да вървим. Забавянето няма да ни навреди толкова. Нали, Пушек?

Старецът трепереше силно.

— Може би е особено мъдро, принце. Много мъдро. Тук има нещо повече от това, което виждаме... И трябва да предположим, че наистина сме под наблюдение.

Радишата беше разтревожена.

— От кого, старче?

— Не знам. Какво значение има, Радиша? Има заинтересовани страни. Висшите жреци. Войниците, които искате да използвате. Господарите на сенките. А може би и други сили, за които не знаем.

Всички го гледаха.

— Обясни ми — нареди Жената.

— Не мога. Освен да напомня, че тези мъже успешно се пребориха с речните пирати, които толкова дълго държаха реката затворена. Никой от тях не споделя много по въпроса, но дочутото оттук-оттам, което събрах, ме кара да мисля, че е използвана магия от най-висш порядък — при това и от двете страни. А тяхната е била достатъчна, за да прекърши блокадата. Но като изключим импа, около тях нямаше нищо подобно, когато ние се присъединихме. Ако са имали такава сила, къде е тя? Може ли да е толкова добре скрита? Вероятно, но все пак се съмнявам. Може би е с тях, без наистина да е с тях, ако разбирате какво искам да кажа.

— Не. Пак си се върнал към старите си номера. Да си отвратително неясен.

— Неясен съм, защото не мога да ви дам отговори, Радиша. Само въпроси. Не знам дали отрядът, който виждаме, не е просто илюзия, целяща да ни заблуди. Една шепа мъже, без съмнение издръжливи и опитни в смъртоносния си занаят, но не и нещо, способно дотолкова да ужаси Сенчестите. Не са достатъчно, за да променят нещата. Така че, защо на Господарите изобщо да им пука? Или знаят повече от нас, или виждат по-добре. Спомнете си историята на Свободните братства. Те не са били просто бандити и убийци. А тези мъже изглеждат твърдо решени да достигнат Катовар. Капитанът им прибегна до всеки възможен метод освен насилие, за да открие информация за пътя.

— Хей, Пушек! Нали каза да говорим другаде? — прекъсна го Кинжала. — Защо не направим точно така?

— Да — съгласи се Лебеда. — От тази дупка ме побиват тръпки. Не мога да ви разбера, Радиша. Двамата с Прабриндрахът претендирате да владеее Талиос, а се криете из тъмните ъгълчета...

— Позициите ни не са стабилни. — Тя се надигна и тръгна към изхода. — Управляваме само с благоволенieto на свещениците. И не бихме желали да са в течение на всичко, което правим.

— Всеки проклет лорд и свещеник, който изобщо е някой, беше в гората тази вечер. Те всички така или иначе знаят.

— Само онова, което им казахме. А то е частица от истината.

Корди се приближи към Уилоу.

— Не се бъркай, човече. Не виждаш ли какво разиграват? Изобщо не става дума просто да отблъснат Сенчестите.

— Хмм.

Нещо, подобно на пантера, премина зад гърба им от едно тъмно петно в друго, тихо като самата смърт. Гарваните също се преместиха от една наблюдателна позиция до друга. Детска фигурка се присламчи към групата съвсем открито, но остана незабелязана. Прилепи обаче нямаше.

Чак тогава Уилоу наистина разбра. Жената и брат ѝ смятаха, че битката с Господарите на сенките ще задържи вниманието на свещениците и култовете им. А междувременно те двамата щяха да хванат здраво юздите...

Той не ги винеше. Никак не си падаше по свещеничеството. Може би Кинжала беше напипал нещо с онази реплика, че всичките трябва да бъдат издавени, за да избавят Талиос от присъствието си.

На всеки няколко крачки Уилоу се обръщаше, за да се огледа зад гърба си. Но улицата си оставаше празна. Въпреки това бе сигурен, че нещо ги наблюдава.

— Зловец — промърмори. И се зачуди как изобщо се е забъркал в такава каша.

24.

ТАЛИОС: ПОДОБАВАЩ НАТИСК

Прабриндрах Драх може и да се числеше към добрите, но това не му пречеше да е хлъзгав и измамен като истински злодей. Два дни след посещениято му не можех да си подам носа навън, без да ме посрещнат възгласи и наименования като Пазител, Защитник и Избавител.

— Какво, по дяволите, става? — запитах Едноокия.

— Опитва се да те вкара в капан. — Той хвърли поглед на Жабока. От онази нощ насам импът не вършеше кой знае каква работа. Не успяваше да доближи никого, освен Лебеда и приятелчетата му в кръчмата им. А там не си говореха нищо интересно. — Сигурен ли си, че искаш да ходиш до тази библиотека?

— Да, сигурен съм. — Незнайно как Талианците бяха решили, че освен генерал-месия съм и някакъв велик лечител. — Какво, по дяволите, им става? Виждам, че принцът им пробутва цялата плява, но защо я купуват?

— Защото искат.

Майки ми поднасяха бебетата си, за да ги докосна и благословя. Млади мъже бумтяха с каквото метално намереха под ръка и се деряха да пеят с поне приблизително военен ритъм. Момичетата хвърляха цветя по пътя ми. А понякога и себе си.

— Това е много мило, Знахар — отбеляза Едноокия, докато се опитвах да откопча от себе си небесно видение на около шестнадесет години. — Ако не я искаш, подхвърли я насам.

— По-спокойно. Преди да се отдадеш на първичните си инстинкти, помисли накъде отива всичко.

Беше съдържан до степен, която ме смайваше. Предполагам, че във всичко това виждаше просто илюзия. Или поне капан. Едноокия е смешен, но не е глупав. Понякога.

Черният магьосник се захили.

— Поддай се на изкушението. Господарката не може да наднича иззад рамото ти през цялото време.

— Може и да го направя. В крайна сметка, нали е наш дълг да не разочароваме тези хора, когато те се опитват толкова упорито да ни разглезят?

— Ето така те искам. — Но не звучеше като да си вярва. Не се чувстваше уютно с новопридобития си късмет.

Отидохме до библиотеката. Не открих нищо. Толкова много нищо, че станах още по-подозрителен. Жабешкото лице не ми беше от кой знае каква полза, но поне можеше да подслушва. Разговорът, за който ми докладва, още повече засили притесненията ми.

Останалите обаче си прекарваха добре. Дори върховната дисциплина на Нар не ги защитаваше от някои изкушения. А и Могаба не ги държеше на твърде къса каишка. Както една сутрин изпищя Гоблин, „Ентусиазмът им е невероятен, Знахар!“

А през цялото време ми се струваше, че нещо се случва точно на ръба на погледа ми.

И така, ситуацията се изясняваше. Всичко беше точно такава, каквото го описа Лебеда. Тоест, за да достигнем Катовар, трябваше да прекосим седемстотин мили територия, държана от Господарите на сенките. Ако наистина съществуваха.

Имах някои съмнения. Всички, с които разговарях с помощта на Жабешкото лице, вярваха в съществуването им, но никой не можеше да ми даде някакво реално доказателство.

— Никой не е виждал и боговете — каза един свещеник. — Но всички вярваме в тях, нали? Виждаме делата им... — В този момент забеляза, че съм се смръщил след твърдението му. Очите му се присвиха. След това бързо отпраши нанякъде. За пръв път срещях някой, който да не е изпълнен с искрено щастие от присъствието ми в Талиос. Казах на Едноокия, че може да имаме по-голям успех, ако следим свещениците, вместо принца и Лебеда, които знаеха кога да си затраят.

Опитите им да ни манипулират, за да се бием с някакви могъщи магьосници, не ме притесняваше. Много. Цели двадесет години се

борихме срещу най-великите. Тревожеше ме собствената ми неосведоменост.

Не знаех езика. Не познавах Талианците. Историята им тънеше в мистерия и Лебеда и компанията му не успяваха да хвърлят светлина в мрака. И естествено нямах и най-бегли познания за Сенчестите и хората, които те управляваха. Нищо освен това, което ми казаха, което бе дори по-зле. И най-лошото от всичко — не познавах територията, на която щяха да се водят сраженията. А времето да си набавя всички отговори беше недостатъчно.

Трети ден по залез-слънце. Настанихме се в стаи по на юг, предоставени ни от принца. Събрах при себе си всички, освен половин дузината мъже на стража. Докато повечето си ядяха вечерята, сготвена и поднесена от хора на Прабриндраха, ние започнахме да обмисляме ситуацията. Останалите трябваше да държат Талианците на разстояние. Съмнявах се, че могат да ни разберат, но не ми се рискуваше.

Седнах начело на масата, Господарката се настани отляво, а Могаба с двамата си главни лейтенанти — отдясно. До Господарката седяха Гоблин и Едноокия, като тази вечер Гоблин бе на по-предна позиция. Трябваше да ги редувам през вечер. След тях заеха местата си Мъргън, Хагоп и Мускуса. Мъргън седеше в дъното на масата в качеството си на чирак Архивар. Правех се, че разказвам история, докато се храним. Патриархът забавлява децата си.

— Довечера ще изведе имперските коне. Господарке, Гоблин, Хагоп, Мускус. Вие идвате с мен. Един от близнаците. Някой от Рои. Както и един от лейтенантите ти, Могаба, и няколко войника. Тези, които могат да яздят.

Едноокия пое въздух, за да се оплаче. Също и Мъргън. Но Могаба изпревари и двамата:

— Промъкване?

— Искам да разгледам на юг. Може да ни пробутват врели-некипели.

Не го вярвах наистина, но защо да приемам нещо на доверие, ако можех сам да се уверя? Особено когато се опитват да ме използват...

— Едноок, ти оставаш тук, защото искам да работиш с любимеца си. Денонощно. Мъргън, ти ще записваш всичко, което ти каже. Могаба, от теб искам прикритие. Ако са казвали истината, няма да отсъстваме дълго.

— Каза на Прабриндраха, че ще му дадеш отговор до седмица. Остават ти четири дни.

— Ще се върнем навреме. Тръгваме след следващата смяна на стражата, след като Гоблин и Едноокия се справят с всички, които биха могли да ни видят.

Могаба кимна. Погледнах към Господарката. Тя вече не ми съдействаше много. Щом искам да съм шеф, нека бъда, а тя щеше да си пази мнението за себе си.

— Някои от хората ми — заговори Могаба, — повдигнаха един малко деликатен въпрос. Мисля, че ни трябва правилник.

Това беше неочаквано.

— Правилник? За какво?

— За това в каква степен могат да използват насилие, за да се защитават. Няколко човека са били нападнати. Искат да знаят доколко трябва да се въздържат от дипломатически съображения. И имат ли право да дават примери.

— Мамка му! Кога започна това?

— Получих първия доклад този следобед.

— Значи всичко е от днес, така ли?

— Да, сър.

— Искам да видя мъжете, забъркани в това.

Той ги доведе до масата. Бяха Нар. Петима на брой. Изглеждаше ми невъзможно такива неща да се случват само на Нар. Пратих Мъргън да проучи. Когато се върна, каза:

— Три инцидента. Сами са се оправили с всичко. Не смятали, че има нужда да докладват.

Дисциплина. Може да се поговори малко на тази тема.

Отне ми половин минута да установя, че нападателите не били Талианци.

— Сбръчкани дребни кафяви човечета? Видяхме ги по реката. Тогава питах Лебеда и той ми каза, че не знае откъде са. Но го побиваха тръпки от тях. Ако не са от града, не си поплювайте изобщо.

Насмитайте ги, освен ако не можете да хванете един-двама за разпит. Едноок. Ако можеш да поработиш върху някой от тях...

Проведохме целия този разговор между сервирането на Талианските слуги. Точно в този момент неколцина дойдоха да отнесат празните чинии, предотвратявайки излиянията на магьосника как чудовищно го претоварвам. За негово съжаление не можа да изграчи и след като си тръгнаха, защото Мъргън се намеси:

— Имам проблем, Знахар. — Мобаба се намръщи. Наистина е гъвкав, но не може да преживее, че позволявам на хората си да ме наричат по друг начин, освен Капитан.

— И какъв?

— Прилепи.

Гоблин се изкикоти.

— Мълчи, изтърсак. Прилепи, казваш? И какво за тях?

— Момчетата продължават да намират мъртви прилепи наоколо.

Забелязах с ъгълчето на окото си, че Господарката изведнъж е наострила слух.

— Не мисля, че разбирам.

— Всяка сутрин, откак дойдохме тук, намираме мъртви прилепи. Не просто умрели, а разкъсани. И това е само около нас. Не из целия град.

Погледнах към Едноокия. Той също ме изгледа и каза:

— Знам. Знам. Още една работа за добрия стар Едноок. Как ще се оправя тази сбирщина, когато мен ме няма?

Не знам дали номерът мина пред другите.

Имаше неща, които двамата с магьосника не споделяхме с останалите.

— Други проблеми?

Нямаше, но Мъргън зададе въпрос:

— Можем ли малко да поработим над Лебеда? Поразгледах местенцето, което държи. От типа кръчми, където нашите момчета биха се поразмотали. Може пък да открием нещо интересно.

— Най-малкото ще го държите изнервен. Добра идея. Нека и някои от Нар го посетят. Да разучат тоя Кинжал.

— Този ме притеснява — вметна Мускуса.

— И е най-опасен от тримата, обзалагам се. От типа на Гарвана е. Може да те убие, без да му трепне окото, и след пет минути вече

дори да не помни.

— Трябва да ми разкажеш повече за този Гарван — каза Могаба. — С всеки следващ път, когато чувам за него, ми става все по-интересно.

Господарката застина с вилица на половината път от устата:

— Всичко е в Аналите, лейтенант. — Най-нежното възможно смъряне. При цялата му отдаденост към отряда, Могаба още не бе направил сериозен опит да изследва Аналите за периода след напускането на Геа-Ксле.

— Разбира се — отвърна той с безразличен глас, но очите му станаха твърди като стомана. Между двамата имаше ясно доловима студенина. Бях я забелязвал и преди. Просто не си пасваха. Нямаше никаква причина да не се харесват един друг. А може и да имаха. Напоследък прекарвах повече време с Могаба, отколкото с Господарката.

— Значи приключихме — казах накрая. — Омитахме се при следващата смяна на стражата. Подгответе се.

Повечето ми отговориха с кимване и станаха от масата, но Гоблин постоя още малко, мърморейки обидено, преди да се махне.

Подозираше, че съм го избрал основно за да не направи някоя пакост, докато ме няма.

Беше над шестдесет процента прав.

25.

ТАЛИОС: ПРОУЧВАНИЯ НА ЮГ

Пробвай някога да се промъкнеш нейде с кон за оран. Ще добиеш наполовина представа за проблемите ни, докато се измъквахме от града на гърба на чудовищата, дадени ни от Господарката. Бедният Гоблин, изтощихме го до пределите му да ни прикрива. По времето, когато напуснахме покрайнините вече си мислех, че със същия успех можехме да вземем каляската.

Разбира се, „незабелязани“ е нещо относително. Гарваните си стояха на поста. Сякаш на всеки покрив и клон, покрай които минавахме, имаше поне една от проклетите птици.

Въпреки че профучахме бързо, а и в тъмното беше трудно за разглеждане, територията на юг от Талиос изглеждаше богата и прекрасно култивирана. Налагаше й се, за да поддържа толкова огромен град, макар че и в по-богатите квартали имаше градини. Изненадващо, но Талианците като че ли не ядяха много месо, макар и то да беше храна, която можеш да заведеш до пазара.

Два от трите велики религиозни култа забраняваха яденето на плът. Наред с останалото, могъщите ни жребци можеха да виждат в тъмното. Препускането в галоп не ги безпокоеше, докато аз дори не виждах ръката си пред лицето. Зората ни свари на четиридесет мили южно от Талиос, абсолютно вкиснати от непрекъснатата езда.

Зяпнали от удивление селяни ни наблюдаваха да профучаваме край тях.

Лебеда ми беше разказал за нашествието на Господарите на сенките миналото лято. На два пъти попаднахме на следи от него, пресичайки напълно изтърбушени села. Местните бяха построили домовете си наново, но не на същите места.

До второто такова село спряхме. Местният старейшина дойде, за да ни огледа, докато се хранехме. За негово съжаление не намерихме общ език. Като видя, че няма да стигне доникъде, просто се засмя, хвана ръката ми в здраво ръкостискане и отпраши нанякъде.

— Той знаеше кои сме — вметна Гоблин. — И реши, че сме същите като хората в града.

— Идиоти?

— Никой не ни мисли за глупави, Знахар — включи се Господарката. — И вероятно точно това е проблемът. Може би не сме толкова умни, за колкото ни считат.

— Така ли смяташ? — Метнах камък по близкия гарван и пропуснах. Тя ме изгледа странно.

— Сигурно си прав, че има някаква мълчалива конспирация. Но може би не крият толкова много, колкото предполагаш. Или просто смятат, че знаем повече, отколкото в действителност знаем.

Синдаве, третият след Могаба, се включи в разговора:

— Чувствам, че е напипала истината, Капитане. Прекарал съм доста време по улиците. Забелязах точно това в очите на всички, които ме гледаха. Мислят ме за нещо повече от онова, което съм.

— А мен не само ме зяпат. Изляза ли, започват да ме поздравяват с какво ли не. Само „император“ дето не ме наричат! Смущаващо е.

— Но не искат да говорят — вметна Гоблин, докато си събираше багажа. — Кланят се и се усмихват раболепно, целуват ти краката и ти предлагат всичко, освен девствените си дъщери, но не можеш да изкопчиш един конкретен отговор.

— Истината е смъртоносно оръжие — каза Господарката.

— И именно затова свещениците и принцовете се страхуват от нея — отвърнах аз. — Ако сме повече от това, което изглеждаме, за какви ли ни мислят?

— За някогашния Черен отряд, когато за първи път сте минали оттук — отговори простиичко тя.

Синдаве се съгласи:

— Отговорът сигурно е в липсващите Анали.

— Естествено. Които, сецаш се, ги няма. — Ако носех собствените си тетрадки, щях да проверя какво точно пише в томовете, които открихме в Храма. А липсващите Анали трябва да са се изгубили някъде тук.

Нито едно от имената по картите не ми говореше нещо. Нищо ново — поне от онова, което помнех. Чо'н Делор се споменаваше в края на историята, така да се каже. Началото на неизвестните

територии, макар че Аналите разказваха доста неща отпреди Пастелните войни.

Възможно ли беше да са сменили всички имена?

— Ох, задникът ме боли! — оплака се Гоблин, докато се наместваше на седлото. Вдъхновяваща гледка — дребосък като него да се качва на толкова огромен кон. Всеки път Мускуса мърмореше да му намерим стълба. — Знахар, имам идея.

— Това звучи опасно.

Той не се хвана и продължи:

— Какво ще кажеш да се пенсионираме? Вече не сме достатъчно млади за тази гадост.

Хагоп се включи:

— Онези момчета, които срещнахме на връщане от Веслоград, май бяха напипали правилната посока. Само че си играеха на дребно. Трябва да си намерим град и да го завземем. Или да подпишем постоянен договор.

— Пробвано е вече. Към петдесетина пъти. Никога не трае дълго. Единствено в Геа-Ксле е проработило. И дори там накрая момчетата ги засърбяли краката отново да поемат на път.

— Ловим ли бас, че това не са били същите „момчета“, влезли за пръв път в града?

— Ние сме стари и изморени, Хагоп.

— Говори за себе си, дядка — обади се Господарката.

Метнах още един камък по гарвана и се качих на седлото.

Това беше покана за закачки. Не я поех. И в това отношение се чувствах стар и изморен. Тя просто сви рамене и се покатери на седлото. Потеглихме, а аз се чудех докъде точно сме я докарали двамата с нея. Май доникъде. Може би искрата бе пренебрегвана твърде дълго. Или просто бяхме твърде близки, за да излезе нещо.

Докато се придвижвахме все по на юг, забелязахме странен феномен. Глашатаи яздеха напред — повече, отколкото някога преди сме срещали. Във всяко малко селце, покрай което минехме, хората ни познаваха. Все същите възгласи и викове, на каквито се наслушахме в Талиос. Там, където им се намираха, младите мъже излизаха с оръжията си.

Не си падам много по морала. Но се почувствах леко виновен, като ги гледах, сякаш някак си бях отговорен за превръщането на този народ от пацифисти във войнолюбци с плам в очите.

Мускуса смяташе, че оръжията са прибрани от миналогодишните нашественици. Може би. Някои от тях. Но повечето изглеждаха толкова стари и ръждясали, че не бих ги пожелал на друг, освен на враговете си.

С всеки изминал час ми изглеждаше все по-малко вероятно да приема договора.

Никъде не се натъкнахме на каквото и да е доказателство, че Талианците са нещо различно от мил, дружелюбен и работлив народ, благословен със земя, където оцеляването не е всекидневна борба. Но дори тези селяни тук сякаш отделяха повечето от свободното си време, вместо да отглеждат растения, на своите смайващи батальони от богове.

— Една-единствена победа — казах на Господарката, когато издехме на около осемдесет мили южно от града. — Само една и тези хорица ще са психически подготвени да приемат всички трудности, които Сенчестите могат да измислят.

— А ако приемем назначението и загубим първата битка, няма никакво значение, защото не ще сме наоколо, за да поемем последствията.

— Това е моето момиче. Винаги мислиш позитивно.

— Наистина ли ще приемеш поръчката?

— Не и ако мога да го избегна. Затова и сме тук. Но имам неприятното подозрение, че това, което ми се иска, няма да има много общо с онова, което ще ми се наложи да направя.

Гоблин изсумтя и измърмори нещо какво е да си влачен от ноктите на съдбата. Прав беше. И единственото ми желание бе да се откопча от тях и да продължа на юг, а Сенчестите да вървят по дяволите.

Не си давахме много зор и спряхме за обяд преди наистина да сме приключили с храносмилането на закуската. Телата ни не издържаха на постоянния тормоз от непрестанната езда. Наистина остарявахме.

Мускуса и Хагоп искаха да запалят огън и да приготвят истинска храна. Казах им да действат. След това, уморен и с болки по цялото

тяло, легнах на земята, облегнах глава на един камък и се загледах в облаците, носещи се по чуждото небе, което денем не изглеждаше с нищо по-различно от онова, което оставих зад гърба си.

Нещата ставаха твърде бързо и твърде странно, за да мога да намеря смисъл в тях. Непрекъснато имах ужасяващото усещане, че съм грешният човек на грешното място и в грешното за отряда време. Не се чувствах достатъчно компетентен, за да се справя със ситуацията, която грозеше Талиос. Можех ли наистина аз да поведе цяла една нация на война? Не вярвах. Дори всеки мъж, жена и дете в града да ме обявяваха за техния спасител.

Опитах се да се успокоя с мисълта, че едва ли съм първият Капитан, изпълнен със съмнения, и със сигурност далеч не единственият, изправен пред опасна ситуация и въоръжен само с частица от необходимото му познание. Може би бях по-голям късметлия от някои. До себе си имах Господарката, за която подводните течения на интригите бяха роден дом. Ако само можех да вкарам таланта ѝ в действие. Имах и Могаба, който въпреки културните и езикови бариери между нас се очертаваше като най-страхотният войник, когото някога бях виждал. Имах Гоблин, Едноокия, Жабешкото лице и — евентуално — Видоменителя. И около четиристотин години номерца и хитрости, измисляни от отряда, от които да черпя вдъхновение. Но нищо от това не успяваше да притъпи съвестта ми, нито успокояваше съмненията ми.

В какво се бяхме забъркали в това простичко на пръв поглед завръщане към произхода на Черния отряд?

Оттук ли идваше половината беля? Че се намираме в непозната територия, поне що се отнася до Аналите, а аз се опитвах да работя без историческа картина на областта?

Наистина имаше въпроси без отговор за нашите предшественици и това място. Почти нямах възможност да изровя някаква по-особена информация. Но намеците, на които се натъквах, подсказваха, че тези момчета далеч не са били приятна компания. Започвах да си мисля, че това разселение на Свободните братства по света всъщност е било нещо много религиозно и фанатично. Водещите доктрини, остатъци от които все още съществуваха при Нар, трябва да са били ужасяващи, защото името на отряда все още будеше ужас и страх по тези места.

Най-накрая изтощението си каза думата. Заспах, но не го осъзнавах, докато разговорът на гарваните не ме събуди.

Скочих на крака. Останалите ме изгледаха странно. Не бяха чули нищо. Почти приключваха с храната. Мускуса поддържаше моята порция топла.

Погледнах към самотното дърво наблизо и видях няколко от проклетите птици, наклонили грозните си глави така, че да могат да ме виждат. Имах силното чувство, че искат да привлекат вниманието ми.

Засилих се към тях.

Два отлетяха още докато бях на половината път, издигайки се по тромавия, присъщ на гарваните начин и се понесоха на югоизток, към изолирана групичка дървета на около миля от нас. Огромно ято от черните гадини кръжеше над тях.

Последният останал гарван напусна дървото чак след като се убеди, че съм видял дърветата. Върнах се да обядвам замислен. На половината от неприятното на вкус задушено стигнах до извода, че съм получил предупреждение. Пътят преминаваше само на стъпки от онези дървета.

Докаато се качвахме по седлата, казах:

— Хора, ще яздим с извадени оръжия. Гоблин. Виждаш ли онези дървета там? Дръж ги под око. Все едно животът ти зависи от това.

— Какво не е наред, Знахар?

— Не знам. Просто предчувствие. Вероятно греша, но нищо не пречи да сме предпазливи.

— Щом казваш — отвърна той несигурно и ме изгледа, сякаш се съмняваше в психическото ми здраве.

Господарката ми хвърли още по-странен поглед, когато, приближавайки се към дърветата, Гоблин извика:

— Мястото е пълно с гадини!

Само толкова успя да каже. После „гадините“ напуснаха прикритието си. Малките кафяви мъже. Около стотина от тях. Военни гении, освен всичко. Пешаците никога не атакуват ездачи, дори и когато числено ги превъзхождат.

Гоблин каза „Глии-и-п!“, а после нещо неразпознаваемо. Мъгла от насекоми обгърна кафявите мъже.

Трябваше да ни отстрелят отдалеч със стрели.

Мускуса и Хагоп избраха най-глупавото според мен действие — атакуваха. Прегазиха тълпата като нож през масло и излязоха от другата страна. Моят избор ми се видя по-мъдър. Останалите се съгласиха. Просто отпрашихме надолу по пътя, оставяйки кафявковците на милостта на Гоблин.

Конят ми се спъна. С присъщите си майсторски ездачески умения моментално паднах. Преди да успея да се изправя на краката си, дребосъците бяха навсякъде около мен, опитвайки се да ме наложат с каквото имаха под ръка. Но Гоблин беше на своя пост. Не знам какво направи, но проработи. След като все пак успяха да нанесат някакви поражения, ме оставиха с чудесна колекция синини и решиха да се занимаят с онези, които имаха достатъчно здрав разум да си стоят на конете.

Мускуса и Хагоп профучаха край мен, атакувайки групата в гръб. Аз се изправих с мъка на крака и се огледах за коня си. Намираше се на стотина крачки и ме гледаше, сякаш съм му много забавен. Закуцуках към него.

Тези идиоти разполагаха с някаква собствена мизерна магия, но изобщо не им стигаше умът да направят нещо смислено с нея. Просто продължаваха да се хвърлят в атака. Падаха като мухи, но когато те превъзхождат с дванадесет към едно, се безпокоиш за повече от това съотношението на жертвите да е в твоя полза.

Не видях кой знае какво, бях твърде зает с покатерването върху коня. А когато успях отново да наместя натъртеното си тяло върху гърба на животното, цялата тупурдия се беше преместила извън полезрението ми в една тясна долинка.

Не знам как, но някак си съумях да изгубя ориентация. Или нещо подобно. Когато успях да се организирам и се огледах за групичката си, не можах да ги намеря. Макар че нямах и кой знае каква възможност да ги търся. Съдбата ми попречи под формата на петима от кафявковците, яздеци коне, които щяха да са смешни, ако не размахваха мечове и копия, засилили се към мен с очевидното намерение да бъдат адски противни.

В други дни вероятно щях да остана на четиридесетина метра от тях и да ги обстрелвам с лъка си. Но не бях в настроение. Исках просто да ме оставят на мира и да се върна при останалите.

Подкарах коня си в обратна посока. Нагоре, надолу и покрай няколко ниски хълмчета. Лесно се отскубнах от погледа им, но междуременно успях съвсем да се загубя. По време на забавата небето беше притъмняло. Започна да ръми. Само колкото да допълни очарованието, което в момента изпитвах от начина си на живот. Потеглих в търсене на пътя, с надеждата там да намеря следи от спътниците си.

Изкачих един от хълмовете и се изправих срещу покритата с гарвани фигура, която ме преследваше от Храма на Пътника насам. Движеше се в далечината, отдалечавайки се от мен. Забравих за другите. Подкарах животното си в галоп. Фигурата спря за момент и се обърна към мен. Почувствах тежестта на погледа ѝ, но не забавих. Крайно време беше да разплета тази загадка.

Засилих се по ниския хълм и конят ми скочи над плитко поточе, в което клокочеше тинеста вода. Фигурата за миг изчезна от полезрението ми. Изкачих следващия хълм. Когато стигнах върха му, там нямаше нищо друго, освен няколко гарвана, кръжащи в небето без посока. Позволих си думички, които сериозно биха ужасили майка ми.

Не забавих, а продължих в галоп до мястото, където за последен път мернах нещото, каквото и да беше то. Спрях коня, скочих долу и нагазих в тревата, търсейки знак. Велик следотърсач съм, признавам. Но колкото и влажна да беше земята, все трябваше да има някакви следи. Освен ако не бях съвсем луд и нямах халюцинации.

Наистина открих следи. И продължавах да чувствам погледа върху себе си. Но не виждах онова, което търсех. Бях объркан. Дори да се намесваше магия, как бе възможно да изчезне така напълно? Наоколо не се виждаше прикритие.

Мернах групичка гарвани, които кръжаха на около четвърт миля от мен.

— Добре, копеле гадно. Да видим колко бързо можеш да тичаш.

Когато стигнах мястото, там отново нямаше нищо.

Цикълът се повтори три пъти. Не се приближавах до нищо.

Последния път, когато спрях, се намирах на нисък хребет, който гледаше към около стотина акра гора. Слязох от седлото и застанах до коня си. Зяпахме заедно.

— И ти ли? — попитах. Дишането му беше също толкова учестено, колкото и моето. А тези чудовища никога не се задъхват.

Гледката там долу наистина беше страшна. Никога не съм виждал толкова много гарвани, освен може би на бойно поле непосредствено след битка.

За цял живот, прекаран в пътешествия и изучаване на история и митове, съм попадал на над петдесет приказки за обитавани от призраци гори. Винаги ги описват като мрачни, гъсти и стари, или повечето дървета са мъртви, с клони, протягащи се като ръце на скелети към небето. Тази гора не се вписваше в общите представи, ако изключим гъстотата на дърветата. При все това изглеждаше достатъчно призрачна.

Прехвърлих юздите над шията на коня, взех щита си, извадих меча от ножницата на седлото и се запътих към дърветата. Конят ме последва на около осем стъпки отзад, привел глава толкова ниско, че ноздрите му почти опираха земята като на хрътка, движеща се по следа.

Гарваните бяха най-многобройни около центъра на гората. Вече не вярвах на очите си, но ми се струваше, че мяркам някаква тъмна и тумбеста постройка. Колкото повече приближавах, толкова по-бавно се движех, тоест някаква малка частица от мен явно все още страдаше от здрав разум. Онази част, която непрекъснато ми повтаря, че не съм предопределен за подобни дейности. Просто не ставам за самотния войн, нанасящ удар на злото в собственото му леговище.

Аз съм просто тъпак, страдащ от твърде голямо любопитство. Кое не спираше да ме държи здраво за мустаците и да дърпа все напред.

Намирах се срещу самотно дърво, което горе-долу доближаваше стереотипа — кокалесто, старо и полумъртво, широко горе-долу колкото мен и отдалечено на поне тридесет стъпки от всички останали дървета в гората като самотен страж. Около корените му пълзяха шубраци и филизи, избуяли до нивото на кръста ми. Спрях и се облегнах на него, докато се питах да правя ли нещо или не. Конят се присламчи и опря нос в рамото ми. Вдигнах глава, за да го погледна.

Змийско изсъскване.

Зяпах тъпо в стрелата, трепереща в ствола на дървото на около три сантиметра от ръката ми. И точно възнамерявах да се хвърля за прикритие, когато осъзнах, че тя не е била предназначена да ме удари в гърдите.

От острието до перата стрелата беше черна като сърцето на свещеник. Дървената ѝ част сякаш бе лакирана. На около сантиметър от острието имаше забодено парче хартия. Отскубнах острието от ствола и приближих стрелата до очите си, за да прочета съобщението.

Още не му е дошло времето, Знахар.

Азбуката и езикът бяха тези на Градовете на скъпоценните камъни.

Интересно.

— Добре. Още не му е дошло времето. — Откъснах хартията, смачках я на топче и я хвърлих сред дърветата. Огледах се за някаква следа от стрелеца. Нищо. Разбира се.

Вкарах стрелата в колчана си, качих се на седлото, обърнах коня и го подкарах обратно. По земята пробяга сянка на гарван, търсец по-удобна позиция, за да наблюдава седмината дребни кафяви мъже, които ме чакаха на върха на хълма.

— Никога не се отказвате, нали, момчета?

Отново слязох от седлото, застанах зад коня си, извадих лъка, поставих тетивата, приготвих стрела — тази, която току-що бях прибрал в колчана — и започнах да преценявам ъгъла. Кафявковците обърнаха смешните си малки коне и потеглиха едновременно с мен.

Когато позицията ми беше добра, изскочих иззад коня и пуснах стрелата към най-близкия. Той я видя и се опита да я избегне, но само си навреди. Възнамерявах да уцеля понито му във врата, но вместо това острието се заби в коляното му, пронизвайки и двамата. Конят изхвърли ездача си и се понесе нанякъде, влачейки го след себе си.

Качих се бързо на собственото си животно и се понесох през отворилата се пролука. Дребните коне на кафявковците не се движеха достатъчно бързо, за да ми пресекат пътя.

И така, отново се измъкнахме, а онези ме преследваха със скорост, която щеше да убие конете им за час. Моят звяр едва беше загрял и подозирам, че се забавляваше искрено. Не се сещам да съм яздил друг кон, който да се извъръща назад да види дали още го гонят и така да си нагажда скоростта, че да е дразнещо близо до преследвачите си.

Нямах и бегла представа кои може да са кафявите мъже, но трябваше да са доста многобройни, имайки предвид как непрекъснато се появяваха нови и нови. Обмислях дали да не поработя с тази

групичка, отнасяйки ги един по един, но после реших, че е по-добре да си обирам крушите. Ако се наложеше, винаги можех да докарам целия Черен отряд и да ги пометем.

Чудех се какво се е случило с Господарката, Гоблин и останалите. Съмнявах се да са пострадали с тези жребци, но...

Бяхме се изгубили един друг и нямаше смисъл да прекарвам в търсене остатъка от деня. Щях да се върна на пътя, да поема на север и да си намеря някое градче и сухо местенце.

Дразнещият ръмеж ме тормозеше повече от факта, че ме преследват.

Но тази гора пък ме притесняваше повече от дъжда. Това беше мистерия, която необяснимо ме ужасяваше.

Гарваните и ходещият дънер бяха истински. Вече не се съмнявах в това. А Дънерът ме познаваше по име.

Може би наистина трябваше да доведе отряда и да изровя онова, което се криеше тук.

Пътят представляваше едно от онези чудеса на природата, способни да се превърнат в тиня, дълбока до кръста, ако някой посмее да се изплюе отгоре му. В тази част от света ограда нямаше, така че можех да яздя отстрани. Почти веднага стигнах до малко селце.

Наречете го шега на съдбата или синхрони. Синхрон. Животът ми се движи в странен синхрон. От север се задаваха ездачи. Изглеждаха още по-оръфани, отколкото се чувствах аз. Не бяха дребни и кафяви, но аз все пак ги загледах подозрително и си потърсих място, където да се прикрия. Носеха повече оръжия от мен, а аз бях достатъчно въоръжен, за да екипирам цял взвод.

— Хей! Знахар!

Това беше Мъргън. Щом се приближих, видях, че другите трима са Уилоу Лебеда, Корди и Кинжала.

Какво, по дяволите, правеха тук?

26.

НАДЗИРАТЕЛЯ

Този, който бе оттеглил всичките си сили освен моралната подкрепа, не се отказа от правото си да критикува и да се оплаква.

Събранието на Господарите на сенките се проведе на върха на извисяваща се кула сред неговата нова централна крепост, наречена Надзирателя и разположена на две мили южно от Сенчестия затвор. Крепостта изглеждаше странна и мрачна, по-голяма дори от някои градове. Стените ѝ бяха дебели и високи няколкостотин стъпки. Всяка вертикална повърхност бе покрита с плоскости от полиран бронз и желязо. Грозни сребърни надписи на азбука, известна само на малцина, украсяваха тези повърхности и вещаеха гибел на всеки, способен да ги прочете.

Господарите на сенките се събраха в стая, която изобщо не съвпадала с влечението им към тъмни места. Слънцето хвърляше изгарящата си светлина през прозорците и кристалните стени. Тримата се свиха пред тази яростна атака, въпреки че бяха облечени в най-черните си одежди. Техният домакин се рееше близо до южната стена, като почти не отделяше поглед от далечината. Свръхзаетостта му започваше да се превръща в мания.

Далеч навън, на много мили оттук, но видима от такава височина, се простираше равна територия. Бяла като трупа на мъртво старо море, тя трептеше на светлината на слънцето. Посетителите смятаха, че страхът и манията му са притеснителни. Ако, разбира се, не се преструваше и това не беше просто средство в някакъв неуловим, но смъртоносен план. Но нямаше как човек да не се впечатли от мащаба на защитата, която бе издигнал.

Крепостта се строеше вече седемнадесет години и не повече от две трети бяха завършени.

По-дребната фигура — жената, попита:

— Тихо ли е сега навън? — Говореше на езика, на който бяха изписани крепостните стени.

— През деня винаги е тихо. Но спусне ли се нощта... Спусне ли се нощта... — Във въздуха се носеха страх и омраза.

Той обвиняваше *тях* за ужасното си положение. *Те* изровиха сенките и събудиха ужаса, а след това го бяха оставили сам да се оправя с последствията.

Той се извърна.

— Провалихте се. Провалихте се отново и отново, и отново. Радишата отиде на север без дори бегло неудобство. *Те* преминаха през блатата като самото отмъщение толкова лесно, че *тя* дори не се наложи да си мърда пръста. *Те* бродят където си поискат и правят каквото им скимне без какъвто и да било проблем — толкова жизнерадостни и сигурни в себе си, че дори не забелязват вашата намеса. А сега заедно с *нея* са точно на прага ви и създават неприятности. И вие идвате при мен.

— Кой би могъл да предположи, че един от Великите е техен спътник? Очакваше се да е мъртъв.

— Глупак! Нима той не е майстор на промяната и илюзията? Трябваше да знаеш, че той е там и ги чака. Как е възможно толкова могъщ магьосник да се скрие?

— *Ти* знаеше ли, че е там? Да не би да си пропуснал да ни осведомиш? — Жената му се подиграваше.

Той рязко се извърна отново към прозореца. Не отговори на заяждането ѝ, а вместо това каза:

— Сега те са пред границите ви. Този път ще се справите ли с тях?

— Това са само петдесетина смъртни.

— Да, а също и тя. И един от Великите.

— А ние сме четирима. И имаме армии. Скоро нивото на реките ще спадне. Десет хиляди мъже ще пресекат реката и ще изтрият самото име на Черния отряд.

От онзи край прозореца се разнесе звук — съскане, което се засили, за да се превърне в злобен, подигравателен смях.

— Така ли ще направят? Безброй пъти е било опитвано. Безброй. Но те оцеляват. Вече четиристотин години са издържали. Дори империята на север не може да ги унищожи.

Тримата се спогледаха. Това пред тях беше чиста лудост. Вманиачаване и лудост. Когато заплахата от севера бъде унищожена,

може би тази трябваше да я последва.

— Елате тук — повика ги той. — Вижте там долу. Където призракът на стария път се извира сред долината към блясъка. — Нещо се размърда и сякаш се нави на кълбо — тъмнина, по-черна дори от дрехите им. — Видяхте ли го?

— Какво е то?

— Моят капан за сенки. Те идват през портала, който вие отворихте. Най-старите и най-силните. Не играчките, които впримчихте във властта си. Мога да ги пусна на свобода. И сигурно ще го направя, ако се провалите отново.

Тримата се размърдаха с безпокойство. Да, определено трябваше да бъде премахнат.

Той се засмя, сякаш прочел мислите им.

— А ключът за капана е името ми, братя мои. Ако аз си отида, капанът се срутва и порталът ще се отвори към света. — Той отново се засмя.

Мъжът, който говореше най-малко, откакто се събираха, се изплю ядно и си тръгна. След като се подвоумиха малко, другите го последваха. Нямаше какво повече да се каже.

Лудият смях ги преследваше по безкрайната спирала на стълбите.

— Може би не можем да му се противопоставим — отбеляза жената. — Но докато вниманието му е насочено на юг, няма да ни навреди. Нека отсега нататък го игнорираме.

— Значи трима срещу двама — изръмжа спътникът ѝ. Другият, който водеше, само изсумтя.

— Но сред блатата има един, чийто гняв може да бъде манипулиран, ако сме достатъчно отчаяни. А и имаме злато. Сред редиците на врага винаги можеш да намериш сечива, ако златото бъде оставено да говори. Не е ли така? — Тя се засмя. Смехът ѝ беше почти толкова безумен, колкото и този, който още се разнасяше от върха на кулата.

27.

НОЩНА КАВГА

Когато Мъргън се приближи, го изгледах по възможно най-гадния начин, на който бях способен. Той веднага схвана намека. Щяхме да говорим по-късно. За момента каза само:

— Ти поиска да ги наглеждам.

В следващия момент Лебеда ме достигна.

— Богове, много бързо се движите, момчета! Уморихме конете, докато ви догоним. — Той направи неприличен знак към небето. — Потеглихме пет минути след вас, а сега научавам, че дори сте имали време да си почивате на два пъти и все пак още сте пред нас. — Той поклати глава. — Наистина сте железни. Казах ти, че не ставам за тази работа, Корди.

— Къде са останалите? — попита Мъргън.

— Нямам представа. Устроиха ни засада. После се разделихме.

Бесния, Лебеда и Кинжала се спогледаха разбиращо. Накрая Уилоу проговори:

— Дребни кафяви човечета? Целите сбръчкани?

— Познаваш ли ги?

— Сблъскахме се с тях, докато се движехме на север. Хей, имам идея! Защо, след като така и така ще плямпаме, да не го направим някъде, където не вали? Лумбагото ме убива.

— Лумбаго? — изненада се Корди. — Ти пък откога имаш лумбаго?

— Откакто си забравих шапката и започна да ми вали на главата. Кинжал, нали беше тук миналата година? Имат ли си странноприемница или нещо такова?

Черният мъж не отговори, просто обърна коня си и пое нанякъде. Определено беше странен. Но Лебеда твърдеше, че е точен, а аз харесвах Лебеда дотолкова, доколкото ми е възможно да харесвам някого, наемник на друг, който пък се опитва да си играе игрички с мен.

Точно щях да го последвам на опашката, когато Мъргън каза:
— Чакай. Някой идва. — И посочи в дъжда.

Погледнах на юг и видях три фигури на ездачи, които се приближаваха. Жребците бяха толкова високи, че можеха да са само подаръците на Господарката. Лебеда започна да мрънка заради забавянето, но ние все пак ги изчакахме.

Това бяха Хагоп, Мускуса и единият от Рои — Шадид. Той изглеждаше доста зле. А Хагоп и Мускуса бяха ранени.

— Дяволите ви взели вас двамата! Не можете ли да не излизате ранени от всяка битка? — За тридесетте и отгоре години, през които ги познавах, май ги ранявах сериозно поне по три пъти годишно. И въпреки това винаги оцелявах. Започвах да подозирам, че всъщност са безсмъртни и кръвта е цената, която плащат за това.

— Върху първата засада натрупах втора, Знахар — обясни Хагоп. — Набутах ни в онази долина, а тя беше тъпкана с още от тях, но на коне.

Стомахът ми се сви на кълбо.

— И?

Той се усмихна изморено.

— Подозирам, че вече съжालяват за това. Порязахме ги много лошо.

— Къде са другите?

— Не знам. Разпръснахме се. Господарката каза на Шадид да язди дотук с нас и да чака. След това поведе останалите нанякъде.

— Ясно. Кинжал. Защо не ни заведеш наистина до някоя странноприемница?

Мъргън ме изгледа с незададен въпрос в очите. Аз му отговорих:

— Да. Ще ги настаним. След това потегляме.

Мястото, до което ни заведе чернокожият мъж, не беше точно странноприемница, а по-скоро голяма къща, чийто собственик припечелваше нещичко допълнително, като подслонява пътници. Не изглеждаше особено възхитен, че ни вижда на прага си, но като всички останали в този край на света, явно ни познаваше. Цветът на монетите ни обаче явно успя да разведри деня му и да му върне усмивката. Въпреки това си мисля, че ни пусна да влезем само защото се страхуваше, че в противен случай ще станем груби.

Закърпих и бинтовах Мускуса и Хагоп — рутина, която познаваха твърде добре. Междувременно домакинят ни донесе храна, за която Лебеда му благодари от името на всички.

— Скоро ще се стъмни, Знахар — вметна Мъргън.

— Знам. Лебед, ще излезем да потърсим останалите. Имаме един резервен кон, ако искаш да се присъединиш.

— Шегуваш ли се? Да изляза в този дъжд, след като не ми се налага? По дяволите. Ще дойда, предполагам. — Той започна да се надига от стола си.

— Сядай, Уилоу — каза рязко Бесния. — Аз ще отида. В доста по-добра форма съм от теб.

— Добре, склони ме, мръсен демагог такъв. Не знам откъде си го извадил този меден език, но винаги успяваш да ме убедиш в каквото ти скимне. Само внимавай!

— Готови ли сте? — попита ме Бесния, потискайки бегла усмивка.

— Да.

Излязохме навън и се качихме на конете, които започваха да изглеждат сякаш се чувстват леко преексплоатирани. Аз поведох, но Шаидид скоро ме смени, защото знаеше откъде са дошли. Денят беше към края си и светлината ставаше все по-малко. Атмосферата беше горе-долу толкова мрачна, колкото ѝ беше възможно при дадените обстоятелства. Повече за да се разсея, отколкото защото ми пукаше, попитах Мъргън какво е станало.

— Корди ще може да ти обясни по-добре от мен. Аз само се присламчих към тях.

Водачът ни не си правеше труда да бърза особено. Борех се с безпокойството, което се надигаше в корема ми. Не спирах да си повтарям, че тя все пак е голямо момиче и се грижи сама за себе си доста преди аз дори да се родя. Но мъжът в мен не спираше да повтаря „това е твоята жена и ти трябва да се грижиш за нея“.

Как пък не.

— Корди? Знам, че вие, момчета, не работите за мен и си имате собствени приоритети, но...

— Нищо за прикриване, Капитане. Разнесе се слух, че някои от вас ще яздят на юг. Това разтревожи Жената. Тя разчиташе да се изсипете вкупом през реката и да разберете всичко за Сенчестите по

трудния начин. А вие тръгнахте на разузнаване. Не очакваше да сте толкова умни.

— Говорим си за дъртата вещица, която се мъкнеше с вас нагоре по реката, нали? Радишата?

— Да. Ние я наричаме Жената. Кинжала ѝ го лепна преди да разберем коя е.

— А тя е знаела, че ще излезем от града, преди още да го направим. Интересно. Прекарвам си все по-приятно, господин *Бесен*. През последната година *всеки* знае по-добре от мен какво смятам да направя, още преди дори да ми е хрумнало. Някои хора се изнервят и от по-малко.

Подминахме няколко дървета. Сред клоните на едното забелязах един изключително орфан и изпомачкан гарван. Засмях се и изказах гласно надеждата си, че той е поне толкова зле, колкото съм аз. Другите ме изгледаха несигурно. Мина ми през ума дали да не започна да си създавам нов облик. Да си го изработя бавно. В крайна сметка целият свят се страхува от лудите. Ако си изиграех правилно картите...

— Хей, Корди, приятелю. Ти си пътувал доста, нали? Сигурен ли си, че не знаеш нищо за тия кафявковци?

— Само че се опитаха да ни заковат, когато се насочвахме на север. Никой никога не е виждал подобни на тях. Но подозираме, че идват от Сенчестите земи.

— А защо Господарите на сенките така се страхуват от нас? — Не очаквах отговор. Нито получих такъв. — Корди, вие наистина ли сте сериозни с тази битка в името на Прабриндраха?

— Аз поне съм. В името на Талиос. Там намерих нещо, което не усетих никъде другаде. Уилоу също, макар че няма да си признае. За Кинжала не знам. Мисля, че той участва, защото ние сме вътре. Има си един и половина приятели на този свят и нищо друго, за което да живее. Предполагам, че просто се носи по течението.

— Един и половина?

— Уилоу му е приятел. Аз съм половината. Ние го спасихме, когато някой го беше хвърлил на крокодилите. Присъедини се към нас, защото ни дължеше живота си. След всичко, което сме преживели оттогава, едва ли може да се води ясна сметка кой на кого дължи повече. Но не знам нищо за истинския Кинжал. Той никога не те оставя да го видиш.

— Ив какво сме се забъркали? Или това е нещо, което не смяташ, че трябва да ми казваш?

— Моля?

— Тук става нещо повече от онова, което личи на пръв поглед. Ако всичко се свеждаше до Радишата и Прабриндраха, които искат да спасят града си от Господарите на сенките, те биха предложили директно сделка, вместо да ни мотаят така.

Пропътувахме цяла миля, докато той мислеше какво да отговори. Най-накрая каза:

— Не съм съвсем сигурен. Предполагам, че се държат по този начин заради стореното от Черния отряд в Талиос предишния път.

— И аз така си мислех. А ние нямаме представа какво са направили предшествениците ни. Но сякаш има конспирация никой в Талиос да не ни казва нищо. Предполага се, че в един толкова голям град ще има поне един човек с брадва за точене.

— Ще намериш цели взводове, ако знаеш къде да ровиш. Всичките проклети свещеници прекарват живота си в търсене на начини да си прережат един другиму гърлата.

Може би ми каза нещо важно с тази информация. Не бях сигурен какво обаче.

— Ще го имам предвид. Не зная дали имам силите да се справям със свещеници.

— Ако успееш да ги баламосаш, са също като всички останали.

Мракът се спускаше все повече с напредването на деня. Толкова бях подгизнал, че вече дори не обръщах внимание. Озовахме се в промеждутък от пътя, където трябваше да се движим в колона по един. Корди и Мъргън изостанаха зад мен.

— Подочух това-онова, но ще ти кажа после — вметна Мъргън преди да се дръпне.

Аз се приближих до Шаид, за да попитам колко остава до края. Може би просто денят беше гаден, но се чувствах все едно съм пътувал седмици наред.

Нещо профуча точно на пътя ни толкова внезапно, че дори спокойният като вол кон на Шаид се вдигна на задните си крака и изцвили ядно. Дивакът извика:

— Какво, по дяволите, беше това?! — Говореше на родния си език, но аз знаех няколко думички още от детството си.

Едва успях да зърна нещото. Приличаше на чудовищен сив вълк с някакво деформирано пале, вкопчило се в гърба му. Изчезна преди да успея да го видя добре.

Вълците правят ли така? Носят ли малките на гърбовете си?

Засмях се почти истерично. Как може да се тревожа за това, след като току-що съм видял вълк с размерите на пони?

Мъргън и Корди ни настигнаха и поискаха да разберат какво се е случило. Казах им, че не знам, защото вече не бях сигурен какво точно видях.

Но учудването си остана в дълбините на ума ми, за да узрее и да ме тормози по-късно.

Шаидид спря на около две мили от мястото, където започна първата засада. Трудно се различаваше каквото и да било наоколо. Той се напрягаше да разчете знаците около себе си. Накрая изсумтя и се премести вляво от пътя. Забелязах следи, че оттам са излезли тримата с Мускуса и Хагоп.

След още около половин миля земята се спусна в малка долина, където течеше плитко поточе. Наоколо гъмжеше от камъни и разпръснати дървета. Беше толкова тъмно, че не виждах на повече от двадесет стъпки пред себе си.

Започнахме да намираме тела.

Много от кафявите мъже бяха умрели за каузата си. Каквато и да беше въпросната.

Шаидид отново спря.

— Подкарахме ги от обратната посока. Тук се разделихме. Ние потеглихме по пътя, по който дойдохме сега. Другите останаха, за да ги задържат и да ни дадат преднина. — Той слезе от седлото и започна да се оглежда наоколо. Светлината почти беше изчезнала, когато най-накрая откри следи, излизащи от долината. Преди да преминем следващата миля, се стъмни съвсем.

— Може би трябва да се върнем и да почакаме — предложи Мъргън. — Няма да постигнем много, препъвайки се в тъмното.

— Ти се връщай, щом искаш — извиках с изненадваща дори за мен самия злоба. — Аз оставам, докато не намеря...

Не можех да го видя, но подозирах, че под нещастиято си се хилеше. Единственото, което каза, беше:

— Може би не трябва да се делим. После ще е още по-трудно да се намерим.

Да яздя посред нощите в напълно непозната територия не е сред по-умните неща, които съм правил някога. Особено с някаква дивашка орда наоколо, която иска да ме нарани. Но боговете се грижат за идиотите, предполагам.

Конете ни спряха. Ушите им се наостриха. След миг моят издаде звук. Скоро същото се чу отнякъде вляво. Без да ги подканят, животните се насочиха натам.

Намерихме Синдаве и подчинения му в убежище, набързо скалъпено от клони, а жребците им стояха наблизо. И двамата бяха ранени, като Синдаве определено изглеждаше по-зле. Поговорихме малко, докато го позакърпвах. Господарката им беше заповядала да изчезнат. Гоблин ги покривал, докато преследването продължавало на югоизток. Смятали на сутринта да поемат на север.

Казах им как да стигнат до Мускуса и Хагоп, след което отново се качих на седлото.

Задникът ме болеше до смърт и едвам успях да стоя изправен, но нещо ме подтикваше да продължа напред. Нещо, което не исках да изследвам твърде внимателно, за да не ми се наложи да се самоиронизирам за сантименталността си.

Никой не посмя да спори въпреки подозрението ми, че Корди вече не беше сигурен в здравия ми разум. Чух го да шепне на Мъргън и отговора на Мъргън да си мълчи.

Поех водачеството и се наведох над коня си, увещавайки го да намери животното на Господарката. Така и не установих колко интелигентни са жребците, но реших, че си струва усилието. И конят продължи напред, въпреки че ми се искаше да се движи по-бързо.

Не знам колко дълго продължи ездата. Нямахме как да отчитам времето. Започнах да се унасям, да се будя стреснато и пак да се унасям. Доколкото бях способен да преценя, останалите правеха същото. Можех да се разкрещя така, че да събудим и демоните в ада, но това едва ли щеше да е разумно. Разумните хора по това време лежах в топло легло в странноприемницата и хъркаха.

Бях отново полузаспал, когато билото на близкия връх избухна в пламъци. Приличаше на експлозия. Всичко потъна в мрак, а после няколкото акра земя бяха озарени в пламъци, а хора и животни, също

горящи, се пръскаха във всички посоки. Миризмата на магия беше толкова силна, че можех да я усетя с костите си.

— Хайде, конче!

Имаше достатъчно светлина, за да рискувам с галоп.

Минута по-късно вече се движех посред покрита с изпепелени и гърчещи се тела земя. Дребните кафяви мъже. Ужасно много дребни кафяви мъже.

Горящите дървета озаряваха бясно тичащ силует — гигантски вълк с един по-малък на гърба му, вкопчен с лапи и нокти.

— Какво, по дяволите, е това? — извика Бесния.

— Променливия ли, Знахар? — попита Мъргън.

— Може би. Вероятно. Както знаем, и той е някъде наоколо. Господарке! — Последното го извиках срещу свистящите пламъци. Огънят губеше силата си под дъжда.

През пукота на огъня чух звук, който можеше и да е отговор.

— Къде си?

— Тук.

Нещо се размърда около купчина камъни. Скочих долу.

— Гоблин! Къде си, по дяволите?

Не беше Гоблин. Само Господарката. И сега нямаше достатъчно светлина, за да видя зле ли е ранена. А определено не изглеждаше добре. Аз направих най-глупавото възможно нещо, особено предвид, че все пак съм лекар. Силно я обгърнах с ръце и започнах да я люлея като малко дете.

Разумът си заминава. От момента, в който се запишеш в отряда, започваш да правиш неща, които просто нямат смисъл. Упражнения, тренировки и репетиции, за да може, когато дойде моментът, да направиш правилното нещо, без изобщо да се замислиш колко е нелепо. Разумът просто си отива. Не мислех за нищо друго, освен за загубата. И не постъпих правилно.

Въпреки това извадих късмет. Имах спътници, чиито мозъци не се бяха превърнали в киша.

Събраха достатъчно сухи дърва, за да накладат малък огън, и ми донесоха пособията. След това, с помощта на малко здравомислещо крещене, успяха да ме изкарат от вцепенението, за да се хвана на работа.

Не беше толкова зле, колкото изглеждаше в тъмното. Няколко порязвания и доста синини, може би и мозъчно сътресение, което би обяснило замайването ѝ. Бойните рефлексии поеха инициативата и се превърнах в полеви лекар. Отново.

След малко Мъргън се присъедини към мен.

— Намерих коня ѝ. От Гоблин обаче няма и следа. Как е тя?

— По-добре, отколкото изглежда. Поразбутана е, но нищо критично. Известно време ще я боли навсякъде.

Горе-долу в този момент клепачите ѝ потрепериха, тя отвори очи и ме разпозна. Хвърли се върху мен, обви ръце около шията ми и заплака.

Шаидид каза нещо. Мъргън се засмя.

— Да. Да видим дали можем да намерим Гоблин.

Бесния Корди беше малко бавен, но също схвана и се изнесе.

Тя бързо се съвзе. Все пак не можеше да бъде нещо различно от самата себе си и нямаше навика да се оставя задълго на емоциите. Измъкна се от прегръдката ми.

— Извинявай, Знахар.

— Няма за какво да се извиняваш. Близко си била.

— Какво се случи?

— И аз това щях да те питам.

— Спипаха ме. Бях мъртва, разбираш ли? Мислех си, че сме им се изплъзнали, но те знаеха точно къде се намираме. Разделиха ни и ме приклециха тук, бяха десетки и непрекъснато изскачаха от сенките и после се връщаха обратно. Искаха да ме заловят, не да ме убиват, Знахар. Предполагам, че трябва да съм благодарна. Иначе щях да съм мъртва. Но ми се губи малко време. Не си спомням кога си дошъл и си ги прогонил.

— Не бях аз. Доколкото мога да преценя, Променливия те спаси.

— След което ѝ разказах за внезапния пожар и вълка.

— Може би. Не знаех, че е наоколо.

— Къде е Гоблин?

— Не знам. Разделихме се на около миля оттук. Той се опита да ги замотае с илюзии. Днес трябва да сме убили над сто от тези мъже, Знахар. Никога не съм виждала толкова несръчни и нелепи хора. Но не спираха да прииждат. Когато се опитвахме да им избягаме, се оказваше, че където и да стигнем, там винаги още ни чакат в засада.

Ако пък останехме да се бием, винаги бяха толкова много, че зад всеки паднал се появяваха двамина нови. Пълен кошмар. Непрекъснато знаеха къде сме. — Тя отново се приближи до мен. — Трябва да е замесена някаква магия. Никога не съм била толкова изплашена.

— Вече всичко свърши. Свърши. — Това беше най-умното, което можах да измисля. Сега, когато нервите ми бяха успокоени, не можех да се отърся от усещането за близостта и женствеността ѝ.

Нещо, наподобяващо мълния, проблесна на няколко мили от нас. Но мизерният дъждец не предполагаше светкавици. Чух Шадид, Мъргън и Бесния да си викат нещо, след което конете им отпрашиха по посока на мълнията.

— Това трябва да е Гоблин — казах и понечих да се изправя.

Тя затегна хватката си и ме задържа.

— Те ще се справят и сами, Знахар.

Погледнах надолу. Не ми трябваше много светлина, за да разчета израза на лицето ѝ.

— Да. Предполагам, че ще се справят.

След още миг колебание направих онова, което тя желаше.

Когато дишането ни се учести, се надигнах леко и казах:

— Не си във форма за...

— Млъквай, Знахар.

И аз млъкнах и се захванах за работа.

28.

ОБРАТНО КЪМ РАЗУЗНАВАНЕТО

Проклетите богове обаче имаха други планове.

Аз не работя бързо, а и Господарката си върна присъщата затвореност. И за капак небето се отвори с такава сила, все едно някой е разпорил корема на облаците. Заваля тежък и студен дъжд, предхождан от малко вледеняващ вятър за предупреждение. Мислех, че съм достатъчно мокър, за да не ми пука, но...

Точно бяхме спрели да се суетим в търсене на убежище, когато Мъргън и останалите изникнаха от мрака на нощта.

— Наистина се оказа Гоблин — каза Мъргън. — Но когато стигнахме дотам, беше изчезнал. — Очевидно смяташе, че разбирам за какво говори, — Знахар, виж сега. Знаем, че ние от Черния отряд сме корави мъже и ни дъжд, ни вятър, нито дребни кафяви олигофрени биха могли да ни спрат да правим това, което сме решили, обаче мен този дъжд наистина започна да ме изтощава. Предполагам, че съм го прихванал в Могилните земи. Не мога да издържам дълго на такъв порой. Свива ме стомахът.

И мен ме изтощаваше. А и в момента дъждът наистина ставаше много сериозен. Само че...

— Ами Гоблин?

— Какво за него? Обзалагам се, че малкият кретен е наред. И Подозирам, че е много по-добре от нас.

Ето в този момент командването те спипва. Когато правиш избор, за който имаш чувството, че просто е лесният начин да се измъкнеш. Когато предпочетеш удобството пред задължението.

— Добре тогава. Да видим дали пък няма да успеем да намерим пътя до градчето. — Пуснах ръката на Господарката. Приведохме се в по-приличен вид, а момчетата се правеха, че не забелязват. Подозирах, че останалите войници в Талиос някак си ще узнаят до сутринта. Така става със слуховете.

По дяволите, ще ми се да съм виновен, както подозираха.

Достигнахме селото, а светът наоколо започваше да посивява. Дори невероятните ни коне вече се изморяха. Натикахме ги с мъка в конюшния, предназначена за половин дузина нормални животни, и изтрополихме в къщата. Бях убеден, че собственикът ще изпадне в екстаз, че клиентелата му пак се е увеличила — при това с хора, които сякаш цяла нощ са се търкаляли в калта.

Старецът обаче го нямаше наоколо. Вместо това откъм кухнята се появи дундеста дребна женица, изгледа ни сякаш сме нахлуващи варвари, след което видя Господарката.

Тя изглеждаше също толкова орфана, колкото всички нас. И също толкова проклета. Но нямаше как да я сбъркаш с мъж. Старицата доприпка до нея, започна да говори нещо на Талиански, след което я потупа по гърба. Не ми трябваше Корди, за да разбере, че преминава през рутинното „О, бедничката ми!“. Последвахме ги обратно в кухнята.

Където се беше разположил нашият скъп другар Гоблин, опънал крака на пън пред огъня, посрббвайки нещо от голяма халба.

— Хванете дребното копеле! — извика Мъргън и закрачи към магьосника.

Гоблин подскочи и изписука:

— Знахар!

— Къде беше? Стоиш тук и се наливаш, докато ние отъпквахме тинята в опити да ти спасим задника от лошите момчета, а?

Мъргън го притисна в ъгъла.

— Хей! Не! И аз току-що пристигнах.

— Къде ти е конят? В конюшнията липсваше един, когато прибрахме нашите.

— Навън е много гадно. Оставих го отзад и влязох направо вътре.

— А за коня не е гадно? Мъргън, изхвърли го и не го пускай обратно, докато не се погрижи за коня си.

Не че и ние си свършихме кой знае колко съвестно работата. Но поне не ги заряхме под дъжда.

— Корди, когато старата дама спре да се суети около Господарката, я попитай колко път има оттук до реката.

— Реката? Нали не смяташ все още да...

— Да, смятам. Веднага след като сложа нещо в стомаха си и поспя няколко часа. За това слязох на юг от Талиос и смятам да го свърша, преди да се върна. Приятелчетата ви си играят игрички с нас, макар и да не разбирам защо, а това никак не ми изнася. Ако мога да прекарам отряда през тези земи, без да се набърквам в чужди битки, ще го сторя.

Той се усмихна криво.

— Както желаяш. Ако толкова държиш да се увериш сам, направи го. Само внимавай.

Гоблин влезе отново. Изглеждаше смутен, примирен и много мокър.

— Къде отиваш сега, Знахар?

— Закъдето бяхме тръгнали. Реката.

— Може би ще успея да ти спестя труда.

— Съмнявам се. Но нека чуем. Да не би да си открил нещо, докато се правеше на самотен герой?

Той присви очи.

— Съжалявам. Това не беше най-прекрасната нощ в живота ми.

— През последните години имаш твърде много такива, Знахар. Званието Капитан си върви с киселините в стомаха.

— Да.

Спогледахме се. Накрая той загуби двубоя, отклони очи и продължи:

— След като двамата с Господарката се разделихме, бях изминал само половин миля, докато се усетя, че дребните кафяви мръсници не са се заблудили. А знаех, че съм свършил добра работа с илюзията. И ако не бяха тръгнали след мен, значи разполагаха с някакви свои умения. Вече го подозирах, имайки предвид как винаги ни намираха, въпреки че непрекъснато им бягахме. Затова реших, че ако не мога да стигна до Господарката, по-добре да потърся този, който ги контролира и насочва. Което се оказа твърде лесно. Те не ми се пречкаха. Явно са решили, че щом се отдалечавам от Господарката, няма смисъл да ме закачат. Само неколцина продължиха да ме следват. Реших да ги разкарам и използвах няколко номерца, които си пазех за следващия път, когато на Едноокия му избият чивиите. И след като престанаха да приритват, се промъкнах до някакъв хълм, чийто връх беше издълбан като паница, а в нея седяха тези шест човечета, всичките зяпнали в

малък огън. Само че имаше нещо странно. Не можех да ги видя добре. Все едно се опитвах да гледам през мъгла. Черна мъгла. Или нещо от сорта. Много дребни сенки, предполагам, така ти би ги нарекъл. Някои — не по-големи от плъхове. И всички бръмчаха като пчели.

Той говореше толкова бързо, колкото устата му позволяваше, но виждах, че му е трудно да обясни видяното. Думите за това, което искаше да изрази, не съществуваха, поне не в езиците, които ние, обикновените хора, разбираме.

— Мисля, че виждаха всичко, което правим, в тези пламъци и след това пращаха малките сенки да кажат на останалите кафявковци какво да сторят и къде да ни намерят.

— А?

— Може би си имал късмета да не налиташ на тях непрекъснато през деня.

— Да. — Всъщност си имах достатъчно ядове в преследване на ходещ дънер из полята. — Да забеляза случайно някакви гарвани, докато си запълваше времето?

Той ме изгледа особено.

— Да. Наистина видях. Точно си лежах в калта и зяпах дребосъците, чудейки се какво имам в торбата с хитринки, което да им натреса, когато изведнъж се появиха двадесетина гарвана. Всичко избухна все едно валеше нефта, а не дъжд. Изпържи бедните момчета живи. Само че тези гарвани може би не са точно гарвани, ако ме разбираш.

— Не и докато не ми обясниш.

— Видях ги само за секунда, но ми се стори, че мога да гледам направо през тях.

— Ти винаги го правиш — промърморих и той отново ме изгледа странно. — Значи смяташ, че всички кафявковци, които се мотаят наоколо, са изгубени, така ли? Като кученца без господар?

— Съмнявам се. Предполагам, че не са по-глупави от теб и мен... Е, поне от теб. Просто вече не разполагат с предимството си.

Старицата все още се суетеше около Господарката. Беше я завела някъде да се измие и позакърпи. Сякаш се нуждаеше от кърпене.

— И това как ми спестява пътуването до реката?

— Още не съм свършил, о, Нетърпеливи. Веднага след взрива се натъкнах на едно от момчетата, с които си мислех, че съм приключил.

Беше успял съвсем сам да ме проследи, но се препъваше и държеше главата си, сякаш нещо е изригнало от нея. Пипнах го. И заедно с него хванах и няколко дребни сенчици, които висяха наоколо. Поступах едната от тях и я пратих да каже на Едноокия, че ми трябва зверчето му. Научих друга сянка как да принуди човек да проговори и когато дребното чудовище се появи, зададохме на кафявковеца няколкостотин въпроса.

— Жабешкото лице тук ли е?

— Не, върна се обратно. Могаба ги е накарал да пороботят.

— Браво на него. Значи си задавал въпроси. Получи ли отговори?

— Не и такива, които да имат много смисъл. Тези кафяви момчета идват от място, наречено Сенчестия затвор. И по-точно — от някаква свръхкрепост на име Надзирателя. Командва ги един от Господарите на сенките. Дългата сянка, така му викат. Той дал малките сенчици на шестимата в паницата. Били просто дребни, слаби и безполезни, нищо повече от разносвачи на съобщения. Но явно имат и по-лоши, които могат да пуснат на свобода.

— Забавляваме се неистово, нали? Разбра ли какво става?

— Дългата сянка е намислил нещо. Съюзил се е с останалите трима, за да държи отряда на разстояние — кафявите момчета не знаят защо ги притесняваме, — но разиграва и някаква собствена игра. Останах с впечатлението, че искам да заловят теб и Господарката и да ви завлекат в замъка му, където да ви предложи, може би, някаква сделка. И в общи линии това е всичко.

Имах петстотин въпроса и започнах да ги задавам, но Гоблин нямаше отговорите. Разпитваният от него кафявковец не бе разполагал с тях. Магьосникът се сетил да зададе и повечето от въпросите.

— Е, още ли искаш да слизаш към реката? — попита той.

— Не ми промени намеренията. Нито пък тези кафяви недоносчета. Ако не разполагат с врачките си, няма да ми създават много проблеми. Нали?

Гоблин се захили.

— Вероятно не.

— Тогава какво не е наред?

— Нали не мислиш, че ще те пусна да яздиш натам без някаква защита? Мрънкам заради състоянието на задника си. — И той пусна голямата си жабешка усмивка. Аз също се ухилих насреща му.

Според домакините ни до най-близкото място, подходящо за прекосяване на реката — брода Годжа, имаше четири часа езда. Лебеда каза, че на осемдесетина мили имало четири такива брода — Тери, Нума, Годжа и Ведна-Бота. Тери се намираще най-далеч нагоре по реката. Над него тя се движела през назъбени каньони, твърде стръмни и открити за военни действия. При все това Гоблин каза, че нашите кафяви приятелчета са дошли точно от онази посока, за да избегнат вниманието на останалите Господари на сенките. И в това пътуване изгубили една трета от групата.

Ведна-Бота се намираще най-близо до морето и можеше да се използва само през най-сухите месеци в годината. Осемдесетте мили между този брод и морето бяха невъзможни за преминаване. Ведна-Бота, както и Тери, носеха имената на намиращите се покрай тях Талиански селца, изоставени при нашествието на Сенчестите. Сега бяха празни.

Нума и Годжа — някога Талиански села по долното течение на Голямата река, сега бяха отново обитаеми. Очевидно Годжа бе критично място за прехвърляне през реката и Лебеда, Бесния и Кинжала го бяха виждали. Разказаха ми каквото можеха. Разпитах и за другите бродове и направих изненадващо откритие. Всеки от тримата не познаваше поне един. Ха!

— Двамата с Гоблин ще тръгнем към Годжа. Мъргън, ти и Корди ще проверите Ведна-Бота. Шаид и Лебеда поемат към Нума. Синдаве, вие с Кинжала ще прескочите до Тери. — Искях да изпратя всеки от тримата в непознатата територия.

Корди се засмя. Лебеда се намръщи. А Кинжала... Чудя се дали би реагирал, ако му подпалиш подметките...

Разделихме се. Господарката, Мускуса, Хагоп и човекът на Синдаве останаха, за да се възстановяват. Гоблин яздеше до мен, но откакто изказа надеждата си, че времето няма да се вкисне отново, почти не продумваше. Не звучеше сякаш вярва, че ръмежът ще намалее.

Уилоу каза, че доколкото е чувал, Сенчестите укрепяват южния бряг на Годжа. Поредният знак, че врагът ще използва именно този

брод за основната част от армията си. И аз се надявах да е така. Според картите теренът е много благоприятен.

Два часа след като се разделихме дъждецът се завърна. Прекрасно време за мрачните мисли, които се надбягваха в главата ми.

Въпреки приключението ми предния ден, ми се струваше, че е минала цяла вечност, откак съм бил съвсем сам достатъчно дълго, за да мога да обмисля внимателно каквото и да е. Така че използвах гробовното настроение на Гоблин, за да поразсъждавам накъде вървим аз и Господарката. Но тя не успя да се задържи в ума ми. Вместо това мислите ми се завъртяха около кашата, в която забърках себе си и отряда.

Бях начело, но не държах юздите. Още от онзи манастир насам се случваха неща, които не можех да контролирам, нито да осмисля. Геа-Ксле и реката влошиха нещата. Сега се чувствах като плавей, понесен от бързеи. Имах съвсем бегла представа кой какво и на кого прави, но бях заклещен по средата на всичко. Освен ако този последен отчаян порив не ми разкриеше изход навън.

От всичко, което знаех, си правех заключението, че ако позволя на Прабриндрахът да ме засмуче, ще се окажа от „погрешната“ страна. Сега осъзнавах как се е чувствал Капитанът, когато Ловеца на души ни нае на служба при Господарката. Преди останалите да осъзнаем, че сме направили грешка, вече се биехме в кампаниите на Защитника.

За наемния войник не е нужно да знае какво става. Трябва само да свърши работата, за която е взел златото. Това ми се набиваше в главата от момента на записването ми в отряда. Няма правилно, нито грешно, няма добро или зло, само нашата страна и противниковата. Честта на Черния отряд е вътре в самия него — от един брат към друг. Извън братството честта означава само спазване на договора с настоящия ни работодател.

Нищо от историята на отряда не наподобяваше моментното ни състояние. За първи път — основно по моя вина — се биехме на първо място заради самите себе си. Договорът, ако изобщо го приемехме, щеше просто да съвпада със собствените ни желания. Инструмент. Ако запазех хладната си преценка, както се очакваше от мен, Талиос и Талианците щяха да бъдат просто сечива, отговарящи на целите ни.

И все пак се съмнявах. Харесах онова, което видях у Талианския народ, особено духа им. След раните, нанесени им при запазването на

независимостта им, те още бяха нахъсани срещу Сенчестите. И имах силното усещане, че няма да харесам тази групичка, ако се запозная с нея. Така че дори още преди да е започнало всичко, нарушавах първото и най-важно правило, обвързвайки се емоционално. Какъвто съм глупав...

Проклетият дъжд имаше нещо лично срещу мен. Не ставаше по-силен, но и не се отказваше. Но въпреки това на изток и запад виждах светлина, която означаваше чисти небеса в тези посоки. Боговете, ако изобщо съществуваха, спретваха мизерията специално за мен.

Последното обитаемо място, през което минахме, се намиреше на около шест мили от брода Годжа. Отвъд него местността бе занемарена и празна от месеци. А почвата не изглеждаше лоша. Местните трябва да са се страхували много, за да я изоставят. Смяната на владетели обикновено не е толкова травмираща за селяните. Петте хиляди, поели на север, без да се завърнат, явно са имали достатъчно сериозна причина.

Местността не беше скалиста. В по-голямата си част представляваше разчистена земя, която се извиваше нежно, и пътят по нея не изглеждаше толкова ужасен, въпреки че не беше предвиден за военно движение. Никъде не видях укрепления — естествени или построени. Всъщност нямаше нищо подобно където и да било из Талианските земи. В случай на бедствие не можеше да се бяга и имаше шепа места, в които да се скриеш. Лебеда и приятелчетата му заслужаваха уважение за смелостта си да рискуват със сегашното пътуване.

Когато се напои с вода, почвата се превърна в глинеста и лепкава кал, която подлагаше на изпитание силата и търпението дори на моя неуморим жребец. Бележка — да планирам битки само в слънчеви и сухи дни.

Ясно. И понеже стана въпрос, да поръчаме и само слепи врагове.

В този занаят трябва да вземеш каквото ти се предлага.

— Адски си мрачен днес, Знахар — каза Гоблин след дълго мълчание.

— Аз? И ти си приказлив като камък.

— Всичко това ме притеснява.

Притеснявало го. Много нетипична забележка за него. Означаваше, че е потресен до ноктите на краката си.

— Смяташ, че не можем да се справим, ако приемем договора?
Той поклати глава.

— Не знам. Може би. Ти винаги успяваш да извадиш нещо от торбата с триковете. Но започваме да се захвабяваме, Знахар. Всичко това вече не е забавно. И какво ще стане, ако успеем да се справим някак, пробием и стигнем до Катовар, а там открием едно голямо нищо?

— Това е риск от самото начало. Никога не съм обявявал нещо за това пътуване. Просто трябва да го направим, защото дадох обет да го направим. И когато предам Аналите на Мъргън, ще изискам от него същото обещание.

— Предполагам, че нямаме какво по-добро да вършим.

— До края на света и обратно. И това е някакво постижение.

— Чудя се, каква ли е била първоначалната цел.

— И аз, стари приятелю. Загубила се е нейде по пътя между това място и Геа-Ксле. И мисля, че тези Талианци знаят нещо за нея. Но не желаят да говорят. Ще трябва да опитаме да им приложим някога традиционното за отряда двойно разбъркване.

Ръмежът си имаше и добра страна, предполагам. Намаляваше видимостта. Преминахме последното възвишение и се спуснахме към Голямата река и брода Годжа преди да осъзная, че сме стигнали толкова далеч. При по-добро време противниковите стражи вече да са ни забелязали.

Гоблин се усети пръв.

— Стигнахме, Знахар. Реката е там долу.

Слязохме от конете.

— Усещаш ли нещо от другата страна? — попитах аз.

— Хора. Не са притеснени. Но има и двама бедни глупаци на пост.

— На какъв гарнизон ти прилича?

— На разпуснат. Третокласен. Ако имам повече време, мога да ги огледам по-внимателно.

— Имаш го. Аз ще се поразходя наоколо.

Мястото бе точно такава, каквото ми го описваха. Пътят лъкатушеше по дълга, гола ивица земя към брода, който се намираще точно на завоя на реката. Под тази извивка се вливаше малко поточе, течащо от моята страна, макар че трябваше да отида да проверя,

понеже повърхността там беше по-нависоко. По бреговете му растяха обичайните растения. Виждаше се и леко издигане в обратна посока, така че пътят към брода стигаше до центъра на плитка вдлъбнатина. Отвъд Годжа реката се движеше на юг, извивайки се бавно и мързеливо. От моята страна брегът бе висок между две и осем стъпки, целият обрасъл с дървета и храсти навсякъде, освен при самия брод.

Разгледах всичко това много внимателно на крак, докато жребецът ми чакаше с Гоблин отвъд възвишението. Промъкнах се до единия край на брода и прекарах половин час сред влажните храсти, зяпайки укрепленията от другата страна.

Нямаше да можем да пресечем оттук. Не и лесно.

Наистина ли се притеснявах да не отидем при тях? Защо?

Използвах стария номер с триангулацията, за да изчисля, че стражевата кула на крепостта е висока около двадесет и пет метра, след това се отдръпнах и опитах да преценя какво може да се види от върха ѝ. По-голямата част от светлината си беше отишла, когато приключих.

— Откри ли каквото ти трябваше? — попита Гоблин, когато се върнах при него.

— Мисля, че да. Не е онова, каквото исках. Освен ако ти не ме зарадваш. Можем ли да прекосим със сила?

— Срещу това, което е там сега? Вероятно. Докато водите са все още ниско. Ако опитаме посред нощ и ги хванем да дремят.

— А когато нивото на водата наистина спадне, там ще се мотаят към десет хиляди души.

— Не изглежда добре, нали?

— Не. Дай да намерим място, където да се скрием от дъжда.

— Аз ще издържа на ездата обратно, ако и ти можеш.

— Да опитаме. Справим ли се, ще спим на сухо. Какво ще кажеш за мъжете там? Професионалисти?

— Подозирам, че са само малко по-добри от хора, маскирани като войници.

— И на мен ми се сториха доста нескопосани. Но може би пък по тези краища на света не им и трябва да са по-добри.

Видях четирима мъже, докато клечах покрай брода. Не ме впечатлиха изобщо. Нито пък планът и конструкцията на укреплението. Явно тези Господари на сенките не бяха докарали

професионалисти, които да тренират силите им, нито развиваха кой знае какви умения в хората на разположение.

— Естествено, може да сме видели просто това, което се очаква да видим.

— Винаги е вариант, да. — Интересна идея, която може би си заслужаваше малко обмисляне, защото в този момент забелязах двойка раздърпани гарвани, които ни наблюдаваха от изсъхналия клон на един бряст. Заоглеждах се за дънера, след това го пратих по дяволите. Щях да се занимавам с него, когато му дойде времето.

— Помниш ли жената на Видоменителя, Гоблин?

— Да. Какво за нея?

— Каза, че ти изглеждала позната в Геа-Ксле. Сега изведнъж ми хрумна, че може и да си бил прав. Сигурен съм, че и по-рано сме се натъквали на нея. Но по никакъв начин не мога да се сетя къде и кога.

— Има ли значение?

— Може би не. Просто една от онези дреболийки, които ти лазят по нервите. Дай тук да завием наляво.

— Защо, по дяволите?

— Според картите има градче, наречено Веджагедия, което искам да разгледам.

— Мислех, че се връщаме...

— Ще ни отнеме само няколко минути.

— Да бе... — Мрънкане, мрънкане и мърморене под нос.

— Изглежда ще ни се наложи да се бием. Трябва да познавам терена.

Още мрънкане и сподавено мърморене.

Ядохме студена храна на седлата. Не се случва често, но в този момент завиждах на мъжа с къщурка и съпруга.

Всичко си има цена. Яздехме сред мрачна и призрачна земя. Навсякъде се виждаха дела на човешката ръка, дори и в този мрак. Някои от домовете, които проверихме, изглеждаха като затворени едва вчера. Но не срещнахме жива душа.

— Изненадан съм, че крадците не са работили по тази местност.

— Не казвай на Едноокия.

Насилих се да се засмея.

— Предполагам, че са били достатъчно умни да вземат и ценностите със себе си.

— Тези хора наистина са решени да платят необходимата цена, не си ли съгласен? — Изглеждаше впечатлен.

Макар и без желание, аз също започвах да ги уважавам.

— И изглежда отрядът ще бъде единственият им коз срещу съдбата.

— Ако го допуснеш.

Стигнахме до градчето Веджагедия. Навремето може и да е било дом на повече от хиляда човека. Сега изглеждаше по-призрачно дори от изоставените ферми. Там поне гледахме дивата природа. В града нямаше нищо, освен няколко гарвана, прелитащи от покрив на покрив.

Обитателите не бяха заключили вратите си. Проверихме може би две дузини сгради.

— Ще свърши работа за щабквартира — казах на Гоблин.

Той изсумтя. След малко попита:

— Да не би да вземаш решение?

— Започва да ми изглежда, че решението е взето вместо мен. Нали? Но да видим какво ще кажат другите.

Насочихме се на север. Гоблин почти не говореше. Това ми даде време да поразсъждавам и да откроя още по-дълбоки значения на ролята ми като Капитан и потенциален предводител.

Ако нямаше друг избор, освен да се бием и да поведем цяла нация на война, щях да предявя искания. Нямаше да оставя Талианците да ме поставят в позиция, от която да могат да се налагат и да променят всяко мое решение. Ставал съм свидетел как предшествениците ми така са полудявали. Ако се опитат да ме окачат на куката, ще им я набутам в гърлото.

Би могло и да го кажем по-красиво, но аз действително възнамерявах да стана военен диктатор.

Аз. Знахаря. Пътуващият полеви лекар и историк аматьор. Способен да се отдам на всички гадости, които винаги съм мразел в принцовете. Отрезвяваща мисъл.

Ако се вържехме и приемехме договора, а аз получех това, за което настоявам, може би трябваше да взема Хриптящия да ме следва, за да ми напомня, че съм смъртен. Не ставаше за кой знае какво друго.

Дъждът се отказа, докато влизахме в градчето.

Сега вече знаех, че боговете ме обичат.

29.

СКРИВАЛИЩЕТО НА ПУШЕКА

Пушека бе кацнал на висок стол и се взираше в голяма стара книга. Стаята беше пълна с книги. Изглеждаше така, сякаш през нея е минала огромна вълна книги и е оставила след себе си книжни локви. Те не просто извираха от рафтовете, но и стояха натрупани на високи до кръста купчини по пода, по маси и столове, та дори и върху перваза на единствения прозорец в стаята. Магьосникът четеше на светлината на самотна свещ. Но стаята беше толкова плътно запечатана, че димът започваше да дразни носа и очите му.

От време на време изсумтяваше и си записваше нещо на лист хартия отляво. Личеше си, че е левичар.

В целия палат тази стая бе най-добре защитената срещу шпионаж. Пушека бе издигнал магически мрежи и стени, за да я подсигури. Никой не трябваше да знае за нея. Не фигурираше в нито един от дворцовите планове.

Магьосникът усети как нещо докосна най-външните защитни магии, леко като тежестта на комар. Докато успее да насочи вниманието си към него, вече го нямаше и той не беше сигурен, че не си е въобразил. След онзи случай с гарваните и прилепите страдаше от силна параноя.

Интуицията му казваше, че има причина. Действаха сили далеч отвъд неговите способности. Най-доброто му оръжие беше фактът, че никой не знае за него.

Поне така се надяваше.

Напоследък се страхуваше много. Ужасът се криеше във всяка сянка.

Когато вратата се отвори, той подскочи и изписка.

— Пушек?

— Стреснахте ме, Радиша.

— Къде са те, Пушек? Лебеда не е докладвал нищо. Да не са се измъкнали?

— И да оставят повечето си хора тук? Радиша, бъдете търпелива.

— Не ми е останало търпение. Дори брат ми започва да се притеснява. Още ни броени седмици и нивото на реките ще спадне.

— Наясно съм с това, мадам. Концентрирайте се над това, което *можете* да направите, не какво ви се иска да можете. Всякакви възможни сили са се насочили в тяхна посока. Но не сме в състояние да ги принудим да ни помогнат.

Радишата изрита купчина книги.

— Никога не съм се чувствала по-безпомощна. Не ми харесва усещането.

Пушека сви рамене.

— Добре дошла в света, който ние, останалите, обитаваме.

В единия горен ъгъл на стаята, от дупчица, не по-голяма от върха на игла, избликна подобие на черен дим. Той бързо образува формата на малък гарван.

— А какво правят останалите?

— Готвят се за война. За всеки случай.

— Чудя се. Онзи черен офицер. Могаба. Възможно ли е той да е истинският капитан?

— Не. Защо?

— Прави точно това, което на мен ми се иска. Държи се сякаш наистина ще ни служат.

— Това има смисъл, Радиша. Ако Капитанът им се върне убеден, че не могат да се промъкнат с хитрост, просто ще са с една крачка напред.

— А подготвил ли се е да се оттеглят обратно на север?

— Естествено.

Радишата изглеждаше ядосана.

Пушека се усмихна.

— Обмислихте ли варианта да бъдете пряма с тях?

Тя му хвърли смразяващ поглед.

— Така и предполагах. Не е в стила на принцовете. Твърде просто е. Твърде директно. Твърде логично и твърде почтено.

— Започваш да си позволяваш твърде много, Пушек.

— Може би. Но пък доколкото си спомням, целта, с която брат ви ме е назначил, е да ви напомням понякога...

— Достатъчно!

— Те наистина са това, за което се представят. Напълно непознати със собственото си минало.

— Ясно ми е. Но няма значение. Могат отново да се превърнат в това, което са били, ако ги оставим. По-скоро бих подгънала коляно пред Сенчестите, отколкото да го изживея отново.

Пушека сви рамене.

— Както искате. Може би. — Той се усмихна тънко. — А може би както Сенчестите искат.

— Знаеш ли нещо?

— Нуждата да остана незабележим ме ограничава. Но успях да прихвана някои отблясъци от северните ни приятели. Попаднали са на още от кафявите ни дружки от реката. Свирепи неща се случват на юг от Голямата река.

— Магия?

— При това от висока класа. Спомнете си онова, което се разкри при преминаването им през пиратските блата. Вече не смея да се намесвам.

— По дяволите! По дяволите, по дяволите, по дяволите! Добре ли са? Да не сме ги загубили?

Казах, че не смея да се меся. Само времето ще покаже.

Радищата изрита нова купчина книги. Благото изражение на Пушека се пропука, заменено от силно раздразнение.

— От безсилието е — извини се тя.

— Всички сме безпомощни. Може би ще го усещате по-слабо, ако преосмислите амбициите си.

— Какво искаш да кажеш?

— Вероятно следвате ли курса, който брат ви е начертал, и опитате да покорявате само по една планина наведнъж...

— Глупости! Аз ли, една обикновена жена, съм единственият петел тук?

— Вие, като жена, няма да бъдете принудена да заплатите цената на провала. Тя ще излезе от кесията на брат ви.

— Проклет да си, Пушек! Защо винаги трябва да си прав?

— Защото ми плащат за това. Вървете при брат си. Говорете с него и премислете. Концентрирайте се върху настоящия враг. Господарите на сенките трябва да бъдат спрени сега. Свещениците ще

са вечно тук. Освен ако толкова не искате да ги съкрушите, че допуснете Сенчестите да спечелят.

— Ако можех да обвиня само един върховен жрец в предателство... Да, добре. Знам. Господарите на сенките са показали, че знаят как да се справят със свещеници. Никой не би го повярвал. Аз си тръгвам. Ако смееш, опитай се да разбереш какво става там долу. Ако сме ги изгубили, ще трябва да действваме бързо. Проклетият Лебед просто не можа да не тръгне след тях, нали?

— Вие го изпратихте.

— Защо всички правят каквото им кажа? Някои от нещата, които заповядвам, са глупави... Спри да се хилиш.

— Изритайте още някоя купчина книги — изпусна се магьосникът.

Радишата изхвърча от стаята.

Пушека въздъхна. След това се върна към четенето. Авторът на книгата се задълбочаваше с умиление в подробности около набучвания на кол и изгаряния на клада, както и други мъчения, прилагани върху поколението, имало ужасяващия късмет да живее по времето, когато Свободните братства на Катовар изпълзели от онази странна част на света, дала им живот.

Книгите в тази стая бяха конфискувани, за да не попаднат в ръцете на Черния отряд. Пушека не вярваше, че като ги държат скрити, тайните ще са опазени завинаги. Но пък може би достатъчно дълго, докато той намери начин да предотврати кръвопролитията от старите времена. Може би.

Най-голямата му надежда обаче се крепеше на това, че отрядът се е променил с времето. Че не носеше маска. И че наистина е забравил мрачния си произход, а търсенето на миналото му е по-скоро рефлекс, отколкото непоколебимото завръщане, което други братства, преминаващи през тези земи, са предприемали в миналото.

А в едно ъгълче на ума му се криеше изкушението да последва собствения си съвет, да доведе Капитана на отряда тук и да го остави да се изгуби сред книгите, дори и само за да види реакцията му, като разбере истината.

30.

ТАЛИОС РАЗБУНЕН

Доближихме Талиос на зазоряване с няколко дни закъснение. Всички бяхме на ръба на изтощението, а Лебеда и дружките му май се чувстваха по-зле от останалите. Обикновените им жребци бяха напълно изцедени.

— Дали Прабриндрахът ще е безкрайно щастлив, че съм закъснял за срещата ни? — попитах Лебеда.

Уилоу все още си пазеше малко сарказъм.

— И какво, по дяволите, може да направи? Да ти пусне буболечка в ризата? Ще го преглътне с усмивка. Притеснявай се за Жената. Тя е единствената, която ще ви създава проблеми. Ако изобщо някой ще го стори. Невинаги мисли правилно.

— Свещеници — каза Кинжала.

— Да. Пази се от свещениците. Недоволстват от всичко, откак вие, момчета, се появихте тук. Не можеха да направят нищо, освен да се присъединят към нас. Но те уверявам, че много са мислили по въпроса и намерят ли начин, ще започнат да се бъркат.

— Какъв му е проблемът на Кинжала със свещениците?

— Не знам. И не искам да знам. Но съм тук достатъчно отдавна, за да мисля, че може и да е прав. Светът наистина ще стане по-добър, ако издавим част от тях.

Едно от нещата, които правеха военното положение невъзможно по особено прекрасен начин, бе липсата на укрепления. Талиос се простираше във всички посоки без всякаква мисъл за отбрана.

Народ с векове пацифизъм зад гърба си. Враг, който притежава опитна армия и могъщи магьосници, които да я подкрепят. И аз, разполагащ с може би месец, за да измисля как първите да набият вторите.

Невъзможно. Когато нивото на реката се спуснеше достатъчно, за да могат войските да я прекосят, щеше да има клане.

— Реши ли вече какво ще правиш? — попита Лебеда.

— Да. И на Прабриндраха няма да му хареса.

Това го изненада. А аз не обясних. Нека си се тревожат. Прибрах сбирщината си в казармите и пратих Уилоу да обяви завръщането ни. Докато разседлавах коня с половината отряд наоколо ми в очакване да чуят нещо, Мъргън каза:

— Предполагам, че Гоблин вече е решил.

Нещо тормозеше дребния магьосник. Държеше се на разстояние и беше нетипично мрачен по целия обратен път. Сега вече се хилеше. Отдели специално внимание на дисагите си.

Могаба се приближи към мен.

— Напреднахме много, докато те нямаше, Капитане. Ще докладвам, когато събереш сили. — Въпросът му остане незададен.

Не видях нужда да го оставям да виси.

— Не можем да се промъкнем. Хванали са ни в капан. Трябва да се бием или да се върнем.

— Значи нямаме избор, нали?

— Предполагам, че никога не сме имали. Но трябваше сам да се уверя.

Той кимна разбиращо.

Преди да се върна към работата, трябваше да се погрижа за раните. Господарката се възстановяваше бързо. Което обаче не я правеше по-приветлива. Чувствах се странно да я наблюдавам. След онази нощ под дъжда говореше съвсем малко. Отново размишляваше.

Могаба имаше доста за разказване — от дискусиите с религиозните водачи до идеите му за създаване на някакво подобие на армия. Не намирах нищо в предложенията му, което да не харесвам.

— Има и още нещо — добави той. — Един от свещениците на име Джахамарадж Джах, втори по важност в култа на Шадар. Има дъщеря и вярва, че тя умира. Изглежда ми като шанс да си създадем приятел.

— Или безкрайно много да вбесим някого. — Никога не подценявай силата на човешката неблагодарност.

— Едноокия я погледна.

Обърнах се към дребния вещер. Той обясни:

— Заприлича ми на апендикс, Знахар. И все още не е толкова зле. Но местните клоуни си нямат и понятие от медицина. Опитват се да прогонват демони.

— Не съм отварял човек от години. Още колко, преди да се спуска?

— Поне ден, освен ако не извади лош късмет. Направих каквото можах за болката.

— Ще я прегледам на връщане от Палата. Направи ми карта... Не. По-добре ела и ти. Може да ми свършиш работа.

Сега двамата с Могаба се преобличахме за поява пред двора. Предполагаше се и Господарката да прави същото.

Лебеда, който пък изобщо не беше подобрил външния си вид, дойде да ни заведе при Принца. А на мен не ми се правеше нищо друго, освен да подремна. Определено не се чувствах готов за политически игри. Но тръгнах.

Народът на Трого Талиос бе научил, че е дошло времето за решение. Излизаха на улиците, за да ни гледат. И стояха призрачно тихи.

Видях в тези очи страх, но също и надежда. Те знаеха за рисковете, а може би дори и шансовете срещу тях. Жалко, че не осъзнаваха и това, че бойното поле не е тепих за борба.

Едно дете проплака. Потреперих, надявайки се да не е поличба. Когато наближихме Трого, възрастен мъж пристъпи от тълпата и бутна нещо в ръката ми. После се отдалечи с поклони.

Символ на отряда от старите времена. Офицерски орден, вероятно плячка от някоя забравена битка. Закачих го до медала, който вече носех — огнедишация череп на Ловеца на души, който запазихме, въпреки че вече не служехме нито на Покорения, нито на империята.

Двамата с Господарката показвахме най-добрите си дрехи — аз носех костюма си на легат, а тя — имперските одежди. Впечатлявахме тълпата. До нас Могаба изглеждаше направо бозав. Едноокия пък приличаше на бездомник, изкопан от дъното на най-долнопробния вертеп в най-мизерния възможен квартал. Тази проклета шапка. Беше щастлив като охлюв.

— Показност — каза ми Господарката. Стара моя максима, макар и в друг контекст. — В политическата битка нашето най-добро оръжие трябва да бъде прахът в очите.

Връщаше се към живот. Мисля, че тези кафяви момчета я вбесиха.

Беше права. Измамната показност и изкуствеността трябваше да бъдат нашите оръжия. Ако искахме да се срещнем и да победим тренираните армии на Сенчестите, трябваше първо да спечелим в умовете на вражеските войници. Отнема цели векове да създадеш сила, която има необходимото самочувствие да отиде и да помете врага независимо от шансовете.

Прабриндрахът се оказа учтив домакин, въпреки голямото ни закъснение. Покани ни на вечеря, каквато не *храня* надежди някога да видя отново. След това ни предложи и забавление. Танцуващи момичета, гълтачи на мечове, илюзионисти и музиканти, чието изкуство ми се стори твърде чуждо, за да го оценя по достойнство. Принцът не бързаше да получи отговора, който знаеше със сигурност. През това време Лебеда ме запозна с цяла орда Талиански първенци, включително и Джахамарадж Джах. Казах на човека, че ще прегледам дъщеря му веднага щом мога. Благодарността, изписана на лицето му, бе смущаваща.

Като изключим него, не обърнах никакво внимание на тези хора. Не възнамерявах да работя с или чрез тях.

Моментът настъпи. Поканиха ни извън тълпата в една поединена стая. Понеже водех двама от лейтенантите си, Прабриндрахът направи същото. Единият беше онзи чудак — Пушека, когото принцът представи с титла. Която се превеждаше като Господар на Пазителите на Обществения Ред. А това пък се оказа, че значи шеф на противопожарната бригада.

Само Едноокия не успя да запази сериозното си изражение.

Другият лейтенант на Прабриндраха бе мистериозната му сестра. Редом с него ясно си личеше, че тя е по-възрастната и вероятно по-коравата. Дори наконтена, изглеждаше като след сериозна езда, без да се е подсушила.

Когато Прабриндрахът запита за моите спътници, представих Могаба като командир на пехотата, а Господарката — началник на персонала. Идеята за жена-войник го втрещи. Зачудих се колко ли впечатлен ще остане, ако научи нейната история.

Тя добре прикри изненадата си от тази титла. Добавих, колкото за Прабриндраха, толкова и за нея:

— В отряда няма по-квалифициран за тази работа. С евентуалното изключение на Капитана, всеки пост е зает по заслуги.

Лебеда превеждаше. Той позаглади остротата в отговора на принца, който, предполагах, всъщност изразяваше донякъде съгласие. Сестра му явно се явяваше мозъкът в групата.

— Да пристъпваме към въпроса — казах на Уилоу. — Времето ни е твърде малко, ако ще спираме нашествие.

Лебеда се усмихна.

— Значи ще приемете поръчката?

Не си се съмнявал и за секунда, чакал такъв.

— Не залагай големи надежди, човече. Смятам да отправя контрапредложение. И условията ми не подлежат на обсъждане.

Усмивката му се стопи.

— Не разбирам.

— Разгледах земята. Говорих с хората си. Въпреки положението ни, повечето от тях искат да продължим. Знаем какво трябва да направим, за да стигнем до Катовар. Което значи, че ще обмислим да направим онова, което принцът ти иска от нас. Но няма и пръста да си мръднем, ако не е по нашите условия. Кажи му го, за да му съобща лошите новини.

Лебеда преведе. Прабриндрахът не изглеждаше щастлив. Сестра му пък сякаш искаше да скочи на бой. Уилоу се обърна към мен:

— Давай да чуем.

— Ако от мен се очаква да ръководя армия, която ще трябва да създам от нищото, искам да имам властта да го направя. Искам да бъда шефът. Без намеса откъдето и да било. Никакви политически глупости. Никакви вражди между култовете. Дори волята на принца ще трябва да поотстъпи за известно време. Не знам дали Талианците имат дума за това, което искам. Не се сещам и за Розоградското название. В Градовете на скъпоценните камъни титлата е „диктатор“. Избират го за една година. Кажи му това.

Щастлив ли бе Прабриндрахът? Но разбира се. Почти толкова, колкото би бил всеки принц на неговото място. Започна да приказва, опитвайки се да ме закопае с „ако“-та, „или“-та и „но“-та. Аз се усмихвах през цялото време.

— Казах, че няма да се пазаря, Лебед. И наистина го мисля. Единственият ни шанс, както го виждам аз, е да направим това, което

трябва и когато е необходимо, а не шест седмици по-късно, когато перушината вече е загладена, хората с различни интереси са се изказали и всичко е подпечатано и прошнуровано.

На лицето на Могаба цъфтеше най-голямата усмивка, която някога бях виждал у него. Забавляваше се неудържимо. Може би винаги му се е искало да говори по този начин на шефовете си в Геа-Ксле. Аз продължих:

— Доколкото разбирам, след около пет седмици водите ще се снижат достатъчно, за да могат Сенчестите да прекарат войските си през Голямата река. Няма да има вътрешни проблеми, които да ги забавят. Като се изключи Черният отряд, всяко възможно преимущество е на тяхна страна. Така че ако Прабриндрахът иска да има каквито и да е шансове за победа, трябва да ми даде възможност да го постигна. Не го ли направи, си тръгвам. Ще намеря друг път. Не възнамерявам да се самоубивам.

Лебеда преведе. А ние се опитвахме да изглеждаме здрави, професионални и упорити. Господарката и Могаба се справяха чудесно. Мислех си, че ще прецакам нещата, като започна да нервнича, но не се стигна дотам. Прабриндрахът така и не се опита да ме разобличи в блъфиране. Спореше, но не и толкова, че да си изпусна нервите и да си тръгна. Не мръднах и на косъм. Съвсем искрено вярвах, че единственият ни шанс — тази призрачна надежда — е да ми предостави пълна диктаторска власт. А и благодарение на Жабока разполагах с малко вътрешна информация.

— Хей, Лебед. Да не би тези хора да са забъркани в още по-голяма неприятност, отколкото признават?

— Какво? — Той хвърли нервен поглед към импа.

— Шефът ти изобщо не се опитва да ме разубеди. Пробутва ми законови номера. Политиканства. Губи време. Имам чувството, че дълбоко в себе си е напласен до смърт. Той е съгласен с мен. Само дето не му се ще да избира между двете злини. Защото тогава ще трябва да живее с избора си.

— Да. Може би. Сенчестите ще бъдат зли след това, което им направихме миналото лято. Сигурно ще искат да направят показно.

— Трябват ми ветераните от онази кампания. Ще ги направим водачи на отряди. Стига да ми позволят да бъда големият шеф наоколо.

— Има една архаична Талианска дума, която означава боен водач. Ще бъде твоето. Вече са спорили за това в съвета. На върховните свещеници не им харесва, но нямат никакъв избор. Така или иначе хората от духовенството са първите, които Господарите на сенките премахват, след като завземат властта. Принцът може да направи каквато сделка си поиска. Те са ужасени, човече. Точно когато спечелиш, трябва да започнеш да се страхуваш.

Просто стоях и отстоявах позицията си. Но бях дошъл подсигурен от Жабешкото лице.

Проклетият имп се изхили и ми намигна.

Денят се превърна в нощ и трябваше да ядем още веднъж, но подписахме договора.

За първи път от Джунипър насам отрядът имаше истински договор.

Или точно обратното.

Прабриндрахът поиска да знае плановете ми. Той не беше глупак. Знаеше, че Могаба е напрягал хората ни с двадесетчасови работни дни.

— Основно смятаме да съчиним голямо и шарено представление за натрапниците, дошли през реката. Но и ще набираме доброволци и ще ги тренираме за по-тежките времена, които ще последват, успеем ли да се справим с първата вълна. Докато се занимаваме с това, ще проучим с какви ресурси разполагаме и как най-добре да ги използваме. Ще изкореним вражеските агенти на наша територия и ще опитаем да внедрим свои при тях. Ще разучим терена, на който ще се водят битките. Лебед. Непрестанно слушам колко малко остава до снижаването на водите. Колко време ще остане плитко? Кога настъпва следващият период на спокойствие?

Той преведе, след това отговори:

— Шест или седем месеца, през които няма да има достатъчно дъжд, за да затвори бродовете. И дори когато дъждовният сезон започне, още два или три месеца водите ще бъдат поне донякъде проходими.

— Чудесно. Дойдохме точно по средата на безопасния сезон.

— Горедолу. Може да разполагаме и с повече от пет седмици. Това е най-лошият вариант.

— Значи можем да разчитаме на него. Кажете на Прабриндраха, че имаме много голяма нужда от помощта му. Трябват ни оръжия, брони, кораби, храна, транспорт и хора, които да се заемат с него, екипировка. Необходими са ни и сведения за всички мъже между шестнадесет и четиридесет и пет години, техните умения и професии. Искам да знам кого да принудя, ако не дойдат достатъчно доброволци. Ще ми помогне и списък на животните. Както и такъв за оръжията и наличната екипировка. И някакво описание на укрепленията и местата, удобни за построяване на крепости. Би трябвало да знаете повечето неща от миналото лято. Тук водите ли си записки, Лебед?

Той преведе и каза:

— Не. Не мога да им разбера азбуката. Всъщност аз така и не се научих да пиша и чета на Розоградски. — Той се засмя. — Нито пък Корди.

— Кинжала?

— Шегуваш се, нали?

— Чудничко. Намери ми някой, който може. Няма проблем да е от шпионите на Радишата. Две птици с един камък. Ще ви искам и двамата плътно до себе си по всяко време, докато не науча езика. Ясно. Онова, от което се нужда сега, е принцът да разпространи новината, че набираме доброволци на площад Шандри утре един час след съмване. — Площад Шандри се намираще близо до казармите ни и беше един от най-големите в Талиос. — Трябва да носят всичките си оръжия и екипировка. Първите двадесет и пет хиляди набрани веднага започват тренировки, а другите записани остават за после.

— Може би си твърде оптимистично настроен.

— Мислех, че тези хора нямат търпение да започнат битката.

— Така е. Но утре е свещен ден за култа на Гунни. Той обхваща четири десети от долните слоеве. А когато те не участват, и другите нищо няма да направят.

— Във военно време няма празници. По-добре да свикнат отсега. Ако не се появят веднага, ще е лошо за тях. Няма да ги вземем. Кажете на принца да пусне слуха, че тези, които дойдат първи, ще получат най-добри оферти. Но всички започват от дъното. Дори и самият Прабриндрах, ако реши да се запише. Не познавам местната класова структура и не ми пука за нея. Ще накарам принц да носи копие, а начело на легион ще сложа селянче, ако са най-добри за това.

— Подобно отношение ще създаде проблеми, Капитане. Дори и да те изберат за бог, пак ще трябва да внимаваш как стъпваш около свещениците.

— Ще се занимавам с тях, когато ми се наложи. С политиката вероятно също мога да се справя. Умея да извивам ръце и да заглаждам козина, ако е необходимо, макар че най-вече просто няма да ги търпя. Кажете на принца, че не би било лошо да се мотае около щабквартирата ми. Нещата ще вървят по-гладко, ако хората мислят, че той е част от всичко това.

Лебеда и Прабриндрахът поговориха. Радишата ме гледаше изучаващо, след това се усмихна, сякаш искаше да ми каже, че знае какво желая. Демоничната ми страна ме накара да ѝ намигна.

Усмивката ѝ се разшири.

Реших, че е хубаво да знам повече за нея. Не защото усещах привличане, а защото подозирах, че е добре да знам начина ѝ на мислене. Обичам хората със стабилно цинично отношение към живота.

Старият Пушек, така нареченият шеф на пожарникарите, не направи нищо през цялата вечер, освен да дреме и да се събужда стреснат. Бидейки непоправим циник, нямаше как да не одобря назначаването му на публична длъжност. Най-добрият вид са тези, които не ти се пречат и не объркват работата. Без да броим мен, естествено.

— Остана още нещо за тази вечер — казах на Лебеда. — Финансирането на Черния отряд няма да излезе евтино. Нито пък формирането, въоръжаването, тренирането и поддръжката на армия.

Уилоу се ухили.

— Всичко е покрито, Капитане. Още когато чуа първите предсказания за идването ви, започнаха да събират пари. Това няма да е проблем.

— Това винаги е проблем.

Той се усмихна.

— Няма да си в състояние да харчиш, сякаш кофата е бездънна. Жената дърпа конците на портмонетата наоколо. И е известна като скъперница.

— Добре. Питай принца за нещо друго, от което да се нуждае сега. Имам цял тон неща за вършене.

Последва още един час приказки, без да бъде казано нещо особено важно. Прабриндрахът и Радишата искаха да добият по-ясна идея какво планирам, да получат по-подробна картина за моя характер и компетентност. Да дадат на непознат власт над живота и смъртта върху кралството им за тях представляваше доста отчаян залог. Реших, че ще помогна малко на подмолните им планове.

Превърнах се в самото нетърпение, но го прикрих. Гордеех се със себе си.

Докато се прибирахме към казармите по тъмно и незаобиколени от тълпи, попитах Господарката:

— Можем ли да разчитаме на Променливия за помощ?

— Ще направи каквото му кажа.

— Сигурна ли си?

— Не напълно. Но така изглежда за момента.

— В състояние ли е да поразследва територията на Сенчестите? Да се превърне в нещо летящо?

— Може би. — Тя се усмихна. — Но не е достатъчно силен, за да те носи. А аз те познавам. Няма да повярваш на ничий доклад освен своя собствен.

— Е...

— Ще трябва да рискуваш. Вярвай му, доколкото смееш. Ще ми служи, ако му заповядам. Но не ми е роб. Сега преследва свои цели. И те може да не съвпадат с твоите.

Реших, че моментът е подходящ да намекна за нещо, около което се въртях откак я бях хванал да си играе с огън в чашата над Геа-Ксле.

— А твоята възстановена сила?

Тя не се развълнува особено.

— Шегуваш се. Може да попритесня Гоблин, ако се прокрадна иззад гърба му и го ударя с чук. Иначе съм безполезна. Дори незначителната дарба трябва да се упражнява, за да е от полза. А нямам време за упражнения.

— Предполагам, че всички ще направим каквото ни е по силите.

— Имам някои идеи как да обезвредим проблемите, предизвикани от религиозните търкания — каза Могаба. — Поне временно.

— Което ме подсеща. Трябва да зашия детето на този свещеник. Едноок, ще ми трябва помощта ти. Слушам те, Могаба.

Идеята му беше радикална. Ще създадем армията си, без да се съобразяваме с религията. И ще я използваме да поеме първоначалния основен удар на Господарите на сенките. Междувременно подканваме култовете да създадат собствени сили, които ще насочваме към заплахите, които биха могли да възникнат по останалите бродове. Но няма да изоставяме изискванията си за върховенство.

Засмях се.

— Имам чувството, че искаш да повториш погрома от миналото лято, когато...

— Нищо няма да ги обезоръжи по-добре от провали и прояви на некомпетентност. Реших, че би било хубаво да им предоставим шанс.

— Звучи ми добре. Замисли няколко въпроса за новите попълнения, за да можем да разберем религиозната им принадлежност и толерантност, когато ги записваме. А сега ще ми кажеш ли как да намеря този Джахамарадж Джах?

31.

ТАЛИОС: НОВОБРАНСКИ ЛАГЕР

Бяха минали години от последния път, когато рискувах с вътрешна хирургия. Започнах разтреперан и изпълнен със съмнения дали ще се справя, но навикът скоро пое контрола. Ръката ми беше стабилна. Едноокия се въздържа от присъщата си изобретателност и приложи силите си единствено за да контролира кървенето и да притъпява болката.

Докато си миех ръцете, казах:

— Не мога да повярвам, че мина толкова добре. Не съм правил такова нещо почти от дете.

— Ще оздравее ли? — запита магьосникът.

— Би трябвало. Освен ако не се появят усложнения. Искам да я навестяваш всеки ден, за да сме сигурни, че всичко ще е наред.

— Хей, Знахар. Хрумна ми нещо. Защо не ми купиш и метла?

— Моля?

— Ами когато не съм зает с друго, да мога да позамигам...

— Ще взема една и за себе си. — Използвах Жабока за един кратък разговор с родителите на детето, обяснявайки им какво е трябвало да направя. Благодарността им бе задушаваша. Съмнявах се да продължи дълго. Хората са си такива. Но когато се разделяхме, се обърнах към бащата:

— Ще изискам заплащане за това.

— Каквото и да е.

— Няма да е обичайното. Когато му дойде времето.

Той разбра. Изглеждаше мрачен, но кимна.

Точно щяхме да излезем на улицата, когато Едноокия каза:

— Почакай. — Той посочи надолу.

Видях три мъртви прилепа, подредени в спретнат равностраничен триъгълник.

— Може би момчетата все пак не си въобразяват. — Нищо спретнато няма в труповете на прилепи.

Наблизо изграчи гарван.

— Ще приема всяка помощ, която ми предложат — промърморих, а на глас запитах: — Можеш ли да накараш прилеп да шпионира хора?

Едноокия помисли малко.

— Не, не мога. Но може би е възможно. Въпреки че те не са много умни.

— Само това исках да знам. — Също и кой управлява прилепите. Сенчестите, предположих.

Двадесетчасовите дни започнаха. Когато не бях зает с нещо друго, се опитвах да науча езика. Когато знаеш достатъчно, ти става лесно. Или поне по-лесно.

Опитвахме се да разглеждаме нещата просто. Всички белези сочеха, че основните сили на Господарите ще преминат през брода Годжа. Поверих защитата на останалите на религиозните водачи и се съсредоточих върху онова, от което смятах, че ще имам нужда, за да спра основната сила на врага. Страхувах се, че ако наистина ги допуснем да прекосят реката, ще трябва да повторим кампанията на Лебеда от миналото лято. Победата на всяка цена би била твърде скъпа за нас.

Започнах с формирането на два легиона по модела, използван от Градовете на скъпоценните камъни в по-ранните епохи, когато армиите им били съставени от граждани без особен военен опит. Командната структура беше възможно най-опростена. Организацията представляваше чиста пехота. Могаба беше командир на пешаците и първия легион. Неговият лейтенант Очиба получи втори легион. Всеки разполагаше с по десет Нар за офицери на свободни длъжности, а те си избраха по сто кандидата от Талианските доброволци. Така легионите наброяваха хиляда основни единици, чийто брой щеше да расте толкова бързо, колкото Нар смогваха да ги научат да вървят в редица. На Могаба зачислих Хриптящия, Лъва и Сърцето, за да му помагат в щабната работа. Не знаех какво друго да правя с тези тримата. Бяха много ентузиазирани, но на практика малко полезни.

Синдаве и останалите от Нар сформираха трети тренировъчен и резервен легион, който щях да използвам само в безизходица.

Мускуса, Хагоп, стражите и Рои впрегнах в създаване на кавалерия.

За Блясъка, Свещаря, Клетус и останалите от Опал и Берил остана веселата част — снабдяването и инженерната работа. Племенника на Хагоп остана с него. Още един, който е напълно безполезен.

Идеите бяха основно предложения на Могаба, разработени, докато аз разузнавах напред. Не бях съгласен с всички, но ми изглеждаше греховно да пропилявам на вятъра цялата свършена от него работа. А и все трябваше да напредваме нанякъде. Сега.

Той се беше погрижил за всичко. Легионът на Синдаве щеше да обучава нови хора за двете водещи единици и едновременно с това бавно да се развива като самостоятелна сила. Могаба не вярваше, че можем да поддържаме повече от три легиона, докато не сме обучили достатъчно местни.

За Господарката, Гоблин, Едноокия и мен остана да се справим с всичко останало. Важната и вълнуваща работа — например да се оправяме с Прабриндраха и сестра му. Или организирането на разузнаване, което да открие има ли наоколо магьосници, които да използваме. Чертаенето на стратегия. Съчиняването на хитрости. Добрият стар Могаба бе така мил да остави цялата канцеларска работа и стратегиите на мен.

Всъщност, така и трябваше да бъде. Човекът ме правеше за смях с компетентността си.

— Гоблин, мисля, че ти ще трябва да поемеш контраразузнаването.

— Ха! — изсумтя Едноокия. — Това му подхожда чудесно^[1].

— Взимай Жабешкото лице, когато ти потрябва. — Импът изстена. Не намираше особено забавление в необходимостта да работи.

Гоблин се изхили самодоволно.

— Не ми трябва това нещо, Знахар.

Работата не ми харесваше. Дребосъкът беше намислил нещо. Откак се върнахме от разузнаването, изглеждаше необяснимо доволен. Което значеше неприятности. Двамата с Едноокия можеха дотолкова да се вживеят в собствената си вражда, че да забравят за останалата част от света.

Времето ще покаже за какво става въпрос.

— Както кажеш — отговорих му. — Докато си вършиш работата. Искам да премахнеш опасните агенти на Сенчестите. Дребните риби остави да виреят, за да ги захранваме с фалшива информация. Трябва да държим под око и големите свещеници. Със сигурност ще ни подлеят вода в мига, в който измислят как. Човешка природа.

Господарката сложих начело на публичните изпълнения и планирането. Бях решил къде искам да пресрещна врага още преди да имам с какво да го направя. Казах ѝ да измисли детайлите. Беше по-добър стратег от мен. Някога ръководеше армиите на цяла империя със завиден успех.

Започвах да разбирам, че важна част от работата на Капитана е да прехвърля отговорности. Може би геният е именно в това да избереш подходящия за съответната работа човек.

Вероятно разполагахме с около пет седмици. И времето намаляваше. И намаляваше. И намаляваше.

Не вярвах да имаме дори нищожни шансове.

Никой не можеше да се наспи. Всички се поизнервихме. Но в нашата работа е така. Научаваш се да се нагаждаш и да проявяваш разбиране. Могаба не спираше да ми казва, че нещата при него вървят страхотно, но аз нямах време да проверя. Хагоп и Мускуса не бяха толкова доволни от постигнатото. Попълненията им идваха от класи, които разбираха дисциплината като нещо, което трябва да се налага само на нисшестоящите им. Хагоп и Мускуса трябваше да прибягват до ритане на задници, за да поддържат строя. Хрумнаха им някои интересни идеи като прибавяне на слонове към кавалерията. Списъкът на Прабриндраха за добитъка включваше няколкостотин работни слона.

Прекарвах времето си в неориентирано мотаене наоколо, често в ролята на политик, отколкото на командир. Предпочитах да избягвам директните заповеди за сметка на убеждаването, но двама от висшите жреци през повечето време просто не ми оставяха друг избор. Ако кажех черно, те ми отвърщаха бяло, просто за да сме наясно, че се смятат за истинските господари на Талиос.

Ако имах време, сигурно щях да се вбеся от тях. Но нямах, така че и не играех игричките им. Събрах ги с най-важните им хора, заедно

с Прабриндраха и сестра му, и им заявих, че не ми пука за държанието им и не смятам да го толерирам. И че в разписанието пише нещата да се правят както Знахаря казва, или да се мре. Ако не им отърва, добре дошли са да изпробват най-доброто, което имат, насреща ми. След това щях да ги изпека на бавен огън на някой от централните площади.

Това не ми спечели всенародна обич.

А и донякъде блъфирах. Щях да направя необходимото, но не вярвах да ми се наложи. Очевидно агресивната ми природа трябваше да ги смири, докато си свърша работата. Щях да се тревожа за тях, след като победея Господарите на сенките.

Позитивно мислене през цялото време. Това съм аз.

Ако получавах комат хляб за всяка минута, в която вярвах, че имаме шансове, щях да пукна от глад.

Няколко човека направиха необходимото слухове за сблъсъка ми със свещениците да се разнесат. Чух, че някои от храмовете затворили врати поради липса на работа. Други се изправили срещу озверели тълпи.

Чудесно.

Но колко щеше да изтрае? Страстта на тези хора към свръхестествените глупости беше много по-стара и вкоренена от влечението им към военното дело.

— Какво, по дяволите, стана? — запитах Лебеда при първа възможност. Бях понаучил езика, но не дотам, че да схващам религиозния подтекст.

— Мисля, че им се е случил Кинжала — изглеждаше слисан.

— Какво?

— Откак сме тук, той разпространява подмолни глупости как свещениците трябва да си се придържат към спасяването на душите на хората и кармата и да си държат носовете извън политиката. Обясняваше го и в кръчмата. И когато чу за твоя сблъсък с висшите свещеници, излезе по улиците, за да разкаже, както той казва, „истинската история“. Тези хора са верни на боговете си, не го забравяй, но не са чак толкова запалени по някои от свещениците им. Особено от онзи тип, дето те хващат за портмонето и стискат.

Засмях се. След това казах:

— Кажу ми да престане. Имам си достатъчно тревоги и без религиозни революции.

— Ясно. Не мисля, че трябва да се притесняваш за това.

Трябваше да се притеснявам за всичко. Талианското общество беше подложено на небивал стрес, макар че трябваше да си чужденец, за да го забележиш. Прекалено много промени ставаха твърде бързо в среда на традиции и закостенялост. Нямаше как обикновените механизми да се пренастроят към новата ситуация. Спасяването на Талиос щеше да е като яздене на вихрушка. Трябваше да стоя здраво стъпил на краката си, за да задържам страха и объркването в посоката на Сенчестите.

Едноокия ме събуди по средата на четиричасовата ми дрямка.

— Джамахарадж Джух е тук. Казва, че трябвало да те види веднага.

— Състоянието на детето се е влошило?

— Тя е добре. Смята, че сега ще ти се отплати.

— Доведи го.

Свещеникът се промъкна крадешком. Поклони се с раболепието на човек от улицата. След това ме затрупа с всички титли, които Талианците бяха успели да измислят, включително и Лечител. Апендектомията явно бе непозната в тукашната хирургия. Огледа се така, все едно очакваше на стените да им поникнат уши. Може би рисковете на професията. Никак не му хареса Жабока.

Това предполагаше, че някои хора знаят какво представлява импът. Трябваше да го имам предвид.

— Безопасно ли е да говорим? — попита той. Схванах го и без превод.

— Да.

— Не бива да оставам дълго. Те ще ме наблюдават, след като знаят, че имам голям дълг към вас, Лечителю.

Взemi си кажи тогава, помислих си.

— Да?

— Великият Жрец на Шадар и мой господар, Годжаринди Годж. Неговото божество е Хада, а един от нейните ликове е Смъртта. Миналата нощ сте го разярил. Съобщил е на децата на Хада, че богинята жадува за вашето ка.

Жабешкото лице преведе и добави обяснително:

— Хада е Шадарската богиня на смъртта, разрухата и покварата, Капитане. Децата на Хада са подопечен култ, който е посветен на

убийствата и мъченията. Доктрината им диктува да не мислят и да са хаотични. Истината обаче е, че тези, които умират, винаги са били в лайнияния списък на шефа.

— Разбирам. — Усмихнах се леко. — А кое е твоето божество, Джахамарадж Джах?

Той се усмихна в отговор.

— Кади.

— Милозливост и светлина, предполагам.

— За бога, не, шефе. Тя е сестрата близначка на Хада. Също толкова гнусна. Бърника из чумата, глада, болестите и други весели работи. Една от основните теми за теологични спорове между култовете на Шадар и Гунни е дали Хада и Кади са отделни божества или просто едно с две лица.

— Страхотно. И хората сигурно се избиват заради това. А свещениците ме гледат странно, когато им кажа, че не мога да ги взема насериозно. Едноок. Смяташ ли, че съм прав да мисля, че нашият приятел се опитва да подпомогне собствената си кауза, измъквайки се от дълга си като невестулка?

Черният магьосник се засмя.

— Мисля, че планира да бъде следващият голям шеф на Шадар.

Чрез Жабока го накарах да говори открито. Той не се изчерви. Призна си, че е най-вероятният наследник на Годжаринди Годж.

— При това положение не виждам какво повече е направил, освен да се грижи за интересите си. Благодарни му от мен, но мисля, че все още ми е задължен. Кажете му, че ако изневиделица се окаже Върховен жрец на Шадар, ще съм наистина горд с него, ако вкара паството си в правия път и година-две не е твърде амбициозен.

Жабока преведе. Усмивката на свещеника се стопи. Устните му се свиха в сбръчкана гримаса. Но въпреки това кимна.

— Прати го да си ходи, Жабок. Не искаме да си има неприятности с шефа си.

Отидох да събудя Гоблин.

— Имаме проблем със свещениците. Някакъв симпатия на име Годжаринди Годж насъсква убийци по мен. Взemi Мъргън, отидете до вертепа на Лебеда. Изкопайте тамошния жрецофоб и го насъскайте по него. Годж се нуждае от по-висше съществуване. Няма нужда да е

зрелищно, само неприятно. Като например да напълни гащите до смърт.

Гоблин тръгна, мрънкайки, да търси Мъргън.

На Едноокия и Жабока се падна да дебнат за предприемчиви убийци.

Бяха професионалисти, но не достатъчно, за да минат покрай Жабешко лице. Шестима на брой. Накарах неколцина Нар, които си падаха по подобни изстъпления, да ги изведат на някой открит площад и да ги набучат на кол.

Ден по-късно Годжаринди Годж пое на запад. Загина от внезапно и трагично изгаряне с вряла вода. Урокът не убягна никому.

Той, разбира се, беше: „не се оставяй да те хванат“.

Никой не изглеждаше притеснен или недоволен. Всеобщо се смяташе, че Годж е хвърлил заровете и поел риска. Но при все това Радишата ме изгледа замислено, когато обсъждахме дали са ми необходими хилядата меча и особено стоте тона дървени въглища, които исках.

Всъщност вече бяхме стигнали фазата на играене на игри. Исках сто тона с идеята, че ми трябва десет, и намерението да мрънкам и да тормося, за да получа повече оръжия.

Новите попълнения си носеха собствена екипировка. Оръжията, които исках хазната да финансира, бяха тези, които трудно можеха да се обяснят на цивилните. И без това си имах достатъчно грижи да убедя Могаба, че леката артилерия на колела може да е полезна.

Самият аз не бях сигурен, че ще бъде. Зависеше от действията на врага. Ако се държаха както преди, артилерията щеше да е излишна. Но моделът ни на въоръжение бе легион от Градовете на скъпоценните камъни. Тези момчета носеха леки катапулти, за да пробиват дупки във вражеските редици.

О, стига глупости! Някои неща се решават само като кажеш, че ти си шефът и ще бъде твоето, точка.

За Могаба това не беше проблем.

Оставаха още седемнадесет дни. Господарката ме посети.

— Ще бъдеш ли готова навреме? — попитах я аз.

— И сега съм почти готова.

— Един положителен доклад сред стотиците. Внасяш светлина в живота ми.

Тя ме изглежда странно.

— Видях Променливия. Бил е отвъд реката. — Едноокия и Гоблин в качеството си на майстори шпиони нямаха кой знае какви успехи, основно защото реката бе непроходима. Иначе доброволци не липсваха.

Що се отнася до прочистването на агентите на Сенчестите в Талиос, то не отне на магьосниците дори десетина дни. Групичка кафяви момчета си обраха крушите. Няколко местни Талианци останаха. Пробутвахме им достатъчно вярна информация и лъжи, за да изкушим Господарите на сенките да прекарат войските си през местата, където ги искаха.

— О. И научил ли е нещо, което искаме да чуем?

Тя се засмя.

— Научил е. Желанието ти е изпълнено. Ще прекарат основните си сили през брода Годжа. И няма да придружават армиите си. Не си вярват достатъчно, за да напуснат укрепленията си незащитени.

— Прекрасно. Изведнъж ми мина през ума, че може и да имаме шанс. Едно на десет, може би, но пак е шанс.

— А сега лошите новини.

— Предполагам, че беше неизбежно. Какви са?

— Изпращат още пет хиляди мъже. Десет хиляди в силите при Годжа. По хиляда за Тери и Ведна-Бота. Останалите минават през Нума. Доколкото разбрах, този брод е проходим два дни преди Годжа.

— Лошо. Възможно е три хиляди души да ни изненадат в гръб, когато се сблъскаме с врага.

— И ще изпатят, освен ако не са идиоти.

Затворих очи и си представих картата. Нума беше мястото, където казах на Джахамарадж Джах да разположи хората си. Той обаче успя да събере само две хиляди и петстотин души, при това с усилие. Повечето Шадари искаха да изчакат и да се включат в голямата армия. Три хиляди ветерани щяха да ги прегазят.

— Кавалерия? — попитах. — Да накарам Джах да ги посрещне на брега и да направи каквото може, а после да отстъпи и да пусне кавалерията ни да ги удари по фланга, преди да пробият...

— Мислех си да промъкнем легиона на Могаба до долу, да ги прегазим и да се върнем при Годжа. Но ти си прав. Кавалерията ще е по-ефективна. Имаш ли доверие на Мускуса и Хагоп?

Нямах им. Не се справяха с налагането на заповедите. Ако не бяха кръвожадните Рои да ритат задници, където е необходимо, армията им щеше да е като пътуващ цирк.

— Искаш ли ги? Водила ли си такива сражения?

Тя ме изгледа с укор.

— Ти къде си дремал?

Правилно. Виждам съм я достатъчно често.

— Искаш ли ги?

— Ако ти желаеш да ми ги дадеш.

— Ще ме изпепелиш с пламъка на ентузиазма си. Добре. Но няма да казваме на никого, докато не му дойде времето. А на Джахамарадж Джах — изобщо. Ще положи повече усилия, ако не знае, че идва помощ.

— Както кажеш.

— Някакви други новини от нашия рядко появяващ се приятел?

— Не.

— Коя е жената, която влачи със себе си?

Тя се поколеба миг по-дълго, отколкото трябваше.

— Не знам.

— Странно. Стори ми се, че съм я виждал и преди. Но не мога да се сетя къде.

Тя сви рамене.

— След време всеки започва да ти прилича на някого, когото си виждал преди.

— Аз на кого приличам?

Тя дори не трепна.

— На Гастрар Телзар от Новок Дебракен. Гласът е различен, но сърцето е същото. И той проповядваше морал и спореше сам със себе си.

Какво да кажа? Дори не съм го чувал този.

— Често морализаторстваше твърде много. Съпругът ми го изгори жив.

— Смяташ ли, че съм морализирал относно Годж?

— Да. Мисля, че се прекара през същински ад след това. На далавера си. Станал си достатъчно умен първо да се разправяш с тях, а да плачеш после.

— Не мисля, че искам да играя тази игра.

— Не. Естествено, че не би искал. Отдели малко от времето си, за да накарам шивачите да ти вземат мярка.

— Какво? Че аз вече си имам бляскава униформа.

— Не като тази. Тя е за разколебаване на слугите на Сенчестите. Част от представлението.

— Ясно. Когато искаш. Мога да работя и докато ми вземат мерки. Променливия ще дойде ли за шоуто на Годжа?

— Ще разберем по трудния начин. Не каза. Споменах ти, че си има свои планове.

— Не бих отказал едно надзъртане в тях. На теб позволи ли?

— Не. Днес Могаба разиграва тренировъчна битка между легионите. Ще дойдеш ли?

— Не. Ще се опитвам да изсмуча от Радишата още превоз. Имам въглищата. Сега трябва да ги пренесе до долу.

Тя изсумтя.

— По мое време нещата ставаха другояче.

— Тогава имаше повече сила.

— Вярно е. Ще ти изпратя шивачите.

Чудех се какво ли има на ум... Какво? Наистина ли видях това? Сериозно ли? Въртеше ли задник, докато излизаше? Мътните ме взели. Очите ми почват да сдават багажа.

Седмично събрание за преценка на ситуацията.

— Какво става с прилепите? — попитах Мъргън.

— Моля? — Хванах го неподготвен.

— Ти повдигна въпроса. Мислех, че следиш нещата.

— Изобщо не съм виждал прилепи от известно време.

— Добре. Значи Гоблин и Едноокия са разкарали правилните хора. Както аз виждам нещата, всичко сякаш върви гладко. Може би дори по-бързо, отколкото очаквахме. — Скоро не бях получавал конкретни оплаквания. Господарката намери време да помогне на Мускуса и Хагоп да всеят страх в редиците на непокорните си конници. — Могаба?

— Според най-лошия вариант остават дванадесет дни. Време е да изпратим хора, които да следят реката. Най-лошият вариант може далеч да не се окаже най-лош.

— Радишата те е изпреварила. Говорих с нея вчера. Тъкмо беше вербувала половината пощальони в околността. Точно в момента реката е по-пълноводна откогато и да е. Това може да не значи нищо. Времето е променливо.

— Всеки ден в повече означава още стотина човека, които да включим в легионите.

— Докъде си стигнал в момента?

— И двата са с по три хиляди и триста души. Ще спра на четири хиляди. А и тогава вече ще трябва да се движим.

— Пет дни достатъчни ли са, за да стигнем реката? Това са двадесет мили дневно за непривикнали към ходене хора.

— Дотогава ще са. Сега изминават по десет на ден с тренировките.

— Тази седмица ще изляза да ги прегледам. Обещавам. С политиката мисля, че съм се оправил. Хагоп. Вие с Мускуса ще бъдете ли готови?

— Започва да се получава, Знахар. Взеха да загреват, че като им казваме, че ги учим как да оцелеят, говорим сериозно.

— Битката е достатъчно близо, за да започнат да разбират, че това е повече от игра. Кофа. А вие как се справяте, момчета?

— Дай ни още петдесет каруци и можем да потеглим още утре, Капитане.

— Погледна ли чертежите на онзи град?

— Да, сър.

— Колко време, за да го подготвим?

— Зависи от материалите. За палисадата. И от работната ръка. Голямо копаене на окопи ще падне. За останалото няма проблем.

— Ще имаш работната ръка. Сбирщината на Синдаве. Те ще дойдат с теб и ще продължат след това към реката за резерва. Но ситуацията с ресурсите не е много обещаваща. Ще се наложи да разчиташ на окопите повече, отколкото на палисадата. Клетус. Какво става с артилерията?

Клетус и братята му се ухилиха. Изглеждаха горди от себе си.

— Готови сме. Шест подвижни катапулта за всеки легион, вече построени. Сега работим по хората, които ще боравят с тях.

— Страхотно. Искам да слезете с работниците и инженерите, за да огледате града. Разположете някои от катапултите там. Кофа, по-

добре тръгнете колкото се може по-скоро. Пътищата са ужасни. Ако наистина ви трябват още каруци, изстискайте ги от гражданите. Ще стане по-бързо, отколкото ако трябва да ги измъквам от Радишата. И така. Кой ще измисли нещо, за което да се притеснявам? Знаете, че не съм щастлив, ако не се тревожа.

Изгледаха ме с празни изражения. Накрая Мъргън изтърси:

— Ще посрещнем техните десет хиляди с нашите осем? Това не е ли достатъчно притеснително? Сър?

— Десет хиляди?

— Такъв е слухът. Че Сенчестите са увеличили силите си.

Погледнах към Господарката. Тя само сви рамене.

— В момента разузнаването ни не е надеждно — казах аз. — Но заедно с кавалерията сме повече от осем хиляди. А с легиона на Синдаве дори ги превъзхождаме. Ще държим и терена. А и съм скрил един-два номера в ръкава си.

— Онези въглища ли? — запита Могаба.

— Наред с други работи.

— Няма ли да ни кажеш?

— Не. Думите имат навика да се разпространяват. Ако никой освен мен не знае, няма да има кого друго да обвинявам, освен себе си, ако врагът узнае.

Черният гигант се усмихна. Разбираше ме твърде добре. Просто исках да запазя някои неща за себе си.

Ние, командирите, понякога сме такива.

Предшествениците ми никога не са казвали нищо никому, докато не дойде времето за скок.

По-късно поисках мнението на Господарката.

— Мисля, че ще осъзнаят достатъчно ясно, че са във война. Все още имам сериозни съмнения за победата, но може пък ти да си подобър Капитан, отколкото ти се иска да признаеш. Поставяш всеки там, където може да направи най-доброто.

— Или поне да нанесе минимална вреда. — Хриптящия и племенникът на Хагоп все още не ми бяха доказали, че стават за нещо.

Една седмица до крайния срок. Работниците, инженерите и резервният легион на Синдаве бяха заминали преди два дни.

Пътуващите към нас пощенски ездаци описваха напредъка им като разочароващ. Пътищата бяха безнадеждни. Но обитателите на селцата по пътя им помагаха. На места войниците и местните нарамваха материалите на гръб, докато водачите на впрягове прекарат каруците през калта.

Все пак всичко това имаше и добра страна. Все още ръмеше, въпреки че трябваше да е спряло преди седмица. Според докладите бродовете все още бяха непроходими. Наблюдателите ни даваха допълнително поне още пет дни.

Съобщих го на Могаба, който имаше най-голяма нужда от още време. Мърмореше, че най-голямото му постижение дотук е войските да вървят в права линия.

Вярвах, че това е най-важният урок. Ако можехме да поддържаме строя по време на битка...

Не се чувствах добре заради подареното време. С всеки изминал ден получавах все повече доклади за проблемите на предните ни сили и ставах още по-неспокоен.

Два дни преди планираното ни потегляне повиках Могаба.

— Поотпусна ли се от допълнителното време?

— Не.

— Поне малко?

— Не. Ако тръгнем пет дни по-късно, ще съм ги подготвял с пет дни повече.

— Добре. — Облегнах се назад.

— Притеснен си.

— Тази тиня. Изпратих Жабешкото лице да проучи. Синдаве все още е на двадесет мили от Веджагедия. Какво ще е за тълпата, която ще подкараме натам?

Той кимна.

— Искаш да тръгнем по-рано?

— Сериозно обмислям да потеглим по първоначалния план. Просто за да сме сигурни. Ако пристигнем по-рано, ще можем да починем и да потренираме при полеви условия.

Той отново кимна. След това ме изненада.

— Понякога разчиташ на предчувствия, нали?

Вдигнах вежда.

— Наблюдавам те от Геа-Ксле насам. Мисля, че започвам да разбирам как работи умът ти. И смятам, че понякога не разбираш сам себе си достатъчно добре. Цяла седмица си притеснен. Това означава, че имаш предчувствие, което искаш да потиснеш. — Той стана от стола си. — Ще се организирам за тръгване рано.

Напусна. Замислих се доколко ли наистина знае как работи умът ми. Поласкан ли да се чувствам или заплашен?

Отидох до прозореца, отворих го и се загледах в нощното небе. Видях звезди през гонещите се облаци. Може би всекидневният дъждец приключи. Или беше просто поредната кратка пауза.

Върнах се към работата си. Сегашният ми проект, с който се занимавах при възможност, включваше Жабока. Опитвахме се да разберем какво е станало с всички липсващи от библиотеките на града книги. Подозирах, че едно определено анонимно служебно лице ги е прибрало нейде из двореца на Прабриндраха. Въпросът беше как да се докопам до тях. Да заложа на силите си на диктатор?

— Зарежи реката.

— Какво? — Огледах се наоколо. — Какво, по дяволите...?

— Зарежи реката.

Един гарван стоеше на перваза. До него се настани втори. Той донесе същото съобщение.

Гарваните са умни. Но само за птици. Попитах какво имат предвид. Те ми отговориха да зарежа реката. Можех да ги сложа на скарата и пак щяха да повтарят само това.

— Добре де, схванах. Да зарежа реката. Къш!

Гарвани. Непрекъснато проклетите гарвани. Със сигурност се опитвах да ми кажат нещо. Но какво? Че не трябва да обръщам внимание на приготовленията около реката.

И без това имах такова намерение заради тинята.

Отидох до вратата и изкресях:

— Едноок! Гоблин! Имам нужда от вас.

Те дойдоха — навъсени и на разстояние един от друг. Лош знак. Отново се караха. Или работеха по въпроса. А измина толкова много време от последния им скандал, че можеше да е сериозен изблик.

— Тази нощ ще е, момчета. Разкарайте останалите агенти на Сенчестите.

— Мислех, че имаме допълнително време — заяде се Едноокия.

— Може и да имаме. А може и да нямаме. Искам да се свърши сега. Погрижете се.

— Да, сър, ваше диктаторство, сър — измърмори Гоблин под нос. Изгледах го мръсно. Той се оттегли. А аз се върнах до прозореца и отново се загледах в прочистващото се небе.

— Знаех си, че нещата вървят твърде добре.

[1] Непреводима игра на думи — *Counterintelligence* — Контраразузнаване. В конкретния случай обаче може да се приеме и като „обратното на интелигентността“. — Б.пр. ↑

32.

СВЕТЛОСЯНКА

Господарите на сенките се срещнаха с прибързаност, която ги изтощи. Събранието бе планирано няколко дни по-рано, но по пътя ги застигна посланието, че е твърде късно за мързеливо и спокойно придвижване.

Намираха се в мястото с басейна, несигурните измерения и сенките. Жената се клатеше неспирно. Спътникът ѝ беше развълнуван. Този, който говореше рядко, сега се обади пръв.

— За какво е паниката?

— Шпионите ни в Талиос са елиминирани. Всички освен най-новите. Толкова внезапно. — И тя щракна с пръсти.

Спътникът ѝ добави:

— Те се готвят да потеглят.

Жената:

— Знаели са хората ни. Което значи, че всичко, научено от шпионите ни, е съмнително.

— Трябва да се придвижим по-рано от планираното — отбеляза мъжът. — Не можем да им дадем и минута повече от необходимото.

— Разкрити ли сме? — попита мълчаливият.

— Не — отвърна жената. — Източникът ни близо до центъра им все още е активен, въпреки че от него има малка полза. Не е докладвал дори следа от съмнение.

— Трябва да се присъединим към войските. Не бива да оставяме нищо на случайността на битката.

— Вече спорихме за това. Няма да рискуваме живота си. Нямаме причина да мислим, че имат шансове срещу ветераните ни. Прибавил съм пет хиляди мъже към атакуващите сили. Това е достатъчно.

— Имаше и още нещо. Това, заради което си ни повикал сега.

— Да. Нашият спътник от Сенчестия затвор и Надзирателя не е толкова вманиачен в южните си предели, колкото му се иска да мислим. През изминалата година е промъкнал свои хора на Талианска

територия. Атакували са водачите на Черния отряд. И са се провалили с гръм и трясък. Усилията им са постигнали само едно — освен че е издал мислите си. Дадоха ми шанс да инфилтрирам единствения ни оцелял шпионин в лагера им.

— Значи, когато отново го видим, ще му върнем подигравката.

— Може би. Ако изглежда уместно. От напразния му опит идва и малко информация. Доротей Сенджак е с тях.

Последва дълго мълчание. Накрая онзи, който говореше рядко, се обади:

— Дори само това вече обяснява защо приятелят ни ще изпраща тайно хора на север. Той би я притежавал с такава радост.

Жената отговори:

— Има и други причини освен очевидните. Явно има някаква връзка с Капитана на отряда. Тя ще бъде ценен ресурс, ако връзката е достатъчно силна, за да я манипулираме.

— Незабавно да я убием!

— Не! Ще я заловим. Ако той е способен да я използва, значи можем и ние. Помисли само какво знае. Коя е била. Тя може да е ключът да го премахнем и да затворим портала. Дори да е безсилна, не е изгубила спомените си.

Мълчаливият се засмя. Смехът му бе толкова луд, колкото и онзи, който кънтеше в Надзирателя. Мислеше си за това как всеки може да използва спомените на Доротей Сенджак. Всеки!

Жената позна смеха и разбра какво се случва в ума му. Осъзна, че двамата с партньора й ще трябва да продължат много внимателно. Но се престори, че не вижда. Вместо това запита спътника си:

— Свърза ли се с този в блатата?

— Не иска да има нищо общо с нас или битките ни. Доволен е със зловонната си и влажна малка империйка. Но ще размисли.

— Добре. Съгласни ли сме? Ускоряваме ли плана?

Всички кимнаха.

— Ще разпратя заповедите веднага.

33.

ТАЛИОС: ПИЯНИ МАГЪОСНИЦИ

Денят не беше от хубавите. Не стана по-добре и след залез-слънце. Добрата новина дойде от Жабока — Синдаве бе достигнал Веджагедия. Лошата обаче я последва веднага. Нямаше материали за укрепване на града. Щяха да си останат с рова.

Но земята беше толкова напоена, че стените му не биха се задържали.

Е, какво пък. Ако боговете бяха настървени да ни спипат, щяха да го сторят. Гърченето на кукичката нямаше да ни помогне.

Точно бях готов да се срутя в леглото, когато Мъргън нахлу в стаята. Бях толкова изморен, че виждах двойно. Двама Мъргъновци не подобриха състоянието на вселената.

— Сега пък какво? — извиках.

— Може би голяма неприятност. Гоблин и Едноокия са в кръчмата на Лебеда, пияни до козирката, и се джавкат. Не ми харесва накъде вървят нещата.

Примирих се с мисълта за поредната безсънна нощ и станах. Това назряваше от доста време. Можеше да излезе извън контрол.

— Какво правят?

— Засега само обичайното. Но този път не е весело. Някакво свирепо подводно течение. И изобщо имам чувството, че някой ще пострада.

— Конете готови ли са?

— Накарах да ги оседляят.

Сграбчих офицерския жезъл, който някой от Нар ми подхвърли при подстъпа ни към Геа-Ксле. Без определена причина, като изключим, че беше най-близкото под ръка, подходящо за чупене на глави.

Казармата притихна, докато излизахме. Мъжете усещаха, че става нещо. Когато стигнах конюшнията, Могаба и Господарката се

присъединиха към парада. Огньовете озариха нощта. Талианците излизаха да видят какво става.

Магьосниците стояха настръхнали на бой насред улицата пред кръчмата на Лебеда. Тя пък беше изтърбушена. Огньовете проблясваха нагоре и надолу по улицата, но никой от тях не беше опасен. Просто огнени петна по лицата на сградите, свидетелстващи за неточния прицел на пияниците.

Двете дребни и проблемни гадинки се затрудняваха дори да стоят прави, какво остава да стрелят точно. Може би боговете наистина пазят пияните и лудите. Досега да са се избили, ако бяха трезви.

Наоколо бяха разпръснати хора, изпаднали в безсъзнание. Сред тях и Уилоу, Корди, Кинжала и неколцина от отряда. Явно в опит да разтърват дуото си бяха понесли последствията.

Напрежението между Едноокия и Гоблин ескалираше. Черният магьосник беше насъскал показно нещастния Жабешко лице срещу Гоблин. Противникът му пък използваше нещо, подобно на змия от черен дим, което излизаше от кесията на колана му. То се опитваше да мине покрай Жабока. Когато се сблъскаха, захвърчаха искри и озариха улицата, разкривайки налякали Талианци, които наблюдаваха от относително безопасно разстояние.

Спрях, преди да са ме видели.

— Господарке, какво е това, което използва Гоблин?

— Не мога да определя оттук. Нещо, което не би трябвало да има. Достоен противник на Жабока, за когото пък мислех, че е далеч над класата на Едноокия. — Тя звучеше смътно притеснена.

Понякога дори и аз самият се тревожех за това. Не ми изглеждаше нормално да влезеш в магазин и да си купиш Жабешко лице от рафта. Но не разпитвах Едноокия, а и той беше експертът.

Жабока и змията се сблъскаха на половината път между господарите си. Започнаха да пухтят, да се мятат в различни посоки и да крещят.

— Това ли е донесъл Гоблин от разузнаването? — почудих се на глас.

— Моля?

— Още откак го видях след първия му сблъсък с кафявите момчета, които насочвали сенките, усещам някакво задоволство у него.

Сякаш най-сетне е получил средство да нашиба света с камшик.

Господарката обмисли това.

— Ако е прибрал такова нещо от слугите на Сенчестите, би могло да е някаква измама. Променливия би ни казал със сигурност.

— Но него го няма. Нека сами предположим.

Последният огън изгасна. Гоблин и Едноокия бяха напълно заети един с друг. Черният магьосник се спъна в собствените си връзки. За момент изглеждаше, сякаш другият ще спечели. Жабока едва успя да отклони последната атака на змията.

— Достатъчно. Не можем без тях, колкото и да ми се иска да ги погребя живи и да се свърши с глупостите им.

Пришпорих коня си. Гоблин се намираще по-близо. Едва започна да се обръща, когато стоварих жезъла върху главата му. Не спрях да видя резултата. Вече се нахвърлях на Едноокия. Ударих и него.

Обърнах се за повторна атака, но Господарката, Могаба и Мъргън вече ги бяха прихванали. Битката между Жабока и змията замря. Но не и те. Стояха и се гледаха през десет стъпки паваж.

Погледнах към импа.

— Жабешко лице. Можеш ли да говориш? Или си превъртял също като шефа си?

— Той е луд, Капитане, не аз. Но имаме договор. И трябва да правя каквото ми нареди.

— Нима? Кажете ми обаче какво е това, което излиза от кесията на Гоблин?

— Вид имп. В друга форма. Откъде го е прибрал, шефе?

— И аз се чудя. Мъргън, провери останалите хора. Виж дали имаме истински загуби. Могаба, довлечи малкото лайно тук. Мисля да блъскам малко глави.

Сложихме ги един до друг, а Господарката и Могаба ги придържаха в седнало положение. Започнаха да идват на себе си.

Мъргън се върна и докладва, че никой от хората в безсъзнание не е сериозно наранен.

Все е нещо.

Едноокия и Гоблин ме изгледаха. А аз обикалях в кръг, удряйки жезъла по дланта си. Това е диктаторската ми походка. След това им се нахвърлих:

— Следващия път, когато се случи такова нещо, ще ви завържа лице в лице, ще ви затвора в чувал и ще ви изхвърля в реката. Нямам нужното търпение за такива глупости. Утре, докато още ви тресе махмурлук, ще станете рано и ще дойдете тук, за да поправите всички щети. Парите ще излязат от вашия джоб. Ясно ли е?

Гоблин изглеждаше смутен. Успя да кимне немощно. Едноокия не отговори.

— Едноок? Искаш ли още един удар по главата?

Той кимна. Мрачно.

— Добре. И така. Гоблин, относно онова нещо, което си донесъл от разузнаването ни. Най-вероятно принадлежи на Господарите на сенките. Капан. Преди да легнеш да спиш, го искам набутано в бутилка или нещо от сорта и погребано. Дълбоко.

Очите му изскочиха.

— Знахар...

— Чу ме!

Над улицата се разнесе яростно, почти ръмжащо съскане. Змията изхвърча от паважа и скочи към мен.

Жабока се хвърли към нея и отби удара.

Обхванати от внезапна пиянска паника, Гоблин и Едноокия заедно се опитаха да усмирят съществуването. Аз отстъпих. Изминаха три диви минути, преди Гоблин да успее да набута сенчестия имп обратно в кесията си. След това влезе в кръчмата на Уилоу. Минута по-късно излезе със затапена винена бутилка. Изглежда ме странно.

— Ще го закопая, Знахар. — Звучеше смутен.

Едноокия също идваше на себе си. Той си пое дълбоко дъх.

— Аз ще му помогна.

— Добре. И опитайте да не говорите много. Не започвайте отново.

Той също постигна благоприличието да си докара засрамен вид. Изглежда замислено Жабока. Забелязах, че не привика импа да свърши тежката работа.

— А сега какво? — попита Могаба.

— Сърцето ми се къса, но ще трябва да разчитаме съвестта им да ги държи в строя. За известно време. Ако не ми трябваша толкова, щях да превърна това в нощ, която да помнят до края на дните си. Нямам нужда от подобни глупости. За какво се хилиш пък ти?

Господарката не спря.

— Мащабите са по-малки, но точно така се чувствах, когато трябваше да държа юздите на Десетимата, Които Бяха Покорени.

— Нима? Може би. Мъргън, и без това си стоял тук да пишеш, помогни в събирането на парчетата. Аз отивам да поспя.

34. КЪМ ГОДЖА

Оказа се по-зле, отколкото мислех. Тинята изглеждаше бездънна. Първия ден, след като напуснахме Талиос наред тържествен парад, изминахме дванадесет мили. Не оставих това да ме отчая. Но близо до града пътят беше в по-добро състояние. После стана по-зле. Единадесет мили на другия ден и по девет през следващите три. А успяхме и толкова, само защото имахме слоновете.

Денят, в който възнамерявах да съм стигнал брода Годжа, ни завари на тридесет мили разстояние от реката.

Тогава се появи Променливия във вълчата си форма, подтичвайки откъм пустошта.

Дъждовете бяха спрели, но небето оставаше все така облачно и калта не засъхваше. И слънцето не бе на наша страна.

Покореният си водеше по-дребен спътник. Изглежда, ученичката му беше схванала концепцията на видоменителството.

Той прекара един час с Господарката преди да потеглим отново. После пак отпраши нанякъде.

Господарката не изглеждаше щастлива.

— Лоши новини?

— Най-лошите. Може и да са ни надхитрили.

Не издадох внезапното присвиване на вътрешностите ми.

— Как?

— Помниш ли картата на реката? Между Нума и Годжа има една ниска област, която се наводнява.

Представих си я. В продължение на дванадесет мили реката се движи през местност, заобиколена от равнини, която винаги се наводнява, когато водите се вдигнат с повече от няколко стъпки. В най-високата си фаза наводнението може да обхваща територия от четиринадесет мили, по-голямата част от които е от южната страна на реката. Тази равнина се превръща в огромен басейн, поради което

Нума става проходим преди Годжа. Но последно чух, че равнината е почти изцяло пресушена.

— Знам я. И какво за нея?

— Откак са завладели южния бряг, Сенчестите строят дига откъм долния край на реката, току до брега. За това се говори от векове. Прабриндрахът искал да го направи, за да използва равнината за земеделие. Но не може да посрещне разходите. Господарите на сенките нямат подобен проблем. Там са разположили петдесет хиляди затворника — Талианци, неуспели да прекосят реката миналата година и врагове от старите им територии. Никой не обърнал голямо внимание, защото този проект е от онези неща, с които всеки, способен да се захване, би го направил.

— Но?

— Но те са издигнали дигата в разстояние от осем мили на изток. Това не е кой знае колко грандиозно, защото не ѝ трябва да е повече от десетина стъпки висока. На всяка половин миля има повисоки части, около сто и четиридесет метра широки, като кули по стена. Държат затворниците набутани там и използват платформите за материали и отпадъци.

— Не виждам накъде върви това.

— Променливия е забелязал, че са спрели да строят, но все още трупат материали. И тогава разбрал. Те се опитват частично да заприщят реката. Достатъчно, за да отклонят водите към наводнената равнина и да направят брода Годжа проходим по-рано, отколкото очакваме.

Помислих върху това. Доста хитра и много практична идея. Навремето отрядът също е правил номера с реките. Трябваше им само един ден. Прекосяха ли реката необезпокоявани, бяхме загубени.

— Подлите копеленца. Можем ли да пристигнем навреме?

— Може би. Всъщност вероятно, имайки предвид, че не отложихме тръгването от Талиос. Но с това темпо едва ще успеем и ще сме изтощени от борбата с калта.

— Започнали ли са вече да отклоняват водите?

— Според Променливия от тази сутрин. Ще им трябва два дни да свършат и още един, за да отклонят достатъчно вода.

— Това ще засегне ли Нума?

— Не и през следващата седмица. Там нивото на водата засега ще продължава да спада. Променливия смята, че ще се опитат да пресекат Нума ден преди Годжа.

Спогледахме се. Тя се сети за онова, което и аз виждах. Сенчестите ни ограбваха от плановете ни за нощта преди Годжа.

— По дяволите!

— Знам. С тази кал ще трябва да потегля днес, за да стигна там навреме. И вероятно няма да смогна да се върна обратно до Годжа. Използвай Синдаве на наше място. Този град и без това е изгубена кауза.

— Ще трябва да се движа по-бързо.

— Зарежи каруците.

— Но...

— Изостави инженерите и работниците. Нека сами се справят колкото успеят. Ще им оставя слоновете. И без това не ми вършат работа. Нека всеки мъж да носи и малко отгоре. Само най-необходимото. Дори каруците може да стигнат брода навреме, ако пропуснат Веджагедия.

— Права си. Да се захващаме. — Събрах хората си и обясних какво ще правим. Един час след това наблюдавах как Господарката и кавалерията се отдалечават на югоизток. Мрънкащите пехотинци на Могаба, всеки от които натоварен с десетина допълнителни килограма, започнаха да се влачат към Годжа.

Дори старият боен лидер носеше товар.

Добре, че имах късмета или предвидливостта да изпратя основната част от багажа още няколко дни по-рано.

Движех се с останалите. Конят ми носеше двестатина килограма боклуци и изглеждаше невероятно унижен от този факт. Едноокия мърмореше до мен. Изпратихме Жабешко лице да разузнае за маршрути, където земята няма да затрудни преминаването ни.

Хвърлях по един поглед на Господарката. Чувствах се кух, празен. И двамата бяхме започнали да мислим за нощта преди битката при Годжа като за *нощта*. Но нямаше да го бъде.

Вече чувствах, че никога няма да стане. Винаги щеше да има нещо, което да стои на пътя ни. Може би някой от боговете беше против признаването и осъществяването на онова, което напираше в нас.

Майната им и на тях, и на незаконните им деца.

Някой ден, мамка ви. Някой ден.

А после какво? Ще трябва да изоставим много преструвки. Да се изправим срещу някои истини, да решим някои неща и да осъзнаем възможностите и усложненията на някои обвързвания.

Този ден не прекарах много време в мислене как да спася Талиос.

35.

ПРЕДИ ГОДЖА

Вземете малко почва и я наквасете наистина добре, до самия център на света. После ден-два я оставете хубаво да се изпече под слънцето. Какво получавате?

Буболечки.

Докато се катерехме към хребета с изглед към брода Годжа, гадинките се носеха на облаци. Комарите искаха да се хранят. По-дребните твари просто лагеруваха в носа ми.

Тревата беше избуяла от предния път. Сега се издигаше на две стъпки над земята. Разделих я с острието на меча си. Могаба, Синдаве, Очиба, Гоблин и Едноокия направиха същото.

— Тълпата е *голяма* — промърмори Едноокия.

Знаехме го и отпреди. Подушвахме лагерните им огньове. Моите войски ядяха студена храна. Ако онези момчета не знаеха, че сме тук, не възнамерявах да се разкрещя, за да ги осведомя за пристигането ни.

Думата „тълпа“ вършеше добра работа. Сбирщината изглеждаше недисциплинирана и в пълен хаос, а лагерът ѝ представляваше безредица, пръсната до портите на крепостта и около пътя на юг.

— Какво мислиш, Могаба?

— Имаме шанс, освен ако това не е представление, целящо да ни заблуди. Задържим ли ги от тази страна на хребета... — Той се наведе напред и огледа земята. — Сигурен ли си, че ме искаш отляво?

— Предполагам, че твоят легион е по-подготвен. Постави хората на Очиба вдясно по стръмното. Най-естествено е атаката да бъде в посоката, която изглежда по-лесна.

Могаба изсумтя.

— Ако понатиснат кой да е от вас, без да закачат другия, се откриват за обстрел. А когато артилерията се добере дотук, ще поставя част от нея на това място, а останалите — долу, на онзи малък хълм. Ще настъпват и от двете посоки. Докато връзката се задържи. — Свързващото звено между двата легиона щеше да се намира на пътя,

разделящ полето. — Би трябвало да е удобно и за стрелците, и копиетците.

— Плановете са като мухи-еднодневки, когато запее стоманата — изръмжа Могаба.

Претъркожих се на една страна и го погледнах в очите.

— Нар ще удържат ли местата си?

Бузата му потрепери. Знаеше какво имам предвид.

Като се изключи битката на реката, която беше съвсем различна от предстоящата, хората на Могаба не бяха влизали в истинско сражение. Разбрах го наскоро. Предците на Нар толкова добре дресирали Геа-Ксле и съседите му, че за да ги държат в ред сега, трябваше само да скръцнат със зъби. Тези Нар още смятаха, че са най-добрите в света, но без да са го доказали на бойното поле.

— Ще устоят — отвърна той. — Могат ли да сторят друго? Ако ужасът превърне костите им във вода? Твърде много са се хвалили.

— Ясно. — Хората правят ужасно глупави неща само защото са казали, че ще ги направят.

Ами останалите от сбирцината ми? Повечето бяха ветерани, макар и малцина преживели подобно нещо. Справиха се, когато бяхме по реката. Но не можеш да знаеш какво ще направи човек, докато не го стори. Не бях сигурен дори за себе си. Влизал съм в битки и съм излизал от тях, но съм виждал и стари ветерани да не издържат на напрежението.

Никога не съм бил генерал. Нито съм вземал решения, които обричат на сигурна гибел. Имах ли твърдостта да обричам хора на смърт, за да постигна по-голяма цел?

Бях също толкова нов в ролята си, колкото и най-зеленият Талиански войник.

Очиба изсумтя. Аз отново разделих тревата.

Една дузина мъже приближаваха брода откъм южната страна. Бяха добре облечени. Вражеските командири?

— Едноок. Време е Жабешко лице да подслуша малко.

— Веднага. — И той се прокрадна назад.

Гоблин ме изгледа мило, прикривайки силното си раздражение. Едноокия задържа играчката си, а неговата я бях взел. Проявях пристрастия.

Деца. Не му пукаше, че тази змия едва не ме уби.

Жабока се върна.

Щяха да дойдат сутринта. Рано. Не очакваха съпротива. Хвалели се какво щели да направят на Талиос.

Разпространих новината.

Никой нямаше да спи много тази нощ.

Беше ли готова армията ми? Усещах много от безпокойствието, което се появява преди кръвопролитие, но също и нетипично за девиците нетърпение. Талианците знаеха, че шансовете им не са твърде добри. Защо тогава изглеждаха толкова уверени в лицето на вероятната катастрофа?

Осъзнах, че не разбирам достатъчно добре културата им.

Бръкни в торбата с хитростите, Знахар. Изиграй си ролята на Капитан. Започнах обиколка на лагера, както обикновено под надзора на гарвани, спирах се да разменя по няколко думи с човек тук, човек там, изслушвах забавни истории за любимата жена или едва проходилото хлапе. Мнозина от тях за първи път ме виждаха толкова отблизо.

Опитах се да не мисля за Господарката. Така че тя, разбира се, не излизаше от ума ми.

Утре ще атакуват Годжа. Това означаваше, че днес са прекосили Нума. Може би точно в този миг там се биеха. Или пък всичко бе свършило. Може би е мъртва. Три хиляди вражески войника можеше да се готвят да ме нападнат в гръб.

Късно следобед каруците започнаха да пристигат. Синдаве дойде откъм Веджагедия. Надеждите ми се възвърнаха. Все пак щях да опитам малкия си номер.

Изостаналите продължиха да прииждат през цялата нощ.

Изгубехме ли битката, губехме и каруците. Нямаше как да ги измъкнем в тази кал.

Едноокия не спря да праща Жабока на мисии през реката. Без особен успех. Вражеската стратегия беше „прекоси реката“. Нищо друго. Не се притеснявай за мулетата, просто натовари каруцата.

След като нощта се спусна, отидох сред мократа трева да наблюдавам лагерните огънове на отсрещния бряг. Може би успях и да подремна на пресекулки. Винаги, когато погледнех нагоре, звездите бяха на различни места...

Събудих се от нечие присъствие. Студенина. Опасност. Не чух нищо, нито видях или подуших каквото и да е. Но знаех, че е там.

— Променлив? — прошепнах.

Огромното туловище се излегна до мен. Изненадах сам себе си. Не ме беше страх. Това бе един от двамата най-могъщи оцелели магьосника на този свят, един от Десетимата, Които Били Покорени, направили империята на Господарката почти неуязвима. Страховито и лудо чудовище. Но аз не се страхувах.

Дори забелязах, че не мирише толкова зле, колкото обикновено. Сигурно е влюбен.

— Ще дойдат с утрото — каза той.

— Знам.

— Не разполагат с никаква магия. Само силата на оръжието. Може и да победиш.

— И аз донякъде се надявах така да стане. Възнамеряваш ли да помогнеш?

Известно време тишина. След това:

— Ще допринеса само с дребни неща. Не желая да бъда забелязван от Господарите на сенките. Засега.

Замислих се какви дребни неща би могъл да направи, които да значат много. Наоколо се забелязваше раздвижване. Талианците влачеха двадесет и петкилограмови чували с въглища към склона.

Но, разбира се.

— Как се справяш с мъглата? Можеш ли да ми направиш малко?

— Климатът не е силата ми. Може би върху малка територия, ако имам причина. Обясни.

— Много ще е удобно, ако се разпростре върху реката и достигне може би двестатина стъпки по този хребет. Да прикрива отсамната страна на онова поточе. Така че на момчетата отсреща да им се наложи да минат през нея. — След това му обясних какъв номер съм намислил.

Хареса му. Изкикоти се — тих звук, на който му се искаше да изръмжи като вулкан.

— Човече, вие винаги сте били хлъзгави, студенокръвни и жестоки копелета. Много по-умни, отколкото изглеждате. Харесва ми. Ще опитам. Едва ли ще привлече внимание, а резултатът би бил забавен.

— Благодаря ти.

Говорех на въздуха. Или на близкия гарван. Видоменителя бе изчезнал без звук.

А аз останах там, измъчвайки се да се сетя какво още съм можел да направя, опитвайки се да не мисля за Господарката и да намеря извинение пред себе си за умиращите. Войниците, които прекосяваха хребета, почти не вдигаха шум.

Малко по-късно забелязах снопове мъгла да се стелят над реката. Добре.

На изток небето порозовяваше. Звездите умираха. Зад гърба ми Могаба и Нар разбуждаха мъжете. Отвъд реката вражеските сержанти правеха същото. Още малко светлина и щях да виждам катапултите, готови за разпределяне по позиции. Те бяха пристигнали, но за момента имаше само една каруца с боеприпаси.

Променливия се справи с мъглата, макар и не съвсем както я исках. Петнадесетина стъпки дълбока при брода, двеста и петдесет метра пред мен, но не достигаше широката десетина стъпки верига от дървени въглища, наредена от мъжете през нощта. Тя се извиваше от брега на изток около поточето.

Време беше да дръпна последната си надъхваща реч. Спуснах се по хребета, обърнах се... и пред мен стоеше Господарката.

Изглеждаше кошмарно, но се смееше.

— Успя!

— Току-що пристигнах. — Тя сграбчи ръката ми в своите.

— Победила си.

— Едвам. — Тя седна на земята и ми разказа. — Шадарите се справиха добре. На два пъти ги отблъснаха на другия бряг. Но не и при третата атака. Всичко се превърна в хаос, преди да успеем да се включим. Когато все пак стигнахме, армиите на Сенчестите се строиха и удържаха фронта цял ден.

— Сред тях има ли оцелели?

— Неколцина. Но не успяха да прекосят обратно реката. Веднага изпратих няколко отряда, които ги сгасиха неподготвени и завладяха крепостта им. След това пратих Джах там. — Тя се усмихна. — Дадох му стотина мъже за съгледвачи и му казах, че заповедите ти са да заобиколи и да нападне тук, в тила на врага. Може да успее и този следобед, ако побърза.

- Тежки загуби ли е понесъл?
- Между осемстотин и хиляда.
- Значи е мъртъв, ако ние се провалим.

Тя отново се усмихна.

- А това би било ужасно, нали? От политическа гледна точка.

Повдигнах вежда. Все още ми беше трудно да мисля по този начин.

— Изпратих човек до Тери, за да каже на хората на Гунни да завземат брода — каза тя. — И още един към Ведна-Бота.

— Милостива си като паяк.

— Да. Вече е време. По-добре се преоблечи.

— Да се преобличам?

— Представлението. Да не си забравил?

Насочихме се към лагера.

— Доведе ли някой от мъжете със себе си? — попитах я.

— Малко. По-късно ще дойдат още.

— Добре. Не се налага да използвам Синдаве.

36.

ГОДЖА

Чувствах се като пълен глупак в костюма, който Господарката ми навлече. Истинско облекло на Покорен — зловеща черна броня с тънки кървавочервени нишки, прокрадващи се по нея. Правеше ме да изглеждам поне три метра висок, яхнал черния си жребец. Шлемът ми беше най-зле. Имаше големи черни крила отстрани и черни пера на върха, а зад визьора сякаш гореше огън.

Едноокия сметна, че от разстояние ще изглежда адски сплашващо. Гоблин пък реши, че враговете ми ще падат, умирайки от смях.

Господарката навлече също толкова отвратителен, нелеп шлем с огньовете.

Седях на коня си и се чувствах глупаво. Хората ми бяха готови. Едноокия прати Жабока да следи врага. Помагачите на Господарката донесоха щитове, пики и мечове. Върху щитовете имаше мрачни символи, съответстващи на тези върху пиките. Тя каза:

— Измислих два изверга. Ако имаме късмет, ще им създадем имидж като на Покорени. Имената им са Създателя на вдовици и Отнемащия живот. Ти кой от двамата искаш да бъдеш?

Свалих визьора си.

— Създателя на вдовици.

Тя ме гледаше лошо около десет секунди, след което накара някой да ми додаде полагащия се щит. Помъкнах със себе си и обичайната си железария.

Жабока се появи от нищото.

— Пригответи се, шефе. Готвят се да навлязат във водата.

— Добре. Кажи на останалите.

Погледнах надясно. После наляво. Всичко и всички бяха готови. Направих каквото можах. Сега се оставяхме в ръцете на боговете или челюстите на съдбата.

Жабешко лице се намираше сред мъглите долу, когато врагът навлезе във водата. След това импът изскочи отново. Аз дадох сигнала. Сто барабана забиха едновременно. Двамата с Господарката прекосихме хребета. Мисля, че направихме добро представяне. Откъм крепостта хората се развикаха и започнаха да ни сочат.

Аз извадих поверения ми от нея меч и им посочих да се върнат обратно. Те не ме послушаха. На тяхно място и аз не бих. Но си залагам главата, че се чувстваха много несигурно. Аз се спуснах надолу по склона и докоснах горящото си острие в ивицата въглища.

По хълма избухнаха пламъци. Изгаснаха след двадесетина секунди, но въглищата продължаваха да светят. Аз се отдръпнах бързо. Димът беше много гъст.

Жабокът отново се показва.

— Изсипват се през реката, шефе.

Все още не можех да ги видя през мъглите.

— Предай да спрат барабаните.

Моментална тишина. След това трополенето на войници в мъглата. И кашлянето, и проклятията им наред серните изпарения. Жабешко лице се върна. Аз го извиках.

— Кажи на Могаба да ги преведе през хребета. Искам ги в права линия.

И те дойдоха. Не посмях да се обърна, за да видя как се справят. Но те скоро ме задминаха. И поддържаха формацията.

Заеха позициите си по хребета между поточето до реката отляво и пътя, явяващ се връзка между легионите. Перфектно.

Врагът започна да излиза от мъглата. Бяха дезориентирани, кашляха шумно и псуваха. Изправиха се срещу бариерата от въглища и не знаеха какво да предприемат.

Вдигнах меча си.

Снарядите полетяха.

Изглеждаше сякаш крепостта е завладяна от чиста безсмислена паника. Вражеските капитани осъзнаха, че са се набутали в капан, но не знаеха какво да правят. Гонеха си опашките, викаха и не правеха нищо.

Войниците просто продължаваха да идват, без да подозират какво ги чака, преди да излязат от мъглата и да налетят на преградата от въглища.

Мъглата започна да се носи надолу по реката. Променливия не можеше да я задържа повече. Но и толкова малко се оказа достатъчно.

Все пак се намериха някакви компетентни сержанти и от другата страна. Започнаха да носят вода и да прокопават пътища през въглищата с лопати. Накараха хората си да заемат някаква разпокъсана позиция и да се прикриват от копия и стрели с щитовете си. Сигнализирах отново. Катапултите изстреляха товара си.

Отправяйки предизвикателство към вражеските стрели, Могаба и Очиба язدهа напред-назад пред хората си и ги насърчаваха да стоят на място и да запазят целостта на линията.

Сега ролята ми беше лоша. Не можех да направя нищо друго, освен да стоя там и да търпя вятъра в качеството си на символ.

Успяха да прокарат пътеки сред въглищата и нахлуха през тях. Мнозина умряха. Снарядите и катапултите се оттеглиха, но стрелите и копията продължиха да ваят върху прииждащите откъм брода, вземайки ужасна цена за прекосяването му.

Все повече напрежение върху предната линия. Но легионите не се огънаха и дадоха най-доброто от себе си. Пък и техните дробове не бяха прогорени от серните изпарения.

Почти половината от вражеските сили бе успяла да прекоси реката. Една трета от тях падна. А капитаните в крепостта оставаха нерешителни.

Войските на Господарите на сенките продължаваха да прииждат. Яростното отчаяние им даваше сили. Осемдесет на сто преминаха. Деветдесет. Талианците взеха да отстъпват по крачка тук и там. Аз останах като замразен — железен символ.

— Жабок — измърморих в шлема си. — Трябваш ми сега.

Импът се материализира върху шията на коня ми.

— Какво ти трябва, шефе?

Дадох му заповедите, които исках да предаде на Мъргън, Мускуса и Хагоп, на Синдаве и почти всички други, за които успях да се сетя. Някои включваха следващите стъпки от плана, а други представляваха нововъведения.

Сутринта беше изненадващо лишена от гарвани. Сега това се промени. Две чудовища, големи почти колкото петли, кацнаха на раменете ми. Не бяха плод на ничие въображение. Чувствах тежестта им. И другите ги виждаха. Господарката се обърна да ги погледне.

Цяло ято премина над бойното поле, обиколи крепостта и накаца по дърветата около брега.

Вражеската пехота бе преминала изцяло. Каруците след тях се приготвяха за тръгване.

Хиляди от мъжете на Сенчестите лежаха мъртви. Съмнявах се вече да разполагат с предимството на числеността. Но опитът започваше да си казва думата. Моите Талианци отстъпваха позиции малко по малко. Усещах първите пристъпи на паника сред формациите им. Жабока отново изникна от нищото.

— Току-що пристигнаха две каруци със снаряди за катапултите, шефе.

— Закарайте ги до позициите. След това кажи на Мускуса и Хагоп, че времето е дошло.

До този момент около седемстотин конника бяха пристигнали от Нума. Изморени до смърт, но на място и готови.

Направиха каквото се очакваше от тях. Наизскочиха от укритието си зад потока. Врязаха се в хаоса зад вражеските редици като прословутия нож през маслото. Размекнато масло. След това отново се изкачиха по хълма, пробивайки си път през вражеските редици. Като коса, преминаваща през пшеница.

Мъргън дойде иззад хълма, развявайки смело знамето на отряда. Армията на Синдаве стоеше зад него. Знаменосецът спря между мен и Господарката, няколко стъпки по-назад.

Артилерията започна да се нагажда спрямо разстоянието до крепостта.

Гоблин, Едноокия, а може би дори и Видоменителя бяха използвали дребна магия, за да разхлабят връзките между камъните на стените.

— Ще проработи — промърморих си аз. — Мисля, че ще успеем.

Нападението на кавалерията постигна резултат. Още преди да се обърнат за втора атака, мъжете на Сенчестите започнаха да бягат към крепостта. При второто нападение конниците се врязваха в широката маса бягащи хора.

Могаба, обичам те.

Тренираните от него войски не развалиха формацията, за да се хвърлят в преследване. Той и Очиба припряно групираха линиите на хората си наново и се грижеха ранените да бъдат измъкнати назад.

Изстрелите на катапултите откъртваха парчета от стената на крепостта. Капитаните по кулите ѝ изпаднаха в паника. Някои от по-страхливите дори избягаха от терасите.

Аз вдигнах меч и посочих напред. Барабаните забиха отново. Подкарах коня си напред. Господарката ме последва, а също и Мъргън със знамето. Едноокия и Гоблин създадоха още по-мрачни картини около нас. Двата ми гарвана крещяха. Чувах се дори сред шума от битката.

Каруците на вражеската армия стояха в подножието на брода. Сега водачите им се разбягаха и ги оставиха да блокират отстъплението на другарите им.

Напъхахме ги в бутилка, тапата беше вкарана и повечето от тях стояха с гръб към нас.

Започна неприятната част.

Продължих бавно да напредвам. Хората се държаха на разстояние от мен, Господарката и знамето. Стрелците на крепостта се опитваха да ме свалят, но някой беше вложил доста добри защити в бронята ми. Нищо не стигна до мен, макар че за известно време се чувствах като във варел, който някой упорито блъска с чук.

Вражеските войници започнаха да се гмуркат в реката в жалък опит да се спасят с плуване.

Катапултите се целеха точно и поразяваха една малка част от наблюдателната кула. Тя изскърца и изстена. След това започна да се срутва. Падна голямо парче и скоро цялата конструкция се свлече, помитайки части от стената на крепостта след себе си.

Прекоших реката и се втурнах на другия бряг сред каруците. Знамето и хората на Синдаве ме последваха. Единствените врагове, които срещах, тичаха с всички сили на юг.

Невероятно. Аз самият не нанесох дори един удар.

На хората на Синдаве им отне почти цял работен ден да разчистят достатъчно каруци, за да успеят да се промъкнат хора, които да защитават Мъргън, докато поставя знамето ни на стената на крепостта.

Боят продължи и на северния бряг, но битката беше решена. Всичко приключи и ние спечелихме, но аз не можех да повярвам. Стори ми се почти твърде лесно. Не ми се наложи да използвам всички стрели в колчана си.

Въпреки че около мен цареше хаос, аз извадих картите си, за да
видя какво има на юг.

37.

СВЕТЛОСЯНКА: СЪЛЗИ, ЧЕРНИ КАТО ВЪГЛЕН

Ярост и паника се бореха за надмощие в залата с фонтана в Светлосянка. Лунна сянка предричаше злокобни събития. Единият от четиримата пазеше мълчание, пълно като това в погребан ковчег. А един дори не присъстваше, въпреки че неговият Глас говореше вместо него — мрачно и с насмешка.

— Казах, че дори и милион мъже може да не са достатъчни.

— Мълчи, червей! — изръмжа Сянка на бурята.

— Те унищожиха неуязвимите ви армии, дечица. Завзеха укрепленията по цялата река. Какво ще правите сега, скимтящи псета такива? Териториите ви са като просната гола жена. Двеста мили екскурзия отвъд Копието на Страстта и те ще бият по портите на Стормгард. Какво ще правите, какво ще правите, какво ще правите? Ах, злочестие, какво вам е сполетяло? — И от чернотата зазвуча ненормален смях.

Сянка на бурята отново изръмжа.

— Ти не ни оказа наистина решаваща подкрепа, нали така? Ти и твоите игри. Опитваше се да хванеш Доротей Сенджак? И как се справи? А? Какво щеше да сториш с техния Капитан? Някаква сделка, за да ни размениш срещу силата, която носят? Мислеше си, че можеш да ги използваш да затворят Портата ли? Ако е така, то тук си най-големият глупак.

— Мрънкайте, деца. Хлипайте и вийте. Те са върху вас. Може би, ако се примолите, отново ще ви спася.

Лунна сянка ги прекъсна:

— Смели дрънканици от човек, който не може да спаси дори себе си. Да, хванаха ни неподготвени, каквато е традицията на отряда. Направиха нещо, което вече им е навик: невъзможното. Но битката по реката е само малка част от играта. Една-единствена пешка напусна

полето. Ако потеглят отново на юг, всяка стъпка ще ги води все по-близо до съдбата им.

Смях.

Мълчаливият прекъсна уединението си.

— Едно време някой произнесе истинското име на Доротей Сенджак. Така че сега тя вече не е Господарката. Не разполага с повече мощ от талантливо дете. Но вярвате ли наистина, че е изгубила и спомените си заедно с могъществото? Не, не вярвате. Или нямаше да ме осъждате по този начин. Може би ще се изплаши или отчая достатъчно, за да се довери на Великия, който се променя.

Никой не му отговори. До един се страхуваха от това.

Лунна сянка каза:

— Докладите са объркани. Ясно е само, че армията ни е била сполетяна от голяма катастрофа. Но все пак си имаме работа с Черния отряд. Тази възможност винаги е съществувала. Подготвили сме се за нея. Ще си възвърнем самообладанието. Ще се справим с тях. Но от битката при Годжа възникна една загадка. Там са забелязани две злокобни фигури — велики черни създания, които яздят могъщи огнедишащи коне. Същества, недостижими за стрели и копия. Имената „Създателя на вдовици“ и „Отнемащия живот“ са прошепвани от приближените на Черния отряд.

Това бе ново за останалите. Сянка на бурята каза:

— Трябва да научим повече за това. Би могло да обясни късмета им.

— Налага се да действате, ако не искате да бъдете погълнати — произнесе дупката в мрака. — Предлагам ви да се отърсите от ужаса, да избегвате караниците и да прекратите пръскането на обвинения във всички посоки. Препоръчвам да потърсите начин да достигнете гърлото им.

Никой не отговори.

— Може би ще помогна следващия път, когато съдбата се опита да вземе от нашия пай.

— Е — промърмори Сянка на бурята, — страхът явно е пробил дори стените на Наблюдателя.

Караниците се възобновиха, но без плам. Мислите и на четиримата бяха насочени към отклоняването на прокобата, идеща от север.

38.

НАШЕСТВЕНИЦИ В СЕНЧЕСТИТЕ ЗЕМИ

Умората не е толкова важна, когато току-що си победил напук на превъзходството. Имаш енергия за празнуване.

Аз не исках празненство. Вражеските войници все още се опитваха да избягат. Исках мъжете ми да направят необходимото, докато все още се чувстват като свръххора. Събрах военния съвет преди хаосът да е почнал да се разрежда.

— Мускус. Хагоп. Сутринта ще тръгнете на изток по реката и ще разбиете пазачите на затворниците, които строят дигата. Кофа, Свещар, вие, момчета, разчистете тази страна на брода. Прегледайте каруците и вижте с какво разполагаме. Могаба, ти разчисти бойното поле. Събери оръжия. Едноок, от теб искам да изпратиш ранените и убитите към Веджагедия. Ще помогна, когато намеря време. И не позволявай на Талианските касапи да вършат глупости. — С нас се мотаеха една дузина доброволни хирурзи. Идеите им за медицина бяха доста примитивни.

— Господарке. Какво знаем за Деджагор? — Деджагор беше най-близкият до реката град, на около двеста мили надолу по пътя. — Като изключим факта, че е укрепен.

— Един от Господарите на сенките живее там.

— Кой точно?

— Мисля, че Лунна сянка. Не. Сянка на бурята.

— Това ли е?

— Ако взимаше пленници, може би щеше да научаваш нещо от тях.

Повдигнах вежда. Тя ми правеше забележка за зверства?

— Отбележи си, Мускус. На връщане ми доведи пленници.

— Всичките петдесет хиляди?

— Колкото успееш да хванеш. Надявам се някои да са достатъчно луди, че да ни помогнат. Останалите ще използваме за работна ръка.

— Готвиш се да нахлуеш в Сенчестите земи? — попита Могаба. Знаеше, че е така. Просто искаше да го обявя официално.

— Да. Предполага се, че имат само около петдесетина хиляди души армия. Ние току-що смазахме една трета. Съмнява ме, че ще успеят да съберат отново толкова голяма група, ако ги ударим колкото можем по-силно и по-бързо.

— Безочливо — каза той.

— Да. И ще продължим да ги удряме, за да не им даваме възможност да си стъпят на краката.

— Това са магьосници, Знахар — сгълча ме Господарката. — Какво ще стане, когато самите те излязат на предната линия?

— Тогава Променливия ще трябва да се включи. Не се тревожи за мулетата, просто натовари каруците. И преди сме се разправяли с магьосници.

Никой не оспори. А може би трябваше. Но всички чувствахме, че съдбата ни е предоставила възможност и ще бъдем пълни идиоти да я пропилеем. А и след като не очаквахме да оживеем след първото препятствие, нищо не губехме, ако продължим напред.

— Чудя се доколко са обичани Сенчестите сред поданиците си. Можем ли да разчитаме на местните за подкрепа?

Никакъв коментар. Ще разберем по трудния начин.

Продължихме с приказките. Накрая се изнизих, за да помагам с медицинската работа, кърпенето и шиенето, докато същевременно раздавах заповеди чрез цяла върволица пратеници. Тази нощ успях да си открадна само два часа сън.

Кавалерията се насочи на изток, а легионът на Могаба точно потегляше на юг, когато Господарката дойде при мен.

— Променливия е разузнавал напред. Казва, че има почти видима разлика у хората с разпространяването на новината за битката. Всички са възбудени. Тези, които сътрудничат на Сенчестите, пък са притеснени и объркани. Вероятно ще изпаднат в паника и ще избягат, чуват ли, че идваме.

— Добре. Даже чудесно. — След десетина дни щяхме да разберем със сигурност какво въздействие е имала битката при Годжа. Възнамерявах да напредвам към Деджагор с двадесет мили на ден. Пътищата южно от реката бяха сухи. Колко ли чудесно трябва да е било за тях...

Джамахарадж Джах навреме разположи оцелелите от своите хора и устрои няколко много хитри засади. Сбирщината му покоси две хиляди от бежанците при Годжа.

Той никак не хареса плановете ми за нахлуване. Още по-малко одобри как взех от неговите оцелели, за да попълня липсващи места в моите редици. Но не спори много.

Не срещнахме съпротива. В бившите Талиански територии из селата, в които още живееха някогашните им обитатели, ни посрещнаха приветливо. С тях не се бяха отнасяли добре. Мнозина таяха много горчивина и ярост. Хагоп каза, че всички те са готови да помагат за победата над Сенчестите.

— Проклет да съм — казах си. — Преди година и половина бяхме само седмина. Сега сме цяла орда. Вземи тези, които са в най-добра форма. Въръжи ги с плякосаните оръжия. Разпредели ги така, че всеки четвърти човек в легионите на Могаба и Очиба да е нов. Кое то ще означава да изоставим вече тренирани мъже — тях ги премести в легиона на Синдаве. На него също му дай един на четири. Би трябвало да го подсили достатъчно. Всички останали можем да въръжим и да използваме за помощници или гарнизонни за по-малките градове.

Местността между местонахождението ни и реката не беше твърде населена, но с приближаването към Деджагор това щеше да се промени.

— Останалите могат да се присъединят. Все ще намерим как да ги използваме.

Но с какво щях да ги храня? Нашите провизии свършиха и сега консумирахме пленените при Годжа.

Деджагор вече не изглеждаше толкова обещаващ. Някои от пленените затворници идваха от този град. Те казваха, че стените са над петнадесет метра високи. Смятаха, че издигналият ги Господар на сенките е демон.

— Каквото е писано да стане, ще стане — помислих си.

Ентузиазмът се поохлади. Всички имахме време да помислим. Въпреки това духът беше по-висок, отколкото на път към Годжа.

През следващите няколко дни имаше дребни схватки, но нищо сериозно. В повечето случаи просто момчетата на Хагоп и Мускуса се натъкваха на вражески войници, които бързаха недостатъчно да

избягат от нас. Най-накрая кавалерията ни беше започнала да се държи професионално.

Позволих плякосване само със строгото условие да се нападат единствено изоставени къщи. В повечето случаи вършеше работа. Проблеми ми създаваше, както и очаквах, единствено Едноокия, чието мото е, че всичко, което не е заковано за земята, е негово, и всичко, което може да изтръгне, не е заковано за земята.

Преминахме през няколко малки градчета без сериозни проблеми. Последните няколко селища поверих на освободените затворници, цинично оставяйки ги да излеят гнева си, като същевременно пестях собствените си войски.

Колкото повече се приближавахме към Деджагор (официалното име според Сенчестите беше Стормгард), толкова по-питомна изглеждаше земята. Последния ден се движехме през ниски хълмове, които бяха терасирани и покрити с напоителни канали. Затова направо се изненадахме, когато излязохме от тази местност и видяхме града.

Стормгард бе заобиколен от равнина, плоска като маса, която се простираше поне на една миля във всички посоки, с изключение на няколко малки могили, високи едва няколко метра. Полето изглеждаше като поддържана морава.

— Гледката не ми харесва — казах на Могаба. — Твърде планирано е, Господарке. Да ти напомня за нещо?

Тя ми хвърли един неразчетим поглед.

— На пътя към Кулата.

— И сам го виждам. Но тук има и място за маневриране.

— Разполагаме с още малко дневна светлина. Нека слезем долу и устроим лагер.

— И как ще го укрепим? — запита Могаба. — Напоследък не бяхме мяркали много дървен материал.

— Ще обърнем каруците на една страна.

Нищо не помръдваше по равнината. Единствено маранята над града свидетелстваше за наличие на живот.

— Искам да го огледам по-отблизо. Господарке, когато слезем, изрови костюмите.

Ордата ми наводни полето. Все още нямаше признаци, че някой в Стормгард се интересува от нас. Изпратих да доведат Мъргън и знамето. Като знаех как мислят хората на юг за отряда, градът можеше

да падне и без бой. Господарката изглеждаше злокобно в облеклото си на Отнемащия живот. Предполагах, че и аз съм също толкова ужасяващ. Костюмите наистина бяха страхотни. И аз щях да се уплаша, ако тези две страшилища идеха насреща ми.

Могаба, Очиба и Синдаве се самопоканиха. Носеха дрехи, останали им още от Геа-Ксле. Изглеждаха доста свирепи.

— И аз искам да видя стените — каза ми Могаба.

— Добре.

След това се дотъртриха и Гоблин, и Едноокия. Моментално схванах, че идеята е на Гоблин, а черничкият магьосник се е присламчил, за да не би другият да реши, че някак си е получил предимство.

— Без номерца, момчета. Ясно?

Гоблин демонстрира жабешката си усмивка.

— Естествено, Знахар. Естествено. Познаваш ме.

— В това е проблемът. Познавам ви и двамцата.

Гоблин симулира наранени чувства.

— Направете така, че тези костюми да изглаждат ефектно, чухте ли?

— Ще ги ужасиш до дъното на душите им — обеща Едноокия.

— Ще се разбягат от стените с писъци.

— Сигурен съм, че така ще сторят. Готови ли сме всички?

Бяха готови.

— Заобикаляме отдясно — казах на Мъргън. — В центъра. Колкото близо смеем.

Той потегли. Двамата с Господарката го последвахме на двадесетина метра разстояние. Когато подкарах коня си, двойка чудовищни гарвани кацнаха на раменете ми. Цяло ято се спусна откъм хълмовете и закръжи над града.

Приближихме се достатъчно, за да видим суетнята по стените. А те наистина изглеждаха впечатляващо със своите поне петнадесет метра височина. Това, което никой не си бе направил труда да спомене, беше, че градът е построен върху могила, която издигаше стените с още толкова над равнината.

Това щеше да е много шибано.

Към нас прелетяха няколко стрели, но не ни достигнаха.

Финес. Хитрост. Измама. Само така можеш да минеш през тези стени, Знахар.

Неколцина от освободените затворници ми бяха приготвили карти. Имах добра представа за разположението на града.

Четири порти. Четири павирани пътя излизаха от центъра на компаса като спиците на колело. Кули и бойници пазеха всяка от портите. Още кули по стените за обстрелване на нападателите. Неприятно.

По стените настана тишина. С едно око гледаха нас, а с другото — ордата отзад, която продължаваше да се изсипва от хълмовете, чудейки се вероятно откъде се бяхме навъдили толкова много.

Изведнъж, южно от Стормгард, налетяхме на малка изненадка.

Там имаше военен лагер. При това много голям, построен на около четиристотин метра от града.

— Мамка му — казах и извиках на Мъргън.

Той не разбра. Вероятно нарочно, макар че никога няма да успее да го докажа. Подкара коня си в галоп и се хвърли към процепа между лагера и града.

И от двете страни заваляха стрели. Като по чудо нито една не нанесе вреда. Обърнах се назад, докато навлизахме в гърлото на прохода.

Малкият кретен Гоблин се беше изправил на седлото си. Наведен и със смъкнати панталони показваше на света какво мисли за Сенчестите и техните хора.

Естествено, тези момчета бяха против. Както се пее и в песните, небето буквално почерня от стрели.

Бях сигурен, че този път съдбата ще ни го върне. Но неизвестно как бяхме успели да стигнем достатъчно далеч. Бурята от стрели се изсипа зад гърба ни. Гоблин изрева подигравателно.

Това раздразни някой по-голям.

От нищото избликна мълния и удари пътя пред нас, прокопавайки в торфа димящ кратер. Мъргън го прескочи. Аз също, макар и стомахът ми да се катереше към гърлото. Очаквах следващият изстрел да изпържи някого в ботушите му.

Гоблин продължи да се приближава към Стормгард. От лагера се заисипваха конници. Те не ме притесняваха. Щяхме да ги надбягаме.

Опитах се да се концентрирам върху стената. Просто за в случай, че оцелеем.

Втора мълния прогори дъната на очите ми. Но и тя пропусна, макар и да мисля, че се отклони точно преди да удари.

Когато погледът ми се проясни, мернах гигантски вълк, който тичаше редом с нас отдясно, покривайки разстоянието с подскоци, които засрамваха дори нашите коне. Старата ми дружка Променливия. Точно навреме.

Още две мълнии пропуснаха. Градинарят щеше да издивее, като видеше колко чимове сме изскубнали от моравата му. Завършихме обиколката си и се обърнахме към лагера. Преследвачите ни се отказаха.

Докато слизаше от седлото, Могаба каза:

— Привлякохме огън. Сега знаем срещу какво сме изправени.

— Един от Господарите на сенките е там.

— В лагера може и да има още един — каза Господарката. —

Почувствах нещо...

— Къде отиде Променливия? — Отново го нямаше. Всички вдигнаха рамене. — Надявах се да дойде и да ни информира за състоянието на нещата. Гоблин, това беше много глупава поза.

— Естествено. Накара ме да се чувствам четиридесет години по-млад.

— Ще ми се аз да се бях сетил — измърмори Едноокия.

— Е, вече знаят, че сме тук и че сме много лоши, но не виждам да бягат панически. Явно ще трябва да измислим как да им сритаме задниците.

— Сигурно възнамеряват да се бият извън стените — каза Могаба. — Иначе онова укрепление нямаше да е там.

— Да. — Разни неща се прескачаха из ума ми. Все едно съм роден с едничката цел да измислям стотици от тях. — Ще ги оставим сами тази нощ. Ще се разположим и ще чакаме битката на сутринта, но ще ги оставим те да дойдат. Къде са ми картите на града? Имам идея.

Говорихме часове наред, докато хаосът на все още оформящия се лагер бушуваше наоколо ни. След като падна здрач, изпратих неколцина да нагласят няколко номера и да поставят следи, по които легионите при настъплението си да се ориентират. После казах:

— Не трябва да се тревожим твърде много. Едва ли ще се бият с нас, освен ако не се приближим твърде близо до стените. Наспете се. Сутринта ще видим какво ще стане.

Много чифта очи ме погледнаха едновременно, след това в унисон се обърнаха към Господарката. Рояк усмивки премина като мимолетен вятър. После всички се изнизаха, прикривайки смеха си, и ни оставиха сами.

Кофата и момчетата му не се помайваха. Отидоха до хълмовете и отклониха един от напоителните канали, за да доставят вода в лагера. Аз го измислих. За да получи всеки човек поне по чаша вода, ни трябваша две хиляди и петстотин галона. Като прибавим и животните, ставаха три хиляди и петстотин. Но и хората, и животните имат нужда от повече от една чаша, за да са добре. Не знам какво количество вода преминаваше през канала, но малко от него се похаби.

Работната ръка също не остана без работа. Момчетата от Опал изкопаха няколко изкуствени басейна. Единият беше предвиден за къпане. В качеството си на големия лош шеф се прередих на опашката.

Все още мокър, отидох да видя дали Могаба е свършил всичко, което всъщност нямаше нужда да проверявам. Стражите заемаха постовете си. По барикадите имаше хора. Заповедите за нощта бяха раздадени. Едноокия изпращаше Жабешко лице на разузнавателни мисии, вместо да се скита напразно. Всичко, което беше необходимо.

Аз си нямах работа.

Това беше Нощта.

Накрая вече нямаше с какво да си губя времето и се върнах в палатката. Извадих картата си на Стормгард и я прегледах отново, после се захванах да дешифрирам Аналите. С времето им отделях по-малко време, отколкото ми харесва, но това е цената на командването. Може би Мъргън щеше да ме замести... Преведох три страници и си записах някои неща. Започнах да се успокоявам с мисълта, че тя все пак няма да дойде, но точно тогава Господарката влезе.

Тя също бе изкъпана. Косата ѝ беше влажна. Призрачен аромат на лавандула или лилия се носеше около нея. Изглеждаше малко бледа и треперлива и не смееше да ме погледне в очите, не знаеше какво да

прави или каже, след като веднъж е влязла. Закопча отвора на палатката.

Затворих книгата. После я прибрах в обкованото с мед ковчеже. Захлупих мастилницата и почистих писалката. И на мен не ми идваше нищо наум.

Цялата тази тривиална срамежливост беше глупава. Така си играехме и остарявахме вече цяла година. По дяволите. Бяхме големи хора. Достатъчно стар се чувствах да бъда дядо. Може би дори и някъде бях. А тя е преживяла достатъчно, за да бъде баба на всички ни.

Някой трябваше да хване бика за рогата. Не можеше да продължаваме така, всеки да чака другият да направи първата крачка.

Така че, защо не правеше нищо?

Ти си мъжът, Знахар.

Да де.

Загасих свещите, отидох и я хванах за ръката. През плата на палатката проникваше достатъчно светлина от лагерните огньовете.

Първо трепереше като пленена мишка, но не й отне много време да стигне до фазата, от която няма връщане назад. И за първи път, мътните го взели, не се случи нещо, което да ни прекъсне.

Старият генерал изненада сам себе си. Но жената го изненада още повече.

Някъде по време на малките часове изтощеният голям генерал обеща:

— Утре вечер отново. Зад стените на Стормгард. Може би дори в леглото на Сянка на бурите.

Тя искаше да знае причините за това негово самочувствие. Докато времето напредваше, тя се разбуждаше и оживяваше все повече и повече. Но старецът заспа до нея.

39.

СТОРМГАРД (БИВШ ДЕДЖАГОР)

Дори аз мрънках за ранния час, в който вдигнах всички останали. Ядохме набързо, а моите доблестни командири се събраха в комплект, за да ме тормозят с въпроси за плановете ми. Един гарван стоеше на пилона срещу палатката ми и зяпаше с едно око към мен или може би Господарката. Копелето се хилеше похотливо, кълна се! Не ни ли стигаше това от останалите?

Чувствах се страхотно. На Господарката обаче сякаш ѝ костваше повече усилия да се движи с обичайната си грация. И всички знаеха какво значи това, гадините недни.

— Не разбирам, Капитане — протестираше Могаба. — Защо не ни кажеш всичко?

— Каквото знам само аз, само аз мога да предам. Просто се съберете на местата, които ви указах, и им дайте възможност за битка. Ако приемат, ще видим какво ще стане. Ако не ни сритат задниците, тогава ще му мислим за нататък.

Устните на Могаба се стегнаха осъдително. Точно сега не ме харесваше много. Мислеше, че не му вярвам. Хвърли поглед към мястото, където Клетус и сбирщината му се опитваха да съберат лопати, кошници и торби, достатъчни за цялата армия. Бяха изпратили хиляда души да претърсят околните ферми за сечива, още кошници и кофи, а други шиеха торби от платнените покривала на каруците.

Казах им само да са готови за голямо пренасяне на пръст.

Други хиляда човека разпратих да търсят дървен материал. За обсадата на град си трябва доста от него.

— Търпение, приятелю. Търпение. Всичко ще се разясни, като му дойде времето. — И се изкикотих.

— На занаята се е учил от стария Капитан — измърмори Едноокия. — Не казвай нищо на никого, докато някой не се опита да ти набие копие в задника.

Тази сутрин не можеха да ме достигнат. Дори двамата с Гоблин да се сдърпат както в Талиос, аз само щях да се усмихна. Използвах филия хляб, за да свърша с напояването на мазнина по бронята си.

— Добре, да се обличаме и да вървим да ритаме задници.

Има две неща за отбелязване, когато си единственият човек сред четиридесет хиляди, който е намазал през нощта. Тридесет и девет хиляди деветстотин деветдесет и девет мъже толкова ти завиждат, че те мразят и в червата. Но си в толкова добро настроение, че е заразно.

И винаги можеш да им кажеш, че техният дял е зад ей онези стени там.

Съгледвачите ми докладваха, докато се навличах в одеянията на Създателя на вдовици. Казаха, че врагът излиза и от лагера, и от града. И при това в големи количества. Поне десет хиляди от лагера и може би всички в града, които бяха успели да въоръжат.

Тази сбирщина едва ли гореше от ентузиазъм да влезе в битка. И сигурно нямаха голям опит.

Разположих легиона на Могаба отляво, този на Очиба — отдясно, а новосформираната сила на Синдаве — в центъра. Зад тях поставих всички освободени затворници, които успяхме да въоръжим, с надеждата, че няма да изглеждат твърде опърпано. Най-предните позиции стояха чудесно в бялото си облекло — организирани, професионални и готови.

Игри на сплашване.

Разпределих всеки легион на групи от по сто човека с тесни пролуки между всяка. Надявах се от отсрещната страна да не са толкова умни, че да скочат към тях веднага.

Господарката сграбчи ръката ми, докато се качваше на седлото си, и стисна.

— Тази нощ в Стормгард.

— Да. — Целунах я по бузата.

Тя прошепна:

— Не знам как ще издържа да седя на това седло. Боли ме.

— Проклятието да си жена.

Качих се на коня си.

Два големи гарвана веднага се спуснаха на раменете ми, стряскайки ме с внезапната си тежест. Всички зяпнаха. Огледах

хълмовете, но не видях следи от ходещия дънер. Имахме прогрес — за втори път всички останали виждаха гарваните.

Наместих шлема си. Едноокия запали илюзорните огънове. Заех мястото си пред легиона на Могаба. Господарката пък застана срещу този на Очиба. Мъргън постави знамето срещу Синдаве и хората му, десет крачки пред всички останали.

Изкушавах се да атакувам още сега. На отсрещната страна се пържеха в същински ад, докато се опитваха да се организират. Но им дадох време. Съдейки по вида им, повечето от тях изобщо не искаха да са там. Нека хубаво огледат спретнатите ни и стегнати редици — всички в бяло и готови да ги насечем на парчета. Нека имат време да си помислят колко ще е хубаво да се върнат зад тези чудесни стени.

Сигнализирах на Мъргън. Той потегли напред, галопирайки пред лицето на врага с развято знаме. Стрели полетяха и пропуснаха. Той закрещя подигравателно. Но не ги ужаси дотам, че да побегнат.

Моите два гарвана полетяха след него и бяха последвани от хиляди други, дошли от един бог знае къде. Братството на смъртта, кръжащо над обречените. Добър щрих, дънер. Но пак не стигна, за да се разбягат.

Двамата ми спътника се върнаха на раменете ми. Чувствах се като паметник. Само се надявах гарваните да имат по-добро възпитание от гълъбите.

Мъргън не остана доволен от първото си преминаване, затова обърна и тръгна в обратна посока, крещейки още по-силно.

Забелязах някакво безредие сред вражеските редици, което се приближаваше напред. Някой или нещо, седнало в поза лотос, изцяло в черно, се рееше на пет стъпки над земята. Спря на няколко метра пред другата армия. Господар на сенките? Би трябвало. Побиха ме тръпки само да го гледам. Аз, в моя страшен, но фалшив костюм.

Виковете на Мъргън успяха да раздразнят някого. Неколцина конника, после и още, се втурнаха към него. Той се обърна в седлото си и закрещя по тях. Не можеха да го хванат, разбира се. Не и докато е на този кон.

Измърморих. Недисциплинираността не беше толкова повсеместна, колкото ми се искаше.

Мъргън се размотаваше, оставяше ги да се приближават още и още, за да им избяга, когато бяха само на няколко метра от него.

Последвах го точно до плетеницата от жици, която поставих сред тревата през нощта.

Мъжете и конете се проснаха по земята. Още коне се спънаха във вече падналите животни. Стрелците ми изпратиха дъжд от стрели, който покоси повечето хора и коне.

Извадих димящия си меч и сигнализирах, че потегляме. Барабаните забиха бавния си ритъм. Мъжете в предните редици разрязаха жиците и довършиха оцелелите. Мускуса и Хагоп надуха тропетите по фланга, но не атакуваха. Не още.

Моите момчета можеха да маршируват в права линия. На тази прекрасна равна почва запазиха изряден строй по целия фронт. Гледката сигурно беше много впечатляваща от другата страна, където имаше хора, които още си търсеха места.

Подминахме първата от малките могили, разпръснати из равнината. По нея трябваше да се изкачи артилерията и да стреля, когато сметне за подходящо. Надявах се, че Клетус и хората му имат достатъчно акъл да не дразнят Сенчестия.

Тази твар беше неизвестният фактор в уравнението.

Надявах се, че Променливия е нейде наоколо. Без него всичко можеше да отиде по дяволите, ако онова копеле там си изпуснеше нервите.

Двеста метра. Стрелците им запращаха криво насочени стрели по Господарката и мен. Аз спрях и дадох нов сигнал. Легионите също спряха. Много добре. Нар внимавах.

Богове, отсреща наистина имаше много народ.

И онзи Сенчест, който просто си се рееше, може би чакаше аз да се намеся. Имах чувството, че зяпам в ноздрите му.

Но не стори нищо.

Земята потрепери. Вражеските редици се разбъркаха. Видяха какво става, а беше твърде късно да направят каквото и да било.

Слоновете прогърмяха през празните пространства между отрядите ми, набирайки скорост. Когато ме подминаха, момчетата отсреща вече крещяха и търсеха къде да избягат.

Залп от дванадесет катапулта профуча над главата ми и заваля около Господаря на сенките. Бяха добре насочени. Четири дори го уцелиха. Натъкнаха се на защитна магия, но го поразтърсиха. Много невзрачен беше тоя Сенчест. Явно лимитът му бе да се опази жив.

Втори залп го уцели точно преди слоновете да застигнат мъжете му. Този път катапултите стреляха още по-точно.

Дадох сигнал, който изпрати четирихилядната пехота и кавалерията ми в яростна атака.

Останалите оформиха фронтова линия и продължиха да напредват.

Клането бе невероятно.

Притискахме ги назад и назад, и все по-назад, но бяха толкова много, че всъщност така и не прекършихме фланга им. Когато започнаха да бягат, мнозинството успяха да достигнат лагера. Никой не се завърна в Стормгард. Градът бе затворил портите си пред тях. Извлачиха своя Сенчест господар със себе си. А аз не бих си направил труда. Оказа се безполезен като виме на шопар.

Е, разбира се, и един от изстрелите на втория залп бе преминал през защитата му. Предполагам, че това донякъде го е разсеяло.

Липсата му на ефективност трябваше да е работа на Променливия.

Изоставиха може би пет хиляди мъже навън. Онази част от мен, бойният водач, бе разочарована. Надявах се на повече вреда. Не възнамерявах обаче да атакувам лагера, за да я нанеса. Привиках хората си, заповядах да изчислят загубите ни, разпределих кавалерията да посрещне всеки, който се опита да дойде от лагера или града, а после се заех с работата си.

Поставих дясното крило на няколко метра от пътя, който следвахме до Стормгард, на ръба на обсега на лъковете над градската порта. Линията стоеше под прав ъгъл на пътя. Оставих мъжете да се отпуснат.

Строителите на дигата се заеха с работата си, като използваха придобития опит. Започнаха да копаят канал от другата страна на пътя. Започваше на един изстрел разстояние от града и продължаваше към хълмовете. Беше широк и дълбок и щеше да предпазва фланга ми.

Работниците пренесоха пръстта на пътя и започнаха да строят рампа. Други им осигуряваха защита, докато работеха все по-близо до стената.

Толкова много хора могат да преместят наистина доста пръст. Защитниците видяха, че ще имаме рампа, стигаща току до стената, само за няколко дни. Това не им хареса. Но нямаше как да ни попречат.

Хората тичаха в суматоха като мравки. Бившите затворници имаха сметки за разчистване и работеха с такова настървение, сякаш жадуваха за кръв преди залез-слънце.

Около средата на следобед започнаха да спускат единия край на рампата надолу, без да крият факта, че възнамеряват да копаят, за да влязат не само отгоре, но и отдолу. Започваха да дълбаят канал и около левия ми фланг.

До три дни армията ми щеше да е защитена от два дълбоки окопа, които като фуния да запращат атаката ми по рампата и през стената. Нищо не би могло да ни спре.

Налагаше им се бързо да направят нещо там вътре.

Надявах се, че преди да се сетят какво да ми сторят, аз ще съм им направил нещо.

Късен следобед. Небето започна да се заоблачава. Светкавици пробягваха игриво иззад хълмовете. Лош знак. Бурята щеше да пречи на моите момчета повече, отколкото на врага.

Дори и при това положение, и въпреки студения вятър и капчиците дъжд, които носеше, строителите спряха само за една кратка вечеря, преди да запалят фенерите и лагерните огньове, за да могат да продължат работа. Разположих часове, за да няма изненади и започнах да разпределям войските си по постове и часове за почивка.

Чудесен ден. От мен се очакваше само да стоя на едно място и да изглеждам елегантно, давайки заповеди, които вече бях измислил.

И да се чудя какво ли значеше миналата нощ в цялата си делничност.

Това беше нощта на нощите, но не достигна очакванията. Дори по някакъв „е, най-накрая стигнахме и до тази част“ начин се оказа разочароваща.

Не че бих я сменил с друга или щях да сторя нещо различно, ако имам втори шанс. Никога.

Един ден, когато бъда стар и пенсиониран и нямам какво по-добро да правя от това да философствам, ще посветя една година, за да разбере защо очакването е по-добро от консумацията.

Изпратих Жабешко лице да проучи настроението сред вражеските редици. Оказа се черно. След като ги бяха газили слонове, не искаха повече битки.

По стените на Стормгард нямаше много патрули. По-голямата част от мъжкото население на града беше излязло тази сутрин и така и не се върна. Но Жабока докладва, че няма особени проблеми около централната цитадела, където живееше друг Господар на сенките. Всъщност импът дори усетил увереност в резултата от всичко това.

Бурята продължи на север. И беше отвратителна. Събрах капитаните си.

— Приближава много свирепа буря. Може доста да усложни това, което се опитваме да направим, но все пак продължаваме. Тъкмо ще го очакват още по-малко. Гоблин. Едноок. Изтупайте прахта от добрата стара приспиваща магия.

Те ме изгледаха подозрително. Гоблин измърмори:

— Почва се. Поредната проклета причина да не можем да спим тази нощ.

— Ще взема накрая да я използвам срещу него тази магия — каза му тихо Едноокия. А на висок глас добави: — Разбира се, Знахар. Какво прехвърча из главата ти?

— Ние. Не из главата ми, а над стените, за да отворим портата, след като вие приспите стражите.

Дори Господарката се изненада.

— Наистина ли ще изхабиш толкова усилия по тази рампа?

— Изобщо не съм възнамерявал да я използвам. Просто исках да ги убедя, че съм предприел определена посока на действие.

Могаба се усмихна. Подозирах, че вече се е досетил.

— Няма да стане — промърмори Гоблин.

Изгледах го.

— Мъжете, които работят по канала от страната на града, са въоръжени. Обещах им да са първите, които ще нахлуят, за да си го върнат. Отворим ли портите, трябва само да си стоим спокойно и да гледаме представлението.

— Няма да стане. Забравяш Сенчестия, който е там. Мислиш, че можеш да се прокраднеш покрай него?

— Да. Нашият ангел хранител ще се погрижи.

— Променливия? Вярвам му точно толкова, колкото мога да хвърля бремени слон.

— Да съм споменава нещо за вяра? Искане като прикритие за някакъв негов си план. За целта трябва да ни държи в добро здраве.

Нали така?

— Умът ти е пъргав, Знахар — каза Едноокия. — Твърде отдавна се мотаеш с Господарката.

Тя задържа безизразното си изражение. Това може и да не беше точно комплимент.

— Могаба. Ще ми трябва една дузина от Нар. След като Гоблин и Едноокия приспят стражите, Жабешко лице ще изкачи стената с въже и ще го завърже. Вие ще се покатерите по него и ще завземете укреплението над портата.

Той кимна.

— Кога?

— При първа възможност. Едноок, изпрати Жабока на разузнаване. Искам да знам какво прави онзи Сенчест. Ако ни наблюдава, пасуваме.

Раздвижихме се след час. Протече точно както се развиват тези операции в учебниците. Сякаш боговете го желяеха. След още един час всеки бивш затворник, когото не бяхме включили в легионите, се намираще в града. Достигнаха цитаделата и проникнаха вътре преди да се оформи каквото и да било опълчение.

Беснях из Стормгард, игнорирайки дъжда и мълниите, изхвърляйки много омраза, вероятно основно в неправилни посоки.

Облечен в костюма си на Създателя на вдовици, влязох през портите петнадесетина минути след тълпата. Отнемащия живот яздеше до мен. Местните се разбягаха от пътя ни, макар и някои от тях сякаш да приветстваха освободителите си. По средата на пътя към цитаделата Господарката каза:

— Този път излъга и мен. Като каза, че тази нощ в Стормгард...

Един бурен порив на носения от вятъра дъжд заглуши думите ѝ. Мълнии засвяткаха във внезапен свиреп двубой. По време на проблясъците мернах преминаващите наблизо две пантери, които иначе сигурно щях да пропусна. По гръбнака ми полазиха тръпки, които не бяха предизвикани от студа. На младини видях по-големия звяр в един друг град по време на битка.

Те също се движеха към цитаделата.

— Какво са намислили? — попитах. Самочувствието ми не беше стопроцентово. В тази буря нямаше гарвани. Осъзнах, че съм започнал да ги възприемам като символ на добър късмет.

— Не знам.

— По-добре да проверим. — Аз ускорих ход.

Около входа на цитаделата имаше много мъртъвци. Повечето бяха от моите работници. Вътре още ехтяха шумове от битка. Ухилени стражи ме поздравиха нескопосано.

— Къде е Господаря на сенките? — запитах ги.

— Чувам, че се е скрила в голямата кула. Нависоко. Хората ѝ се бият като луди. Но тя не им помага.

Гръмотевиците и светкавиците полудяха за повече от минута. Мълнии поразяваха града. Да не би богът на гръмотевиците да се е смахнал? Без изобилния валеж щяха да избухнат пожари.

Съжалявах легионите, стоящи на пост навън. Може би Могаба щеше да ги вкара в крепостта на сухо.

Изведнъж, след страшния изблик, бурята замря до нормален порой, прорязван само от мимолетни светкавици.

Погледнах нагоре към кулата, извисяваща се над останалата част от цитаделата и — дежа вю — наскре една по-ярка светкавица видях котешка фигура, прокрадваща се по стената ѝ.

— Проклет да съм!

Гръмотевиците заглушиха приближаващите конници. Погледнах назад. Едноокия, Гоблин и Мъргън, който все още размахваше знамето на отряда. Едноокия зяпаше нагоре към кулата. Лицето му не бе приятна гледка.

И той си спомняше същото.

— Форвалака, Знахар.

— Променливия.

— Знам. Чудя се дали не е бил той и тогава.

— За какво говорите? — попита Господарката.

— Мъргън, нека поставим знамето така, че утре целият свят да го види, когато слънцето изгрее — казах вместо отговор.

— Добре.

Промъкнахме се в цитаделата, а Господарката се опитваше да разбере какво е преминало между мен и Едноокия. Изведнъж развих проблеми със слуха. Черният магьосник поведе. Изкачихме тъмните, хлъзгави от кръвта стълбища. Над нас битката вече не се чуваше.

Злокобно.

Последните бойци и от двете страни се намираха в помещение, намиращо се на няколко етажа от върха. До един мъртви.

— Тук е имало магия — измърмори Гоблин.

— Знаем — отрони Едноокия.

Пълно съгласие между двамата. Поне веднъж.

Извадих мечата си. Сега нито по него, нито по костюма ми имаше пламъци. Гоблин и Едноокия си имаха други грижи.

Намерихме Променливия и Господарката на сенките при парапета на кулата. Видоменителя беше в човешката си форма. Държеше Сенчестата под контрол. Тя представляваше дребно и невзрачно, облечено в черно нещо, почти невъзможно да го приемеш за истинска опасност. Нямаше и следа от спътницата на Променливия. Прошепнах на Гоблин:

— Един липсва. Стой нащрек.

— Ясно. — Той разбираше какво става. Никога не съм го виждал по-сериозен.

Променливия тръгна към Сенчестата. Тя нямаше накъде да отстъпи. Посочих на Господарката да застане от дясната му страна. Аз отидох отляво. Не съм сигурен какво точно правеше Едноокия.

Хвърлих поглед към лагера на юг от града. Докато се промъквахме из кулата, дъждът беше спрял. Лагерът ясно се виждаше на светлината на лагерните си огньове. Останах с впечатлението, че знаят, че тук нещо не е наред, но не мислят да проверяват точно какво.

Намираха се удобно близо. Само да разположих артилерия по стените, животът щеше да им се стъжни.

Сенчестата се отдръпна още малко към парапета, очевидно неспособна да направи каквото и да било. Защо всички бяха безпомощни? Коя беше тази? Сянка на бурята?

Променливия стоеше толкова близо, че можеше да я пипне.

Зяпнах. Чух как на няколко крачки от мен Господарката изстена.

Но го каза Едноокия:

— Да пропадна в ада! Приносителя на бури! Но тя трябваше да е мъртва!

Приносителя на бури. Още една от истинските Десет, Които Били Покорени. Още една, която се очакваше да е умряла в битката при Чар, след като уби Обесения и... и Променливия!

Аха! Сега ми стана ясно. Изравняване на резултата. Видоменителя е знаел през цялото време. Целта му от самото начало е била именно да стигне до Приносителя на бури.

А щом един мистериозно оцелял Покорен тук въртеше собствени игри, не можеше ли да има и други?

Да речем, още трима?

— Какво, по дяволите, става? Да не би всички да са тук, освен Обесения, Хромия и Ловеца на души? — Тези тримата ги видях да умират със собствените си очи.

Господарката само клатеше глава.

Дали и тези тримата си бяха отишли? Аз самият убих Хромия веднъж, а той се върна...

Отново ме побиха тръпки.

Докато бяха Господари на сенките, ги възприемах като анонимни твари, които ми причиняват само стандартни безпокойства. Но Покорените... Някои от тях имаха много специални и лични причини да мразят отряда.

Този момент на разкрития обърна цялата война с главата надолу.

Нямам представа какво премина между Променливия и Приносителя, но въздухът беше наелектризиран от омразата им.

Покорената изглеждаше безпомощна. Защо? Само преди минути докарваше чудовищна буря, която да ни помете. Променливия не беше по-силен от нея. Освен ако някак не бе стигнал до този бич за всеки Покорен — Истинското Име.

Погледнах към Господарката.

Тя го знаеше. Както и всичките им Истински Имена. И не бе изгубила знанието си заедно със силите.

Сила. Дори не ми бе минало през ум какво имам в ръцете си през цялото време. Онова, което знаеше тя, струваше хиляда кралски откупа. Тайните, заключени в ума ѝ, можеха да поробят или спасят цели империи.

Стига да съзнаваш, че ги знае.

Някои хора го помнеха добре.

Тя бе проявила много по-голяма смелост с напускането на Кулата и империята си, отколкото предполагах.

Имах нужда от много размисъл и преизчисляване. Тези Господари на сенките, Променливия, Оплаквача, всички те знаеха

онова, което аз току-що осъзнах. Тя имаше огромен късмет, че още не са я сграбчили и изстискали.

Променливия държеше Приносителя на бури с огромните си грозни ръце. И чак тогава тя започна да се противи. С внезапна и изненадваща агресия Сенчестата направи нещо, което отхвърли Видоменителя до самия парапет. Той остана там за миг със стъклен поглед.

Покорената се затича.

Аз стоварих меча си отгоре и право в корема ѝ. Не остави и следа, но я спря на място. Господарката я удари от другата страна и я повали на земята. Аз отново се нахвърлих върху нея. Но тя стана и пак се раздвижи. А пръстите ѝ танцуваха. Между тях трептяха искри.

О, мамка му!

Едноокия я спъна. Двамата с Господарката я заудряхме с мечовете без особен резултат. Тогава Мъргън я порази с върха на копие, на което се вееше знамето на отряда.

Тя зави като мъртвец от ада.

Какво, по дяволите?

Отново се опита да се изправи. Но Променливия се върна. Носеше формата на Форвалака, черният леопардлак, който е почти невъзможно да нараниш или убиеш. Нахвърли се върху Приносителя и започна да я разкъсва на парчета.

Тя приложи цялата проклетия, на която бе способна. Ние отстъпихме, за да им оставим място.

Не знам какво направи Променливия, нито кога. И дали изобщо стори нещо. Едноокия може да си го е въобразил. Но в някакъв момент черният магьосник се приближи до мен и прошепна:

— Той го направи, Знахар. Той уби Тъпана.

Това се случи много отдавна. Вече почти нищо не чувствах от онова време. Но Едноокия нито бе забравил, нито простил. Все пак това беше брат му...

— Какво ще направиш?

— Не знам. Нещо. Трябва да направя нещо.

— А това какво ще означава за останалите от нас? Повече няма да имаме ангел.

— И без друго няма да имаме, Знахар. Сега той получи това, което искаше. Променлив или не, оставаш сам на себе си в мига,

когато я довърши.

Знаех, че е прав. А и имаше голям шанс Променливия да престане да бъде вярно куче на Господарката. Ако изобщо можехме да го пипнем, сега беше моментът.

Битката продължи около петнадесетина минути, докато двамата се разкъсваха. Останах с впечатлението, че нещата не се развиват така добре, както му се иска на Променливия. Приносителя се бореше повече от достойно.

Но все пак той спечели. Донякъде. Тя спря да се противи. Той лежеше задъхан и неспособен да помръдне. Тя беше склучила ръце около него. Променливия кървеше от хиляди малки рани. Проклинаше тихо и си помислих, че къдне някого, че ѝ е помагал, чу ми се, че заплашва да го пипне.

— Имаш ли някаква специална задача за него? — попитах Господарката. — Не знам колко точно си знаела. Вече не ми и пука. Но трябва да помислиш какво може да реши да прави сега, когато вече не му трябваме за прикритие.

Тя бавно поклати глава.

Нещо се прокрадна откъм ръба на парапета зад гърба ѝ. По-малък форвалак. Помислих, че сме в голяма беда, но чиракът на Променливия направи стратегическа грешка. Започна да сменя форми. Успя да се промени точно навреме, за да извика „НЕ!“ към Едноокия.

Черният магьосник си бе направил сопа от нещо и с два бързи героични замаха докара Приносителя на бури и Променливия до пълно безсъзнание. Бяха се изтощили един друг твърде много.

Спътницата на Видоменителя се втурна към Едноокия.

Мъргън я спъна с върха на копието си. Поряза я. Цялото знаме се изцапа с кръв. Тя изкрещя, сякаш е в ноктите на демон.

Тогава я познах. Доста покреця последния път, когато я видях.

По време на цялото това вълнение ято гарвани бяха накацали по парапета встрани от пътя. Започнаха да се смеят.

Всички се нахвърлихме върху жената, преди да успее да направи каквото и да било. Гоблин я сграбчи в някаква магическа хватка, която ѝ позволяваше да движи само очите си.

Едноокия ме изгледа и каза:

— Да ти се намира конец, Знахар? Мисля, че с игла разполагам, но конец си нямам.

Какво?

— Малко. — Винаги си носех за в случай, че възникне спешен медицински случай.

— Дай ми.

Послушах го.

Той отново удари Променливия и Приносителя.

— Просто за да съм сигурен, че са приспани. Няма специални магически сили, докато са в безсъзнание.

Той се наведе и започна да зашива устите им. Свърши с Променливия и каза:

— Съблечете го. Пак го ударете, ако се размърда.

Какво, по дяволите, правеше?

Стана гнусно, после още по-гнусно.

— Какви ги вършиш, мътните те взели? — извиках.

Гарваните се забавляваха.

— Зашивам всички отвори. Така че дяволите да не излязат.

— Моля? — Може би за него имаше смисъл. Аз не виждах такъв.

— Стар трик за отървяване от зли вещици у дома.

Когато приключи с отворите, заши всички пръсти един за друг.

— След това ги пъхаш в чувал с петдесетина килограма камъни и ги хвърляш в реката.

— Трябва да ги изгориш — каза Господарката. — А след това да стриеш остатъците на прах, който да разпръснеш по вятъра.

Едноокия я зяпа десетина секунди.

— Искаш да кажеш, че свърших цялата тази работа напразно?

— Не. Това ще помогне. Не искаш да се превъзбудят, докато ги печеш живи.

Изгледах я стреснато. Не звучеше като себе си. Обърнах се към Мъргън.

— Не искаш ли да вдигнеш знамето?

Едноокия подритна чирачката на Променливия.

— Ами тази? Дали да не се погрижа и за нея?

— Нищо не е сторила. — Клекнах до нея. — Сега си спомних коя си, скъпа. Отне ми известно време, защото не те видяхме достатъчно добре в Джунипър. Ти не се държа много добре с приятелчето ми Марон Шед. — Погледнах Господарката. — Какво възнамеряваш да я правиш?

Тя не отговори.

— Както желаш. Ще го обсъдим по-късно. — Хвърлих поглед към чирачката. — Лиза Даела Боуалк. Чуваш ли как произнасям името ти по начина, по който другите го сториха? — Гарваните се подхилкваха един към друг. — Смятам да те пожая. Нещо, което вероятно не заслужаваш. Мъргън, заключи я някъде. Ще я освободим, когато сме готови да потеглим. Гоблин, помогни на Едноокия с каквото там се занимава.

Погледнах знамето на отряда, отново напоено с кръв, отново предизвикателно развято.

— Ти — и посочих към Едноокия. — Погрижи се за това. Освен ако не искаш още двама такива да ни преследват като Хромия навремето.

Той преглътна.

— Да...

— Господарке, обещах ти. Тази нощ в Стормгард. Нека намерим място.

Нещо с мен не беше наред. Чувствах се леко депресиран, смътно разочарован, отново жертва на пропуснат климакс, на куха победа. Защо? Две големи злини щяха да бъдат премахнати от лицето на земята. Късметът отново маршируваше сред редиците на отряда. Добавихме още невероятни победи към безкрайния си списък.

Намирахме се с двеста мили по-близо до целта си, отколкото имахме право да се надяваме. Нямаше явна причина да очакваме сериозни проблеми от войниците, набутани в онзи лагер на юг от града. Техният Господар на сенките бе ранен. По-голямата част от населението на Стормгард ни приемаше като освободители.

Тогава, от какво се притеснявах?

40.

ДЕДЖАГОР (БИВШ СТОРМГАРД)

Тази нощ в Стормгард.

Нощта в Стормгард се оказа невероятна, макар и леко помрачена от липсата на удовлетворение, която чувствах все по-силно. Доста след зазоряване още спях. Събуди ме ловджийски рог. Първото, което видях, отворил очи, бе огромния черен гарван, който ни зяпаше с Господарката. Метнах нещо по него.

Още един зов на рога. Запрепъвах се към прозореца. След това скочих към друг.

— Господарке! Събуди се! Имаме проблем!

Проблемът извираше от хълмовете на юг под формата на друга вражеска армия. Мобага вече раздаваше заповеди на легионите. Клетус и братята му тероризираха лагера от южната стена, но катапултите им не можеха да спрат бойната подготовка на онази тълпа. Хората от града се изсипваха от къщите си и се насочваха към стените да гледат.

Гарваните кръжаха навсякъде.

Господарката хвърли един поглед, изръмжа „Давай да се обличаме“ и започна да ми помага с костюма. Аз ѝ върнах жеста.

— Това чудо започва да се вмирисва — казах, когато вече влязох в бронята.

— Може и да не ти се наложи да я носиш още дълго.

— А?

— Оная сбирщина, която се излива от хълмовете. Мисля, че Сенчестите са събрали всички, които са успели да въоръжат. Смажи ги и войната приключва.

— Разбира се. Без тримата Господари на сенките, които вероятно имат друго намерение.

Пристъпих към прозореца и заслоних очи. Стори ми се, че различавам черно петно да се рее сред войниците.

— Сега нямаме никой на наша страна. Може би не трябваше да избързвам толкова с Променливия.

— Постъпи правилно. Той изпълни замисъла си. Можеше дори да се присъедини към останалите срещу нас. С тях нямаше противоречия.

— Знаеше ли кои са те?

— Дори не подозирах. Честно. Не и допреди ден или два. Но тогава ми се струваше твърде нелепо, за да го споменавам.

— Давай да се захващаме.

Господарката ме целуна и това беше целувка с доста подтекст. Бяхме стигнали далеч... Тя постави шлема си и се превърна в мрачното и злокобно създание на име Отнемащия живот. Аз повторих същото, за да въплътя Създателя на вдовици. Изпадналите в ужас плъхове, обитаващи Стормгард (мислех си, че трябва да върнем старото име на града, когато се слегне прахта), се разбягваха пред нас, докато вървахме по улиците.

Могаба ни посрещна. Водеше и конете ни. Качихме се по седлата.

— Колко зле изглежда? — попитах.

— Още не мога да преценя. След две големи битки и две победи бих казал, че ние сме по-добре закалената сила. Но те са ужасно много, а се съмнявам да имаш още хитрини в ръкава си.

— За това си прав. За мен нашествието е неочаквано. Ако онзи Сенчест използва силата си...

— Не го споменавай пред мъжете. Предупредени са, че може да се сблъскат с необичайни неща. Казано им е да не им обръщат внимание и да си вършат работата. Искаш ли отново да използваме слоновете?

— Ще се бием с всичко. Абсолютно всичко, с което разполагаме. Тази битка може да се окаже цялата война. Ако спечелим, завинаги ги премахваме от гърба на Талиос и си отваряме пътя на юг. Вече няма да разполагат с армия, с която да ни попречат.

Той изсумтя. Същото важеше и за нас.

Излязохме на бойното поле. След миг вече разпрацах съобщения във всички посоки, повечето от които целяха да изровят работниците ми от града. Нуждаехме се от всеки меч.

Могаба вече бе изпратил кавалерията да разузнава и тормози врага. Добрият стар Могаба...

Гарваните очевидно страхотно се забавляваха, докато артистите излизаха на сцената.

Сенчестият отсреща не бързаше. Той изведе мъжете си на равнината и ги подреди във формация въпреки кавалерията ми, след което прати конниците си да прогонят моите. Мускуса и Хагоп можеха и да ги пребият, но аз ги инструктирах да не го правят. Така че просто се върнаха, водейки врага след себе си, докато го обсипваха със стрели. Искях животните да си отпочинат преди голямата битка. Според правилата на кавалерийската кампания не разполагаме с достатъчно коне за смяна.

Когато бившите затворници най-накрая се появиха, изпратих няколко човека да ги приведат в готовност за евентуална атака откъм лагера. Дори и с боеприпасите, пленени при вчерашната битка и превземането на града, половината дори не бяха въоръжени. Липсваше им и тренировка, и обучение, но не и решителност.

Изпратих човек да каже на Клетус и братята му да преместят артилерията си така, че да ни е в помощ и да бомбардира портата на укреплението.

Хвърлих поглед на вражеската армия.

— Могаба. Някакви идеи? — На пръв поглед изглеждаха като петнадесетина хиляди. И поне толкова компетентни, колкото онези при брода Годжа. Нищо особено, но не и аматьори.

— Не.

— Сякаш не бързат много, а?

— Ти щеше ли да бързаш?

— Не и ако имах Господар на сенките на своя страна. И някаква надежда, че мога да стигна до тях. Някой друг да има идеи?

Гоблин поклати глава. Едноокия каза:

— Сенчестите са ключа. Премахни ги или нямаме шанс.

— Продаваш краставици на краставичаря. Трябва ми пратеник.
— Дойде ми една идея. Изпратих човека да накара някой от Нар да отиде в града, за да набере хиляда работника, които да остави при западната порта. Започнеше ли битката, той трябваше да удари лагера в гръб.

Все пак беше нещо.

— Едноокия е прав — вметна Господарката. Мисля, че я заболя от нуждата да го каже. — И трябва да се насочим към здравия Сенчест.

Сега е време за илюзия. — Тя започна да обяснява собствената си идея.

Десет минути по-късно заповядах на кавалерията да потегли напред, да удари врага и да го принуди да изкара конниците си напред, за да видим на какво е способен Сенчестия.

Наистина ми се искаше да разчитам на затворниците да задържат враговете в лагера.

За половиния час, необходим на Господаря на сенките да се вбеси от тормоза, Гоблин и Едноокия създадоха най-великата илюзия в кариерите си.

Започнаха с пресъздаването на призрака на отряда, който използваша в гората на север, когато заловихме бандитите. Мисля, че го направиха едновременно от сантиментални подбуди, а и защото им е по-лесно с нещо, което са правили и преди. Създадоха ги пред армията, току зад мен, Господарката и знамето. След това заповядах да изкарат слоновете напред и да ги разположат на широка фронтова линия, всеки от тях подкрепен от десетина от най-добрите ни и кръвожадни войници. Изглеждаше сякаш имаме цяло стадо от тези зверове, защото илюзията утрои броя им. Предполагах, че Господарят на сенките ще види през нея. Но какво от това? Хората му нямаше да успеят, а аз исках да паникьосам тях, не него. Докато разберяха истината, вече щеше да е твърде късно.

Стискай палци, Знахар.

— Готова? — попитах.

— Готова — отвърна Господарката.

Кавалерията се оттегли, при това точно навреме. Сенчестият започваше ясно да изразява раздразнението си. Стиснах ръката на Господарката. Наведохме се един към друг и си прошепнахме тези три думички, от които всеки се смущава, когато ги извади на показ. Но какъвто съм стар глупак, се почувствах смешно дори и в присъствието само на един слушател. Елегия за изгубената младост, когато можех да го кажа на всеки и да го вярвам с цялото си сърце и душа за около час.

— Добре, Мъргън. Да го направим. — Двамата с Господарката вдигнахме пламтящите си мечове. Легионите започнаха да скандират:

— Талиос! Талиос!

А призрачната ми армия потегли.

Всичко е представление. Тези слонове биха ми изкарали акъла, ако ги видех насреща си.

Но откъде пък ми хрумна идеята, че генералът трябва да води най-отпред? По-малко от хиляда, устремени срещу петнадесет хиляди?...

Към нас полетяха стрели. Не можах да нараня илюзиите. Отскочиха от истинските слонове. Също и от мен, Господарката, Гоблин, Едноокия и Мъргън, защото ни пазеха защитни магии. Надявах се противниците ни да се притеснят от нашата неуязвимост.

Сигнализирах за увеличаване на скоростта. Вражеските редици започнаха да треперят в очакване на удара на всички тези слонове, формиранията се разпадаха.

Крайно време Сенчестият да направи нещо.

Забавих ход. Слоновете ме подминаха, тръбейки с хоботи, и с все по-голяма скорост, докато в един миг всички извиха, за да ударят Господаря на сенките.

Доста голяма инвестиция, за да отнесеш един-единствен човек.

Той осъзна целта на атаката, когато животните бяха на стотина крачки от него. Щяха да се съберат и да го прегазят.

Освободи всички кътани до момента магии. За десетина секунди изглеждаше, сякаш небето се продънва и земята се взривява. Слонове и части от тях се разхвърчаха във всички посоки като детски играчки.

Сега целият фронт бе в безпорядък. Чух сигналите за повторна атака на кавалерията и пехотата.

Оцелелите слонове минаха през мястото, където се носеше Сенчестият.

Едро туловище го подхвърли на тридесет стъпки във въздуха с размахани ръце и крака. Падна между масивните сиви редици, изкрещя, полетя пак, може би благодарение на собствената си сила. Във въздуха го посрещна ято стрели, защото войниците, следващи слоновете, решиха да се упражнят в стрелба по мишена. Някои успяха да го достигнат. Той продължаваше да хвърля магии като фойерверки, но сякаш само по рефлекс.

Аз се засмях и се включих в битката. Държахме копелето и всичките му деца в ръцете си. Кариерата ми на генерал щеше да остане неопетнена.

Мъргън стигна там, когато Господарят на сенките се превъртя във въздуха за трети път. Знаменосецът наниза гадината на копието си, когато се приземи.

Сенчестият закрепця. Богове, как само закрепця. Замята се като хлебарка, пронизана с игла. Тежестта му го набучи още по-ниско на дръжката, докато не стигна до напречната летва, задържаща знамето.

Мъргън с всички сили се постара да държи копие то изправено и да се измъкне от мелето. Нашите момчета станаха най-злите му врагове. Всеки, който носеше лък, се опитваше да уцели Сенчестия.

Аз подкарах коня си, стигнах до Мъргън и му помогнах да отнесе трофея си.

Сега копелето не пускаше никакви магии.

Напредващите легиони закрепяха два пъти по-силно талианския си боен вик.

Мускуса и Хагоп се вклиниха в объркването пред легиона на Могаба. Всъщност хаосът не се оказа толкова голям, колкото се надявах. Вражеските войници осъзнаха, че са ги измамили — въпреки че още не бяха влезли в строй.

Погълнаха и слонската, и кавалерийната атака, понасяйки тежки загуби, но явно се бяха отказали от идеята за бягство. Хагоп и Мускуса се отдръпнаха, преди да дойдат легионите. И по-добре. Конете бяха неконтролируеми. Понесоха достатъчно копия, стрели и мечове, за да полудеят от болка. Вече не им пукаше кого смазват.

Изкрещях към Мъргън:

— Нека закараме това нещо на онази могила, където всички да го видят. — Една от издатините, разпръснати по равнината, се намираще само на стотина крачки.

Пробихме си път през пехотата, изкачихме могилата и застанахме с лице към битката. С общи сили задържахме знамето изправено и въпреки ритането, крясъците и упоритостта, Господарят на сенките умираше.

Пренасянето му дотук се оказа много навременен стратегически ход. Момчетата му видяха, че са загубили голямото си оръжие в момент, когато и без това ги наригнаха по задника, а моите хора разбраха, че вече няма нужда да се страхуват от Сенчестия. Захванаха се на работа с огромен ентузиазъм, за да свършат навреме за обяда. Хагоп и Мускуса си възвърнаха контрола над кавалерията и заобиколиха вражеските редици, за да ударят в гръб.

Проклех ги. Не ги исках толкова далеч. Но сега не контролирах нищо.

Стратегически, преместването ни на могилата не се оказа подходящо. Хората в лагера осъзнаха приближаващото бедствие и решиха, че ако всичко е загубено, по-добре да направят *нещо*.

Изсипаха се като огромна тълпа, а раненият им Господар на сенките се носеше пред тях с леко пиянско залитане, но въпреки това успя да запрати няколко смъртоносни магии, които се врязаха в очакващите ги затворници.

Клетус и братята му откриха огън откъм стената и разтърсиха Сенчест номер две, порязаха го малко и го вбесиха дотам, че се отказа от всичко друго и изпрати срещу тях магия, която ги отнесе, заедно с катапултите им, от стената. След това наново поведе армията си с намерението да ни нарани също толкова жестоко.

Неговите хора така и не можаха да заемат позиция, нито пък моите работници, и битката се превърна в особено мащабна кръчмарска свада с мечове.

Момчетата от западната порта се прокраднаха и удариха лагера изотзад, лесно преодолявайки укреплението. Заеха се с клането на ранените, стражите и който още им се изпречваше, но успехът им никак не помогна на голямото шоу. Хората от лагера просто продължиха да напират към останалите от нас.

Трябваше да строя нещо.

— Нека някак закрепим това в земята — казах на Мъргън. Преди да сляза, се огледах към хаоса. Никъде не видях Господарката. Сърцето ми запълзя към гърлото.

Почвата на могилата се оказа мека и влажна. С усилие и сумтене двамата успяхме да забием тъпия край на копието достатъчно дълбоко, за да стои изправено само, въпреки че се поклащаше, когато Сенчестият решише да покреци или да се погърчи още малко.

Атаката откъм фланга не помогна на затворниците. Някои от пострахливите се затичаха към портите, за да се присъединят към дружки, които изобщо не си бяха дали труда да излязат. Очиба опита да обърне част от силите си, за да посрещнат идващата отзад опасност, но не постигна голям успех. Частта на Синдаве пък се разпадаше, подтиквана от желанието си да ускори погрома на врага, когато виждаха пред себе си. Не осъзнаваха опасността отдясно. Само Могаба запазваше дисциплината и единството на легиона си. Ако имах малко акъл, щях да смеси неговите хора и тези на Очиба преди битката. Там,

където се намираха силите му сега, не ми бяха от никаква полза. Наистина избиваха цялото дясно крило на врага, но това нямаше да спаси всичко от разпад.

Имах неприятното чувство, че нещата вървят на зло.

— Не знам какво да правя, Мъргън.

— Не мисля, че сега *има* нещо, което можеш да сториш, Знахар. Освен да стискаш палци и да го изиграеш до края.

В областта на Очиба избухнаха фойерверки. За момент изглеждаха толкова свирепи, че си помислих, че могат да спрат приближаващото там бедствие. Гоблин и Едноокия си вършеха работата. Но осакатеният Господар на сенките успя да ги спре.

Какво можех да хвърля по него? Какво да правя? Нищо. Вече нямах какво да изправя срещу него.

Не исках да гледам.

Един самотен гарван кацна върху нанизания на знамето Сенчест. Погледна го, после мен, после битката и нададе звук, подобен на весел смях. След това закълва маската на Господаря на сенките в опит да се добере до очите му.

Игнорирах птицата.

Около мен започнаха да преминават мъже. Те бяха от легиона на Синдаве — повечето затворници, които набрах през последните дни. Крещях по тях и ги проклинах, нарекох ги страхливци и им заповядвах да се върнат в строя. По-голямата част ме послушаха.

Хагоп и Мускуса атакуваха мъжете срещу Очиба, вероятно с надеждата да отслабят напрежението, така че да продължат и да се справят със заплахата откъм лагера. Но атаката изотзад подтикваше врага напред. Докато Хагоп и Мускуса се забавляваха, мъжете, които те посичаха, пробиха редиците на Очиба и налетяха на затворниците от другата страна.

Силите на Очиба се опитаха да издържат въпреки всичко, но изглеждаха в голяма беда. Хората на Синдаве помислиха, че са на път да се измъкнат и решиха да ги надбягат. Или нещо подобно. Фронтът се срива.

Могаба започна да върти оста на атаката си, за да подкрепи Синдаве по фланга. Но когато свърши, вече нямаше какво да подкрепя.

Само след миг неговият легион се оказа единственият остров на ред сред море от хаос. Врагът не беше по-организиран от моите хора.

Битката се превърна в огромна бъркотия, най-голямата кръчмарска свада в света.

Още повече от хората ми се затичаха към стените на града. Някои пък просто тичаха. А аз стоях там под знамето, проклинайки и крещейки, и размахвах меча си, докато тайно бършех напирещите сълзи. И, боговете да са ми на помощ, някои от глупаците се вслушаха и се опитаха отново да оформят някаква група с мъжете, които вече бях събрал, обърнаха се и се върнаха в мелето на малки сплотени групи.

Смелост. От самото начало ми казаха, че на Талианците не им липсва смелост.

Малко по малко двамата с Мъргън си построихме стена от хора около знамето. Лека-полека враговете се събраха около Могаба, чийто легион отказваше да се разцепи. Хората на Сенчестите трупаха мъртвите си около него. Той явно не ни виждаше. И въпреки съпротивата бавно отстъпваше към града.

Предполагам, че с Мъргън успяхме да съберем около три хиляди души, преди съдбата да реши да ни нанесе нов удар.

Голяма вражеска вълна се засили към нас. Аз заех позиция с вдигнат меч до знамето. Вече не изглеждах кой знае колко страшен. Ако Гоблин и Едноокия изобщо бяха живи, очевидно си имаха достатъчно трудности да опазят собствените си задници.

Изглеждаше, че ще ги отблъснем лесно. Защитната ни линия стоеше здраво. А те бяха само ревяща тълпа.

След това стрелата се появи от нищото и ме удари право в гърдите, събаряйки ме от коня.

41. ГОСПОДАРКАТА

Тя осъзна, че невинаги е хубаво да си стар и мъдър на бойното поле. Видя ясно какво ще стане много преди другите да го разберат. За момент, когато Мъргън наръга Господаря на сенките, у нея се появи надежда, че нещата може да се наредят, но появата на войските от лагера забави инерцията твърде много.

Знахаря не биваше да атакува. Трябваше да изчака колкото е нужно, да ги накара те да дойдат при него и да не се тревожи чак толкова за Сенчестите. Ако бе позволил на новата армия от юг да се приближи достатъчно, за да си пречи с тези от лагера, можеше после да изпрати слоновете без страх за десния си фланг. Но вече бе твърде късно да се плаче какво е можело да се направи. Време беше да се измисли чудо.

Единият Господар на сенките бе отстранен, а другият — осакатен. Ако само имаше една десета, дори една стотна от силите, които притежаваше някога. Или пък време да тренира и канализира малкото, което започваше да се връща.

Ако само. Ако само. Целият живот се крепеше на тази фраза.

И къде се шляеше проклетият имп на Едноокия? Той би обърнал нещата. Никой отсреща не можеше да го спре да мине през армията като коса, поне за известно време.

Ала Жабешко лице не се виждаше никъде. Едноокия и Гоблин работеха в отбор, отдавайки своя принос за обръщането на вълната. Но Жабока го нямаше при тях. А те бяха твърде заети да се зачудят.

Отсъствието на импа бе твърде важно, за да е случайно. *Защо?* Защо точно в този критичен момент?

Не сега. Нямаше време за размишления и дълбаене в сенките, за да разбере причината за появяванията и изчезванията на импа, които я тревожеха от толкова време. Само успя да осъзнае, че съществуването е било някакъв капан и Едноокия изобщо не го е контролирал.

Но чий капан?

Не принадлежеше на Господарите на сенките. Те щяха да използват импа директно. Не и Променливия. Той нямаше нужда. Нито Оплаквача, защото би се втурнал към възмездието си.

Какво друго имаше на свобода по света?

Един гарван прелетя наблизко. Изграчи по начин, който ѝ напомни за смях.

Знахаря и неговите гарвани. От около година мърмореше за тях. И сега започнаха да се появяват около него при всяко по-важно събитие.

Тя хвърли един поглед към могилата, където двамата с Мъргън държаха знамето. На раменете на Знахаря стояха два гарвана. А над него кръжеше цяло ято. Изглеждаше много драматично там, с бронята на Създателя на вдовици, мрачните птици над главата му и горящия меч, докато се опитваше да събере хората си.

Докато умът се бореше с един враг, тялото се опитваше да отблъсне друг. Тя въртеше оръжията си с грацията на танцьор и смъртоносната точност на полубогиня. Отначало почувства ободряване, осъзнавайки, че достига фаза, до която не се бе докосвала от векове, с изключение на духовния ѝ братовчед от предишната нощ. След това почувства перфектното спокойствие, идеалното разделение на плътта от ума, които всъщност се сливаха в едно по-велико, възвишено и смъртоносно цяло.

В това състояние не чувстваше нито страх, нито други емоции. Беше като най-дълбоката медитация, при която умът броди из поле от блестящи проникновения, а плътта изпълнява смъртоносната си задача с перфектна прецизност, която оставяше около нея и ужасния ѝ жребец купчини от трупове.

Враговете се бореха един с друг, за да избягат от нея. Съюзниците ѝ пък се биеха, за да достигнат до безопасността около нея. Въпреки, че дясното крило се сриваше, те оформиха упорит пръстен на съпротива.

Умът си спомняше спечеленото предишната нощ от двете потящи се и напрегнати тела, нейното голямо удивление, докато траеше и след това. Животът ѝ бе протекъл в пълно самообладание. И въпреки това плътта ѝ отново и отново не се поддаваше на контрол. На нейната възраст.

Тя отново погледна към Знахаря, притиснат от враговете си.

И в убийственото ѝ съвършенство пробяга сянка, за да ѝ покаже защо е отричала нуждите си толкова дълго.

Помисли си за загубата.

А тя беше от значение.

Значението се натрапи на ума и го разсея. Той поиска да поеме контрол над плътта, да накара нещата да заработят спрямо неговите желания.

Тя започна да си пробива път към Знахаря, а групата наоколо ѝ се движеше с нея. Но врагът усети, че Господарката вече не е ужасяващото нещо, което беше допреди миг, че сега е уязвима. Те я притиснаха. И един по един спътниците ѝ паднаха.

Тогава тя видя как стрелата удари Знахаря и го събори под знамето. Тя изкрещя и подкара коня си през врагове и приятели.

В болката и яростта си Господарката се озова сред маса от вражески войници, които я нападнаха от всички посоки. Тя уби някои, но други я свлякоха от изправения на задните си крака кон и го подгониха надалеч. Господарката се биеше с умение и отчаяние срещу слабо тренирани опоненти, но некадърността им не стигаше. Трупаше купчини от тела, но те я събориха на земята...

След това сред битката изригна вълна от хаос, мъже бягаха, други ги преследваха, а когато всичко това приключи, от Господарката се виждаше единствено ръка, подаваща се от купчина трупове.

42.

ОНЗИ ДЪНЕР

Лежа на гърба си и стискам копието с една ръка, знамето се развява, а Господарят на сенките се гърчи над мен. Не мисля, че стрелата уцели нещо важно. Но гадината проби и бронята, и мен. Май има и няколко сантиметра след бронята на гърба ми.

Какво, по дяволите, стана със защитните ми магии?

Никога преди не са ме удряли толкова зле.

Два гарвана все още се веселят около Сенчестия в опит да му извадят очите. Четири или пет се мотаят около мен, без да ми пречат. Държат се, сякаш са на пост.

Когато една група врагове се опитаха да свалят знамето, от нищото се появи доста голямо ято и им се нахвърли, докато не се отдръпнаха.

Ах, как боли от проклетата стрела! Дали ще успея да счупя дръжката и да извадя гадта изотзад?

По-добре не. Дръжката може да задържа кървенето отвътре. Виждал съм го и преди.

Какво става? Не мога да се помръдна достатъчно, за да погледна. Боли твърде много. Оттук виждам само равнината, покрита с тела. Слонове, коне, мъже — някои в бяло, но много повече — не. Мисля, че отнесохме много от тях със себе си. Ако формациите бяха удържали, щяхме да ги нарिताме.

Не чувам. Пълна тишина. Аз? Какво беше това? Тишина от камък? Къде съм го чувал преди?

Изморен съм. Толкова съм изморен. Искам да легна и да заспя. Но не мога. Стрелата. Вероятно скоро така или иначе ще съм твърде слаб. Жаден съм. Но не и жаден като с рана в корема, слава на боговете. Не искам да умирам с рана в корема. Ха. Изобщо не ща да умирам.

Все си мисля за отравяне на кръвта. Ами ако онзи стрелец е мажел остриетата на стрелите си с чесън или екскременти? Кръвно

отравяне. Гангрена. Миришеш, все едно си мъртъв от шест дни, а си още жив. Не мога да си ампутирам гръдния кош.

Срам и вина. Аз докарах отряда дотук. Не ми се щеше да бъда последният Капитан. Сигурно на никой от тях не му се е искало. Не трябваше да се бием днес. И със сигурност не биваше да атакуваме. Но си мислех, че илюзиите и слоновете ще са достатъчни. И бяха близо.

Сега знам какво трябваше да сторя. Да си остана зад хълмовете, където не ме виждат, и да изчакам да дойдат при мен. Можехме да заобиколим и оттам да използваме стария номер на отряда. Да покажем знамето в една посока, а да атакуваме от друга. Но не, трябваше тук да се спусна след тях.

Чувствам се много глупаво да лежа само по бельо. Дали Мъргън е постигнал нещо хубаво, като навлече костюма на Създателя на вдовици и тръгна да обръща вълната? Могаба ще го одере жив, задето е изоставил знамето.

Но аз съм тук. И още държа копелето исправено.

Може би някой ще дойде, преди да припадна. Дори и да е от противниковата страна. Проклетата стрела. Довърши го. Да се свършва.

Нещо се движи... Не, само проклетия ми кон. Яде. Превръща тревата в обяд. За него това си е просто поредният ден. Ей, я иди ми донеси малко бира! Нали уж си толкова интелигентен, защо не можеш да напоиш умирация с последната му бира?

Как светът изглежда така тих, светъл и жизнерадостен, когато толкова много хора умряха тук? Виж каква каша. Ето там има петдесетина мъртъвци сред туфа диви цветя. Само след няколко дни ще се подушват от четиридесет мили.

Защо всичко отнема толкова време? Или и аз ще съм един от тия, дето правят драма от смъртта си?

Нещо се раздвижи там. Надалеч. Кръжаха гарвани... Старият ми приятел — дънерът, прекосява равнината на мъртъвците за разходка. Стъпва леко. В добро настроение е. Какво беше онова? Че още не му е дошло времето? Гарвани? Птиците на смъртта? Толкова време съм гледал собствената си смърт в очите?

Носеше нещо. Да. Кутия. Около тридесет на тридесет на тридесет сантиметра. Май бях забелязал това и преди, но не обърнах

много внимание. Никога не съм чувал Смъртта да носи кутия. Обикновено е меч или коса.

Каквото и да е това, идва тук да ме види. Насочило се е право към мен. Дръж се, Знахар. Може би има нова надежда за мъртвия.

Идиотът, нанизан на копието, се гърчи като луд. Май не му харесва как се развиват нещата.

Сега се приближава. Определено не е ходещ дънер. Човек или нещо друго, ходещо на два крака, много дребно. Смешно. От разстояние изглеждаше по-голямо. Сега е толкова близо, че трябва да се гледаме лице в лице, ако в тази качулка изобщо виждах някакво лице.

Коленичи. Сега празната качулка е на сантиметри от мен. И проклетата кутия също.

Глас, звучащ като едва доловимия дъх на вятъра във върбите през пролетта, мек, нежен и весел:

— Сега е времето, Знахар. — Наполовина кикот, наполовина тържествуващ смях. Един бърз поглед към тварта на копието. — И за теб дойде моментът, старо куче.

Коренно различен глас. Не просто друг тон или настроение, а съвсем нов глас.

Предполагам, че всички останали оживели мъртъвци са ме подготвили за това. Едва ли не нещо в мен я е очаквало.

Изстенах:

— Ти! Не може да бъде! — Опитах се да се изправя. — Ловеца на души! — Не знам какво, по дяволите, смятах да направя. Да избягам? Как? И къде?

Болката ме удари с всичка сила. Превих се.

— Да, любов моя. Аз. Ти си тръгна, без да довършиш започнатото. — Смях, който звучеше като кикота на младо момиче. — Чаках дълго време, Знахар. Но тя най-накрая замени магическите думички с теб. Сега аз ще си отмъстя, като ѝ отнема това, което за нея е по-ценно от самия живот. — Отново кикот, сякаш разказваше някакъв виц без капка злоба в него.

Нямах сили да споря.

Тя вдигна ръка, облечена в ръкавица.

— Ела, миличък.

Аз се понесох над земята. Един гарван кацна на гърдите ми и се загледа в посоката, към която се движех, все едно е надзирател на навигацията.

Имаше си и добра страна. Болката отшумя.

Не видях как копието и знамето се размърдаха, но някак почувствах, че и те са в движение. Моят похитител водеше, също реейки се във въздуха. Летяхме много бързо.

Гледката сигурно е била страхотна.

Мракът загриза ръба на съзнанието ми. Борих се, защото се страхувах, че това е финалната тъмнина.

Загубих.

43. НАДЗИРАТЕЛЯ

От кристалната стая на върха на кулата в Надзирателя се носеше лудешки кикот. Някой там умираше от смях заради развоя на събитията на север.

— Трима от тях са извън играта, половината работа е свършена. При това по-трудната половина. Сипам ли и другите трима, всичко е мое.

Още луд смях.

Господарят на сенките гледаше към блестящото бяло пространство.

— Време ли е да ви освободя от затвора ви, красавици на нощта? Време ли е отново да тичате свободни по света? Не, не. Не точно сега. Не и докато този остров на безопасността не стане напълно недосегаем.

44. БЛЕСТЯЩ КАМЪК

Равнината е изпълнена с тишината на камъка. Там вече няма нищо живо. Но в най-черните часове на нощта сред пилоните и върху колоните бродят сенки, обвити в мрака, сякаш той е прикриваща ги наметка.

Такива нощи не са за невнимателния пътник. В тях тишината на камъка е нарушена само от писъци. След това сенките се хранят, въпреки че никога не утоляват яростния си глад.

За тях ловът винаги е беден. Понякога минават месеци, преди някой глупав авантюрист да се натъкне на мястото с блестящия камък. Гладът се засилва с времето и сенките наблюдават забранените земи отвъд. Но те не могат там да идат, нито са способни да умрат от глад, макар и много да го искат. Не могат да умрат, защото са немъртви, обвързани с тишината на камъка.

И това е някакво безсмъртие.

Издание:

Глен Кук. Сенчести игри: Първа книга на юга

Американска, първо издание

Превод: Симеон Цанев

Редактор: Персида Бочева

Коректор Персида Бочева

Предпечатна подготовка: „Квазар“

ИК „Лира Принт“, София, 2005 г.

ISBN: 954-8610-80-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.